

Патерсън е кралят
на бестселърите!
Сп. „Пъблишърс Уикли“

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ

PRIVATE

Ню Йорк • Лос Анджелис • Лондон • Париж

И МАКСИМ ПАЕТРО

enthusiast

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАКСИН
ПАЕТРО
ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ
PRIVATE**

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Бившият морски пехотинец Джак Морган наследява детективската агенция на баща си. С клоновете си по света Private бързо просперира и се занимава с тежки и почти неразрешими случаи. Всеки ден Джак научава тайните на едни от най-влиятелните и известни хора на планетата, които търсят максимална сигурност и дискретност.

Джак вече разследва случай на уредени бейзболни мачове и нелегални залагания и е по петите на жесток сериен убиец, отнел живота на тринайсет млади момичета, когато научава за ново, потресаващо убийство, което го засяга пряко — жертвата е жената на най-добрия му приятел и негова бивша любовница. Джак е решен да използва всички ресурси на Private, за да открие извършителя. В тази игра обаче няма правила и колкото повече Морган се приближава до убиеца, толкова повече разбира, че нещата не са такива, каквито изглеждат, и че ще му се наложи да направи фатален избор...

Джеймс Патерсън е написал повече бестселъри от класацията на „Ню Йорк Таймс“ от всеки друг автор по света според книгата на рекордите „Гинес“. Откакто първият му роман печели наградата „Едгар“ през 1977 година, книгите му са продадени в над 205 милиона екземпляра.

Той е авторът на романите за Алекс Крос, най-популярната детективска поредица за последните двайсет и пет години, както и на филмираните с голям успех „Целуни момичетата“ и „Когато дойде паякът“.

Максин Паетро е автор на три романа и съавтор на Джеймс Патерсън в осем книги.

На Сюзи и Джон, Брендън и Джак

ПРОЛОГ

МЪРТЪВ СИ, ДЖАК

Доколкото може да се вярва на разбираемо несигурните ми спомени, първия път умрях горе-долу по следния начин.

Навсякъде около мен бумтяха снаряди от минохвъргачки и разпръскваха във въздуха нещо, което звучеше като пороен дъжд от бръснарски ножчета. Аз носех на рамото си Дани Йънг, ефрейтор от морската пехота и един от любимите ми хора на света. Беше най-коравият войник, до когото се бях сражавал, адски забавен и — най-хубавото от всичко — изпълнен с надежда, защото жена му в западната част на Тексас беше бременна с четвъртото им дете.

А сега кръвта му се изливаше по пилотския ми гащеризон и се плискаше по ботушите ми като вода, която тече от водосточна тръба.

Докато тичах по неравната земя в тъмното, задавено повтарях на Дани:

— Дръж се, дръж се. Няма да те оставя, чуваш ли?

Свалих го на земята на няколко метра от хеликоптера и в този миг изведнъж се разнесе разтърсваща експлозия, все едно цялата местност беше избухнала. Усетих парещ удар от чук в гърдите и това беше краят.

Умрях.

Минах от другата страна. Дори не знам колко време ме е нямало.

По-късно Дел Рио ми каза, че сърцето ми е спряло. Спомням си само как се издигах към светлината, болката и ужасната воня на керосин. Очите ми рязко се отвориха и видях Дел Рио точно пред лицето си, докато притискаше гърдите ми с ръце. Той се засмя, когато отворих очи, но в същото време по бузите му се стичаха сълзи.

— Джак, копеле мръсно, ти се върна — каза ми той.

Плътна завеса от мазен черен дим ни обграждаше. Дани Йънг лежеше до мен, разперил крака под неестествен ъгъл, а зад Дел Рио се виждаше хеликоптерът, който гореше с яркочервени пламъци и всеки момент щеше да се взриви.

Другарите ми още бяха вътре. Моите приятели. Момчетата, които бяха рискували живота си за мен.

Успях да изплюя няколко думи:

— Трябва да ги изкараме оттам.

Дел Рио се опита да ме задържи, но аз замагнах с лакът към челюстта му и улучих. Той падна по гръб, аз се отдръпнах от него и се затичах към сваления хеликоптер в момента, в който магнезиевата му кожа се запали.

Вътре в него имаше морски пехотинци и аз трябваше да ги изкарам оттам.

Отекна страховитото „бум-бум-бум“ на експлодиращи патрони за картечница, петдесети калибър. Взривяваха се мунициите в хеликоптера. Дел Рио изкрещя:

— Залегни, копеле! Лягай долу, Джак!

Усетих цялата му тежест от деветдесет и пет килограма, когато ме събори на земята, и в същия миг хеликоптерът изчезна в бяла огнена светлина. Аз не бях умрял, но много от приятелите ми бяха мъртви. Заклевам се пред Бога, бях готов да се сменя с тях.

Предполагам, че това говори много за мен — и не съм съвсем сигурен, че говори добре. Ще ви оставя да прецените сами.

Седнете удобно. Историята е дълга, но интересна.

Бяха минали две години, откакто се върнах от Афганистан и войната. Не бях виждал баща си повече от година и нямах нито повод, нито желание да го виждам отново. Но той ми се обади и каза, че трябвало да науча нещо важно. Предупреди ме, че било спешно и щяло да промени живота ми.

Баща ми беше коварно и лъжливо копеле, но вече ме беше зарибил, така че един ден минах през внушителния портал за посетители в калифорнийския щатски затвор в Коркоран.

Десет минути по-късно седях от едната страна на плексигласовата преграда, а той влезе в кабинката от другата страна и ми се ухили, като ми показва липсващите си зъби.

Едно време беше хубав мъж.

Сега приличаше на Харисън Форд, ако той беше пристрастен към амфетамините.

Баща ми сграбчи слушалката и аз направих същото от моята страна на преградата.

— Изглеждаш добре, Джак. Явно животът ти понася.

— Отслабнал си — отбелязах аз.

— Храната тук става само за плъхове, синко.

После баща ми подхвана разговора от същото място, до което беше стигнал, когато се видяхме за последен път. Каза ми как вече нямало крадци, които са истински джентълмени, а само боклуци.

— Готови са да застрелят продавача от денонощния. Доживотна присъда за един обир — и за какво? За сто долара от оборота?

Докато го слушах, главата ме заболя, а вратът ми се схвана. Изкарваше чернокожите и латиноамериканците глупаци, а в същото време излежаваше доживотна присъда за изнудване и убийство. Същата присъда, на същото място като боклуците. Хвана ме срам за всички години, през които се бях опитвал да го накарам да се гордее с мен, така че да получа похвала вместо шамар.

— Ще ти кажа какво, Том — прекъснах го аз. — Ще поговоря с директора на затвора. Ще видя дали мога да уредя да те прехвърлят в някой скъп хотел като „Бел Еър“ или „Бевърли Уилшър“.

Той се засмя:

— Няма да съжаляваш.

Най-сетне и аз се усмигнах.

— Все същият си.

Той сви рамене и ми се ухили:

— А защо да се променям, Джак?

Забелязах, че на кокалчетата на ръцете на баща ми има нови татуировки. На лявата му ръка беше моето име, а на дясната — името на брат ми. Едно време ни биеше със същите тези юмруци, които наричаше „номер едно“ и „номер две“. Потропах с пръсти по масата.

— Отегчавам ли те? — попита ме той.

— Естествено, че не. Просто съм паркирал на забранено място.

Баща ми отново се засмя:

— Когато те гледам, все едно виждам себе си. Едно време, когато още имах идеали.

Самовлюбено копеле. Още си мислеше, че ми е идол, но това беше толкова далеч от истината.

— Джак, нека да ти задам един сериозен въпрос. Наистина ли ти харесва да работиш за онзи безполезен, жалък некадърник от детективска агенция „Путкис“?

— Детективска агенция „Прентис“. Научих много от него. Доволен съм. Бива ме за тази работа.

— Губиш си времето, Джак. А аз имам по-добро предложение за теб.

След като се увери, че го слуша внимателно, той продължи:

— Искам ти да поемеш Private.

Явно беше стигнал до момента, който трябваше да промени живота ми.

— Татко. Да не си забравил? От Private са останали само шкафовете в един склад под наем.

— Утре ще получиш един пакет — продължи баща ми, все едно не бях казал нищо. — Списък на всичките ми клиенти — и всички мръсотии, които бях изровил за тях. Както и един документ, с който ти прехвърлям банковата си сметка на Каймановите острови. Петнайсет милиона долара, Джак. Всичките са твои. Направи с тях, каквото решиш.

Повдигнах вежди.

Едно време Private наистина извършваше първокласни разследвания по поръчка на кинозвезди, политици, мултимилionери и дори Белия дом. Баща ми таксуваше максимално за своите услуги. Но чак пък петнайсет милиона?

Как беше спечелил толкова много пари — и наистина ли исках да знам отговора на този въпрос?

— Чудиш се каква е уловката, нали? — попита ме той. — Лесна работа. Не казвай на брат си за парите. Твоят брат близък е изшмъркал или проиграл всичко, което съм му давал. Това е твоето наследство, Джак. Опитвам се да постъпя правилно поне веднъж в живота си.

— Чу ли ме, когато ти казах, че съм доволен в „Прентис“? — отговорих аз.

— Да можеше да си видиш физиономията, Джак. Слушай ме. Престани да се правиш на добрия брат близък поне за една шибана секунда и помисли малко. Няма такова нещо като добри пари и лоши пари. Парите са едни и същи. Просто средство за размяна. А това е

възможност за теб, голяма възможност. Възможност за петнайсет милиона долара. Искам да запомнят Private като най-добрата агенция. Ти си умно, хубаво момче, а на всичко отгоре си шибан герой от войната. Дай втори шанс на Private. Направи го заради мен и още по-важно, заради теб самия. Не бягай от нещо наистина хубаво. Направи Private най-добрата агенция в света. Имаш и парите, и таланта, и сърцето да го направиш.

Един от надзирателите сложи ръка на рамото на баща ми.

Той остави слушалката, погледна ме с такава нежност, каквато не бях виждал, откакто бях на пет или шест години, и ми каза:

— Вземи живота, който заслужаваш, Джак. Направи велики неща.

После докосна преградата с дланта си и се обърна.

Една седмица след като ходих на посещение в Коркоран, Том Морган беше пронизан със самоделен нож в черния дроб.

Три дни по-късно баща ми беше мъртъв.

ПЪРВА ЧАСТ
ПЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО
ВСИЧКО ВЪРВИ ПО ПЛАН

1.

Хората ми доверяват тайните си, не знам точно защо. Може би има нещо в лицето ми, сигурно в очите. Преди няколко месеца Гуинивер Скот-Евънс беше поела този риск и ми беше поверила живота и кариерата си.

И сега стискаше ръката ми, докато ѝ помагах да слезе от тъмносиньото ми ламборгини. Когато се изправи, тя дискретно оправи черната рокля по слабото си тяло, макар че ѝ стоеше идеално. Беше прекрасна — световноизвестна кинозвезда, която освен това беше наистина забавна и толкова умна, че бе завършила престижния университет „Вандербилт“.

Тази вечер щях да придружавам Гуин на церемонията по раздаването на наградите „Златен глобус“ — нейният начин да ми благодари за това, че бях успял да хвана съпруга ѝ — рок музикант — в изневяра. (Както се оказа, с друг мъж.)

Знаех, че Гуин скърби за това, но за церемонията беше извадила най-самоувереното си излъчване. Тази вечер искаше да я видят с някой пич — тя употреби тази дума — и освен това бях сигурен, че иска да се почувства желана.

— Ще бъде забавно, Джак — каза тя и стисна пръстите ми. — Ще бъдем на страхотна маса. Заедно с всички от „Кълъмбия Пикчърс“, както и Мат, разбира се.

Гуин беше номинирана за най-добра актриса в поддържаща роля за една любовна история, която беше снимала заедно с Мат Деймън. Мислех си, че има шанс да спечели. Със сигурност се надявах на това. Гуин ми харесваше много.

Феновете пред хотел „Бевърли Хилтън“ се наслаждаваха на пристигането на звездите на червения килим и крещяха името на Гуин, докато се изкачвахме към входа, а фотоапаратите не спираха да снимат. Една почитателка насочи телефона си към мен и ме попита дали съм някой известен.

Засмях се.

— Шегуваш ли се? Аз съм само за красотата.

Гуин пусна ръката ми, за да прегърне Райън Сийкрест, водещият на „Американ Айдъл“, който я издърпа в светлината на прожекторите. Феновете искаха да видят нея, но тя ме прегърна през кръста, така че да се виждам на снимката.

Сийкрест реагира добре, като одобрително огледа кройката на смокинга ми и ме попита как се казвам. Челото му се набръчка, докато се опитваше да се сети дали ме познава, но после пристигна Скарлет Йохансон, каза ми: „Здрасти, Джак“ и двамата с Гуин бяхме поведени по червения килим, който водеше нагоре по стъпалата към входа на „Бевърли Хилтън“.

Крайно неподходящ момент, в който да звънне мобилният ми телефон.

— Не вдигай, Джак — каза Гуин. — Не си на работа. Тази вечер си само за мен, нали така?

Усмивката ѝ помръкна, а върху красивото ѝ лице се спусна сянка на притеснение.

— Нали така, Джак?

Хвърлих поглед към екрана на телефона.

— Само секунда.

Обаждаше се Анди Къшмън, но не можах да повярвам как звучеше. Анди беше стабилен като скала, но гласът му беше напрегнат до сълзи.

— Джак, трябва да дойдеш. Имам нужда от теб, веднага.

— Анди, моментът не е подходящ. Повярвай ми, наистина не е. Какво става?

— Шелби. Тя е мъртва, Джак.

2.

Мъртва? Шелби — мъртва? Това не беше възможно. Сигурно имаше някаква грешка. Но как така?

Именно аз бях запознал Шелби и Анди. Бях кум на сватбата им преди по-малко от шест месеца. Миналата седмица бяхме вечеряли заедно в „Мусо&Франк“. Анди ми беше казал, че ще нарекат първото си дете Джак. Не Джон или Джаксън, а просто Джак.

Дали Шелби не беше получила инфаркт... но на нейната възраст? Или беше катастрофирала?

Анди не беше обяснил нищо, но звучеше съсипан. А това, което нараняваше Анди, нараняваше и мен.

Натъпках няколко банкноти в ръката на служителя на паркинга, придружих видимо разтревожената Гуин до балната зала, извиних се и я предадох на Мат Деймън. Когато излязох обратно на улицата, колата ми вече ме чакаше.

Бях в шок, докато карах към къщата на Къшмън в натруфената си спортна кола. Беше ми подарък от един клиент, защото бях запазил ужасната му тайна. Когато не беше на ремонт в сервиза, колата непрекъснато привличаше вниманието на ченгетата.

Намалих скоростта, когато влязох в Пасифик Палисейдс — солидно охраняван квартал от малки магазини и жилищни домове, на няколко минути пеш от брега на океана. Десет минути по-късно спрях на кръговата алея пред къщата на Анди.

Здрачаваше се. В къщата не светеше, а входната врата зееше отворена с разбита рамка.

Дали в къщата нямаше чужд човек? Съмнявах се, но все пак извадих пистолета си от жабката, преди да вляза през отворената врата.

Трите години като пилот на транспортен хеликоптер „СН-46“ във военна зона бяха изострили наблюдателността ми. Бях свикнал да разпределям вниманието си между уредите и земната повърхност в търсене на признаци за движение, прах, дим, отражения, човешки силуети или внезапни проблясъци.

Като детектив бях намерил друго практическо приложение на донякъде необичайната си способност да откривам аномалии. Бях в състояние да погледна местопрестъплението и почти веднага да забележа какво не е както трябва: случайна пръска кръв, одраскана стена, косъм на дебелия килим.

Когато влязох в къщата на семейство Къшмън, веднага сканирах дневната за някакви признаци на безпорядък. Възглавниците бяха подредени. Килимите бяха подравнени. Книгите и картините бяха по местата си.

Извиках името на Анди и той отвърна:

— Джак? Джак. В спалнята съм. Ела, моля те.

Пистолетът ми — произведен по поръчка „Кимбър“ 45 калибър — остана в ръката ми, докато прекосях просторните стаи към голямата спалня, разположена в отделно крило в дъното на къщата.

Протегнах се към ключовете на осветлението до вратата и включих лампите. Анди седеше приведен на леглото, стиснал главата си в окървавените си ръце.

Господи Боже! Какво беше станало тук?

За разлика от дневната, спалнята изглеждаше така, все едно през нея беше минало торнадо. Лампите и рамките на картините бяха натрошени. Телевизорът беше изтръгнат от стената, но кабелът му все още беше включен.

Дрехите, обувките и бельото на Шелби бяха разхвърляни из цялата стая. О, Боже! Господи Боже!

Шелби лежеше гола и мъртва, с лице към тавана, по средата на леглото.

Опитвах се да не пропусна нищо, но беше невъзможно да осъзная какво виждам. Шелби беше простреляна в челото. Ако се съди по кръвта, която се беше събрала в бледите чаршафи от сатен, явно беше застреляна и още веднъж в гърдите.

Коленете ми омекнаха от шока. Преборих се с импулса си да отида при Анди, да отида при Шелби. Не биваше, не трябваше да го правя. Ако влезех в тази стая, щях да наруша целостта на местопрестъплението.

Вместо това извиках на моя приятел:

— Анди! Какво е станало тук?

Анди вдигна поглед към мен — кръглото му лице беше бяло като брашно, очите му бяха кръвясали, а очилата му с метални рамки бяха накриво. Лицето и ръцете му бяха окървавени. Гласът му трепереше, когато каза:

— Някой е убил Шелби. Застреляна е намясто. Трябва да разбереш кой го е направил, Джак. Трябва да откриеш този кучи син, който е убил Шелби.

С тези думи най-добрият ми приятел рухна и се разплака като малко момче. А най-тежкото беше, че аз го бях виждал да плаче и когато беше малко момче.

3.

Подът сякаш се клатеше под краката ми, но знаех, че Анди разчита на мен да мисля и заради двамата. Да запазвам самообладание в извънредни ситуации — това би трябвало да е част от длъжностната ми характеристика. Все пак бях Джак Морган, нали?

Казах на Анди да не мърда от мястото си, отидох до колата си и се върнах с един „MD 80“ — най-добрият фотоапарат за заснемане на местопрестъпления. Имаше нощно виждане, GPS, и говореше на десет езика — ако случайно някога ми се наложи да разбере, че съм забравил да сложа капачето на обектива на фарси или мандарин.

Направих десетина снимки от вратата на спалнята, като покрих всички подробности, за които се сетих.

Докато снимах, се опитвах да си представя какво може да се е случило по време на самото убийство.

С изключение на кръвта по леглото и по Шелби нямаше други очевидни следи: нито пръски, нито отпечатъци по стените, нито пък следи от влачене или капки на пода. Почти със сигурност тя беше убита в леглото си. Представих си как Шелби се беше притиснала от страх към стената, когато нападателят беше нахлул в стаята. Беше я принудил да лежи неподвижно, нали така? А после я беше застрелял два пъти — веднъж в гърдите и веднъж в челото. Тя беше получила обилен кръвоизлив от ужасните си рани, а след това беше умряла.

Какъвто и да беше долният мотив на нападателя, очевидно не беше грабеж. Годежният пръстен на Шелби все още беше на ръката ѝ, а на една верижка на шията ѝ висеше още по-голям диамант. Дамската ѝ чанта „Ерме“ беше на шкафчето, плътно затворена.

Но ако не беше грабеж, какво беше тогава?

В този момент ми хрумна една мисъл, която със сигурност щеше да се появи в главата на детективите от полицията. Дали Анди не беше убил жена си? Затова ли ме беше повикал? Защото аз вероятно бях най-подходящият човек, който да се справи с това и да го прикрие?

Поговорих тихо с моя приятел, като му казах колко съжалявам и колко съм потресен. После го помолих да остави Шелби там, където си

беше, и да дойде с мен.

— Трябва да го обсъдим, Анди. Трябва да го направим още сега.

Той се доближи до вратата, простена и се отпусна на рамото ми. Задържах го на крака, докато стигнем до един стол в дневната. Аз седнах на дивана, нарочно по-далеч от Анди. Следващите десетина минути щяха да бъдат тежки — и за двама ни.

Започнах с лесните въпроси.

— Обади ли се в полицията?

— Аз... не исках ченгетата да идват, преди да се обадя на теб. Не, не съм се обаждал в полицията.

— Анди, имаш ли пистолет? Държиш ли пистолет в къщата?

Той поклати глава.

— Не. И никога не съм имал. Адски ме е страх от пистолети. Знаеш това.

— Добре. Хубаво. Забеляза ли... липсва ли нещо?

— Сейфът е в моя кабинет. Влязох през гаража. Бях в офиса и оставих куфарчето си в кабинета, преди да отида в спалнята... Всичко изглеждаше наред. Не знам, Джак. Не съм мислил за обир. В момента не мога да се съсредоточа...

Продължих да бомбардирам Анди с въпроси, а той ми отговаряше, като ме гледаше така, все едно бях спасителна лодка, а той беше човек зад борда в бурно море. Каза, че за последен път е видял Шелби сутринта, преди да отиде на работа, и че преди един час са разговаряли по телефона, докато е бил в колата. Звучала добре.

— Сега има един тежък въпрос — казах аз. — Тя срещаше ли се с някого? Или ти?

Анди ме погледна така, все едно съм полудял, и отговори:

— Аз ли, Джак? Не. Тя? Тя ме обичаше. Нямахме причина за такова нещо. Ние и двамата се обичахме, много. Никога не съм си мислил, че мога да се чувствам по този начин, както с нея. Опитвахме се да си направим дете.

Внимателно си поех въздух и продължих:

— Някой да те е заплашвал? Или Шелби?

— Стига бе, Джак. Аз съм счетоводител с малко по-гръмка титла. А кой ще иска да убие Шелби? Тя е такова сладурче. Всички я обичаха...

Очевидно не всички.

А сега трябваше да го попитам и още нещо.

— Трябва да ми кажеш истината, Анди. Имаш ли нещо общо с това?

През следващите пет секунди изражението на Анди се промени от скръб на шок, а после на ярост.

— Как можеш да ме питаш такова нещо? Знаеш колко много я обичах. Казвам ти го сега и не искам никога повече да се налага да ти го казвам. Не съм я убил аз, Джак. И не знам кой го е направил. Не мога да си представя какво е станало. Наистина не мога, Джак.

Смрачаваше се. Протегнах се и светнах една лампа. Анди ме гледаше така, все едно съм го ударил в лицето.

Господи, все пак бях най-добрият му приятел.

— Вярвам ти — казах аз. — Но ченгетата ще те въртят на шиш. Разбираш ли? Съпругът винаги е първият заподозрян.

Той кимна и отново се разплака.

Изправих се и излязох във фойето. Обадих се на домашния телефон на Майкъл Фескоу, началникът на полицията. През последните няколко години бяхме станали приятели. Той винаги беше потиснат заради тъпата си работа, но беше добър човек и аз му вярвах.

Обясних на Фескоу какво е станало и му казах, че двамата с Анди сме приятели от детинство и състуденти от „Браун“, така че мога да гарантирам за него на сто процента.

После останах при Анди, докато пристигнат ченгетата и криминалистите. Чух как той каза на един детектив, че Шелби не е имала нито един враг на света.

Но въпреки това човекът, който я беше убил, искаше да заяви нещо.

Това не беше просто екзекуция.

Беше лично.

4.

Джъстин Смит беше елегантна, сериозна, блестящо образована брюнетка на трийсет и няколко години. По специалност беше психоаналитик, но работеше като профайлър и беше вторият човек след Джак Морган в Private. Клиентите ѝ вярваха почти толкова, колкото на Джак. Освен това я обожаваха.

Тази вечер тя беше излязла на вечеря с окръжния прокурор на Лос Анджелис, Боби Петино. Боби беше най-добрият ѝ приятел, а освен това ѝ беше любовник. Беше родом от Ню Йорк, познавач на италианската кухня. Бе изненадал Джъстин, като я беше взел от работа и я беше откарал в едно от любимите им места — „Джорджо Балди“ в Санта Моника.

Ресторантът беше семейна собственост, уютен и с неформална обстановка. На масите бяха запалени свещи, бяха разположени нагъсто и създаваха приятна интимност. Няколко от клиентите бяха истински знаменитости, но очите на Боби не се откъсваха от Джъстин. Дори когато влязоха Джони Деп и Дензъл Уошингтън, като се смееха и шегуваха помежду си, все едно животът им беше истинска комедия.

Боби чукна чашата си в нейната, когато Джорджо им донесе димящата, домашно приготвена паста. Сякаш в ресторанта нямаше никого друго, освен тях.

— Знаеш ли? — каза Джъстин. — Обичам изненадите, когато обръщат хода на някой особено ужасен ден. Това беше страотно. Благодаря ти.

— Ако само работиш, няма кога да бъдеш щастлива — отговори той. — А това не е позволено.

— Значи вече мога да го кажа официално. Ужасният ден остана в миналото. Помагах на колегите от офиса в Сан Диего с един гаден случай, но стига толкова за днес. Ура!

Джъстин се усмихна, но Боби сякаш отбягна погледа ѝ. Все едно имаше нещо, което не искаше да ѝ каже. Обикновено лесно четяха мислите си, но точно сега Джъстин не можеше да разбере какво става.

— Какво има? Моля те. Не ме карай да отгатвам.

— Обади ми се началникът на полицията. Заклевам се, че исках да ти кажа след вечеря. Убили са още една ученичка. Току-що са я намерили.

Мислите на Джъстин препуснаха неконтролируемо. Бутна чашата си и виното се разля по масата, но тя не реагира. Блясъкът в очите ѝ помръкна, когато мислите ѝ се върнаха към най-лошите дни от близкото минало.

Заредиха се образи от моргата: тийнейджърки, които бяха убити през последните две години. Горките момичета бяха ученички в гимназията и живееха в Лос Анджелис, но повечето бяха родом от предградията в източната част на града. Последното убито момиче беше намерено преди малко повече от месец.

Полицията и медиите бяха обърнали толкова много внимание на този случай, че Джъстин почти беше повярвала, че убиецът се е оттеглил или дори се е отказал. Може би вече беше в затвора. Или беше умрял. Това щеше да бъде хубаво, нали?

Но сега Боби беше разбил тази илюзия, както и поне още една — за продължението на вечерта и възможностите за тях двамата, които си беше представяла.

5.

Джъстин вдигна очи към Боби:

— Трябва веднага да се обадя на Джак. Налага се. По дяволите. По дяволите!

Той се протегна и стисна ръката ѝ:

— Аз вече му се обадох. Колата ти ще пристигне след двацет минути. Тази нощ ще трябва да работиш, Джъстин. Хапни малко паста. Моля те, мила. После ще ми благодариш, че съм те накарал да ядеш.

Един сервитьор смени покривката на масата и напълни чашата на Джъстин, но тя вече не виждаше какво става наоколо. Взе вилицата си и я забодде в пастата, за да успокои Боби и да не ѝ се налага да говори, докато мислено прехвърляше случая в главата си.

И единайсетте момичета бяха убити по различни начини. Това беше твърде необичайно. Оръжията на убийството бяха отнесени от местопрестъплението, както и чантите, и раниците на жертвите. Убиецът винаги вземаше трофеи: кичур коса, контактна леща, бикини, пръстен с емблемата на класа. В полицията ги наричаха „смъртоносни сувенири“.

А после, в неочакван и дързък обрат, убиецът беше поел отговорност за едно от убийствата, като беше изпратил непроследимо кодирано съобщение по електронната поща до кмета на града.

Беше написал, че е заровил трофеите от най-скорошното си убийство в една декоративна саксия пред някаква бизнес сграда на ъгъла на булевардите „Сънсет“ и „Доъни“. Беше се подписал с прякора „Чистача“, който не разкриваше нищо повече за него нито тогава, нито сега.

Отне известно време, докато това съобщение по електронната поща си проправи път през системата на администрацията, и още известно време, докато го приемат насериозно.

Но три дни, след като то беше изпратено, саксията беше претърсена. В почвата беше открит найлонов плик. В него бяха сувенирите, взети от последната жертва. По тях нямаше ДНК,

отпечатъци или други следи. На полицията не ѝ оставаше нищо, освен да се превърне в обект на присмеха на убиеца.

Джъстин доброволно беше предложила услугите си на полицейското управление в Лос Анджелис и те я бяха поканили да участва в разследването. Тя си спомняше как ѝ беше станало лошо, когато беше видяла личните вещи на момичето. Убиецът ги беше взел, а после ги беше изпратил обратно на полицията с предизвикателно съобщение, което не означаваше нищо.

И тогава Джъстин беше измислила план. За да проработи, тя беше запознала Джак Морган и Боби Петино.

Със скандална договорка, която беше вбесила отдел „Убийства“ в полицейското управление на Лос Анджелис, окръжният прокурор се беше съгласил детективската агенция Private да разследва случая в обществен интерес — про боно.

А сега беше убито още едно момиче.

Боби говореше по мобилния си телефон и се опитваше да привлече вниманието ѝ.

— Джъстин. Джъстин. Шофьорът ти е тук.

6.

По дяволите! Джъстин стисна облегалката в лъскавия, черен, абсурдно бърз мерцедес S65, когато Емилио Круз — нейният „шофьор“ и колега детектив от Private, направи остър десен завой по авеню „Хайпириън“ в предградиято Силвър Лейк в източната част на Лос Анджелис.

Покрай шосето с четири платна се редяха търговски центрове и ресторанти за бързо хранене от всякакви вериги — всички на удобно разстояние от гимназия „Джон Маршъл“, така че учениците да могат да идват пеш. Две от убитите момичета бяха учили в тази гимназия.

— Какво знаеш за жертвата? — попита най-сетне Джъстин, като хвърли поглед към Емилио.

Емилио Круз дори не правеше усилия да изглежда добре. Връзваше черната си коса с гумен ластик, носеше древното си кожено яке върху всякакви дрехи и като цяло винаги приличаше на кинозвезда, която ще изгрее всеки момент.

Гласът му беше мек като масло.

— Казва се Кони Ю. Умно момиче. В единайсети клас, само на шестнайсет години.

— Ако е била толкова умна, защо е вървяла сама по тази улица? — възрази Джъстин.

— Тези момичета загиват в моя квартал, Джъстин. Те са прекалено корави, за да издават страха си.

— Извинявай, Емилио. Говоря така, защото съм бясна. И отчаяна, и дори виновна. Защо не мога да притисна този кучи син?

— Какво говориш... Нали и аз съм с теб? Про боно. Мразя да работя про боно.

Освен това Круз мразеше и да губи, наистина. Може би дори повече, отколкото Джак. Беше се състезавал като професионален боксьор, преди да стане полицай, а после и следовател от кабинета на окръжния прокурор, пряко подчинен на Боби Петино. Три години по-късно Боби Петино го беше запознал с Джак, който го нае като детектив в Private.

Джъстин изпитваше истинско страхопочитание към Круз, който беше упорит като булдог в търсенето на истината. Това качество заедно с естествения му чар го правеха талантлив детектив.

В Private успяваха само талантливите.

— Какво друго знаем за Кони Ю? — попита Джъстин.

— Слушай, Джъстин, извинявам се. Права си. Момичето е било умно, така че какво не е наред в шибаната картинка? Особено след като ти отиде във всички училища, за да предупредиш децата да внимават. Не бива да се чувстваш виновна. Ти правиш повече от всички останали.

Круз намали скоростта на мощната кола и спря до бордюра между патрулните полицейски автомобили, които бяха задръстили една малка уличка на няколко пресечки от моста „Хайпириън“.

Джъстин слезе от колата, пхна ръцете си в джобовете и се отправи към лентата за заграждане на местопрестъпления, която бяха опънали през уличката. Забеляза главния детектив от полицейското управление в Лос Анджелис, който се занимаваше със случая с ученичките — лейтенант Нора Кронин.

Кронин беше буйна и интелигентна, но понякога се държеше доста арогантно. Беше лудо влюбена в Круз и гледаше Джъстин така, сякаш искаше да я застреля. Освен това с цялото си същество — всичките сто килограма — излъчваше крайната си неприязън от факта, че Private е замесена в нейния случай.

— Окръжният прокурор ни изпрати — каза Джъстин, за да я изпревари.

— Аха. Твоето гадже звъни, а ти отиваш на местопрестъплението. Доста извратено.

Джъстин се отдалечи от раздражителната лейтенантка, подписа се в служебната книга и добави името на Круз. После се шмугна под лентата и се обади на съдебния лекар, доктор Мадлин Калдър, с която бяха приятелки.

— Здравсти, Мадлин. Трябва да погледнем жертвата.

— Как си, Джъстин? Круз? — отговори Калдър.

Съдебната лекарка беше дребна и фина, но достатъчно силна, за да обърне тялото на жертвата на убийство, когато се налагаше. Тя отстъпи встрани, така че Джъстин да може да разгледа момичето,

проснато между найлонови торби за боклук и мръсния заден вход на една закусвалня от веригата „Тако Бел“.

Джъстин се наведе към Кони Ю и видя тъмната локва кръв, в която лежеше главата ѝ. Както и златната халка, която блестеше на лявото ухо на момичето.

— Погледни, Джъстин — обади се Мадлин Калдър.

На дясното ухо на жертвата нямаше обица.

Всъщност нямаше дори дясно ухо.

— Ухото го няма, Джъстин — каза доктор Калдър. — Претърсихме контейнерите за боклук на ресторанта. Хората от екипа обиколиха цялата улица, за да го търсят. Няма го никъде. Предполагам, че извършителят сам ще ни каже къде е след няколко дни.

Вниманието на Джъстин беше привлечено от мъчителните писъци, които отекнаха откъм полицейския кордон. Тя вдигна очи към Круз:

— Това сигурно са близките на Кони Ю. Да се махаме, Емилио. Не можем да помогнем на бедните хора. Поне не тук.

7.

Джъстин беше пристигнала в моргата заедно с тялото на момичето и вече минаваше два през нощта, когато се обади на главния криминалист на Private, Сиймор Клопенбърг, когото наричаха „доктор Сайънс“, или накратко „Сай“, за да му каже, че има нужда от него веднага.

Сай каза на приятелката си Кит-Кат, че трябва да отиде в Private, пригответи закуска за твърде необичайния си домашен любимец Трикси и излезе от апартамента си, като носеше каската си под мишница. Куриерският му мотоциклет с кош от Втората световна война, поправен с много любов, беше в гаража под блока на Сай. Той запали мотора и даде газ нагоре по рампата, за да излезе на булевард „Хойзър“, а после продължи по Шесто авеню чак до офиса на Private в центъра на Лос Анджелис. Там показа значката си на охраната и слезе с асансьора до подземното ниво, където беше лабораторията му.

Джъстин вече го чакаше.

— Ученичка номер дванайсет? — попита той, отключи вратата и веднага пусна музика. Този път от мюзикъла „Суини Тод, бръснарят демон“.

— Да — потвърди Джъстин. — И може да повърнеш. Е, може би не ти.

Сай направи престорено страшна физиономия. После придружи Джъстин през помещението за декомпресия в лабораторията, която наричаше своята „зала за игри“.

Акредитирана от Международната организация за стандартизация, лабораторията на Сай беше на стойност няколко милиона долара и представляваше сърцето на дейността на Private, както и сериозен източник на приходи. Използваха я редица агенции от Западния бряг, защото беше по-добре оборудвана и по-ефективна от лабораториите на полицейското управление в Лос Анджелис или на Федералното бюро за разследвания.

Екипът на Сай се състоеше от дванайсет специалисти, които работеха в няколко различни области на криминологията: анализ,

кръвни изследвания, идентификация на отпечата̀ци и ДНК. Най-голямата гордост на Сай беше апаратурата за холографски манипулации, с която разделяше отделни клетки с микролазер под мощен микроскоп. Хората му бяха първите в света, които използваха сателит в реални условия по най-новия метод, наречен телекриминалистика. С помощта на миниатюрни фотоапарати детективите на Private можеха да изпращат образи в реално време от местопрестъплението директно в лабораторията, като спестяваха време и ресурси и предотвратяваха замърсяването на местопрестъплението.

Джъстин последва Сай през обширното подземно помещение до мястото, което му служеше за кабинет и контролен център. Стените бяха украсени с плакати от съвременни филми на ужасите: „Шон и мъртвите“, „Кери“, „Хостел“, „Зомбиленд“.

Сай придърпа един стол за Джъстин, после се отпусна на своя и се завъртя като малко дете в сладкарница.

— Извинявай, че те отнех от Кит-Кат — каза Джъстин и се усмихна. — Но исках да погледнеш с какво разполагаме, преди да го предам на полицията утре сутринта.

Тя разказа на Сай за подробностите от престъплението, доколкото ги познаваше: мястото, отрязаното ухо, причината за смъртта.

После му подаде раницата на Кони Ю.

— Емилио я намери недалеч от местопрестъплението. Мръсното копеле най-сетне направи грешка... освен ако не е искал да намерим това.

— Имаш кръв и тъкан от жертвата? — попита Сай.

— В раницата заедно с личните ѝ вещи. Ще видиш.

Сай отвори раницата. Погледна нещата вътре. В мислите си вече анализираше кръвта, разглобяваше портфейла, претърсваше паметта на телефона. Ако вътре изобщо имаше нещо полезно, той щеше да го открие навреме за оперативката в девет сутринта.

— Заемам се — каза той и усили музиката от „Суини Тод, бръснарят демон“, докато не стана почти оглушителна.

8.

Джъстин прекоси обширната поддържана морава с невероятната ѝ гледка към каньона — особено красива в перлената светлина и резките сенки в 5,15 на проклетата сутрин. После се съблече по сутиен и бикини и тихо отвори портичката към тенис корта.

Взе една ракета от стойката и се зае да упражнява сервиса си, като с всичка сила изпращаше топките над мрежата и влагаше цялото си раздражение в ударите по жълто-зелените пухкави сфери.

Десет минути след като беше започнала тренировката си, тя забеляза нещо и се обърна. Боби се беше подпрял на оградата, пъхнал пръсти в телената мрежа.

— Добре ли си, Джъстин? Часът е пет сутринта. Какво става, скъпа?

— Опитвам се да освободя натрупаната агресия, за да не избухна — обясни тя.

После подхвърли следващата топка във въздуха и изръмжа, когато стовари ракетата си върху нея.

— Остави тази ракета и ела. Моля те.

Джъстин се подчини, мина през портичката и се остави Боби да я прегърне. Той я задържа така в продължение на няколко минути, така че тя почти изпадна в унес от допира на силните му ръце.

После той каза:

— Какво ти се иска? Гореща вана, закуска или леглото?

— И трите — в този ред.

Боби съблече халата си, наметна го на раменете на Джъстин и я поведе към беседката.

— Откри ли нещо интересно?

— Освен факта, че това убийство е поредната шибана трагедия?

— Да.

— Нищо, което да мога да ти кажа. Все още не.

— Нека да се изразя по друг начин, Джъстин. Имаш ли нова теория? Каквото и да е? Докъде сте стигнали с този случай?

Джъстин се изкачи по стъпалата от тиково дърво до джакузито, свали халата и бельото си. После хвана ръката на Боби, докато влизаше във водата, от която се издигаше пара.

Тя седна вътре и се облегна на рамото му. После затвори очи и въздъхна, като остави водата да подейства.

— Трябва да имаш някаква теория — настоя Боби.

— Ето я. Убиецът страда от тежък случай на шизофрения с многобройни отделни самоличности.

Джъстин въздъхна и добави:

— И всичките му самоличности са психопати.

9.

Сънищата ми не бяха съвсем еднакви, но винаги представляваха вариации на една и съща тревожна тема. Имаше експлозия: понякога се взривяваше къща, друг път кола или хеликоптер. Аз винаги изнасях някого от огъня: Дани Йънг, Рик дел Рио, баща ми или моя брат близък — или пък човекът, когото носех в ръцете си, бях самият аз.

Но никога не успях да изляза жив от огъня. Нито веднъж.

Мобилният ми телефон започна да вибрира на нощното шкафче, като ме събуди от сутрешния кошмар — както правеше почти всеки ден през последните три години.

Аз вече бях в плен на тревогата — онова мъчително усещане за пропадане, което те връхлетява още преди да разбереш защо.

А после мислите ми настигнаха инстинктивното усещане и аз осъзнах, че ако не вдигна телефона, той ще продължи да звъни, докато не отговоря.

Това беше истинският ми кошмар.

Вдигнах телефона и го доближих до ухото си.

— Мъртъв си — каза ми някой.

Гласът минаваше през електронен филтър. Мислех за него в мъжки род, но можеше да бъде и в женски, дори в среден. Понякога се обаждаше сутрин: за събуждане. Понякога посред нощ или пък пропускаше един ден, за да ме държи в напрежение — и успяваше да го прави.

Всеки път, когато мобилният ми телефон звъннеше, аз се разтърсвах от ново усещане за тревога. Когато се обаждаше моят мъчител, понякога го питах: „Какво искаш, по дяволите?“. Понякога се опитвах да преговарям с него и спокойно казвах: „Просто ми кажи какво искаш“.

Тази сутрин, когато гласът каза: „Мъртъв си“, аз му отговорих:

— Все още не.

И затворих телефона.

Бях съкратил списъка на враговете си до стотина души, може би сто и десет.

Който и да се обаждаше, той го правеше от монетен телефон. Точно така. Монетен телефон. Все още ги има — във фойетата на хотелите, железопътните гари и на ъгъла на почти всяка пресечка във всеки голям американски град. Горедолу веднъж в годината си сменях телефонния номер, но все пак не можех да запазя номера на мобилния си телефон в тайна. Служителите ми, приятелите ми, клиентите ми от Private — всички те трябваше да могат да се свържат с мен. Особено клиентите. Винаги трябваше да бъда на линия, когато имат нужда от мен.

За пореден път се запитах кой беше човекът, който се обаждаше, за да ме заплашва със смърт.

Дали го познавах? Дали беше някой от близките ми? Или някой от мошениците, или боклуците, които бях наказал през кариерата си като частен детектив?

Запитах се дали заплахата изобщо е истинска.

Дали ме наблюдаваше и преследваше, докато планираше някой ден да ме убие? Или просто се забавляваше за моя сметка?

Разбира се, аз се бях обърнал към полицията, но те бяха загубили интерес към моя случай още преди години. В крайна сметка така и не беше имало физическа атака срещу мен и дори не бях виждал мъчителя си.

Мислите ми отново се насочиха към Шелби Къшмън.

Представих си какъв ужас беше преживяла в последните си мигове и притиснах длани към очите си. Исках да си я спомням жива. Едно време излизах с Шелби. Оставах до късно в малките, мръсни театрални салони, където тя изпълняваше разни скетчове, а после си тръгнахме заедно през задния вход. Разделихме се, защото аз съм си аз, а Шелби приближаваше четирийсетте. Вече искаше семейство и деца. Както и Анди. Ако се вярва на техните разкази, двамата се бяха влюбили още на първата среща.

А сега Шелби беше мъртва, а Анди беше опечален и сам, и скоро щеше да се превърне в основната мишена на детективите от полицейското управление на Лос Анджелис.

Изправих се в леглото. Какво беше това, по дяволите? Къде се намирах?

Чаршафите бяха на цветя, до леглото се виждаше пухкав килим, а стените бяха боядисани в тревисто зелено. А, добре. Всичко беше

наред.

Бях в къщата на Колийн Молой.

А това беше хубаво място.

10.

Излязох от спалнята. Колийн седеше до кухненската маса с гръб към мен, приведена над лаптопа си, на който се подготвяше за теста за американско гражданство. Вече беше пресушила чашата си с чай. Да, това наистина беше хубаво място.

Отместих дългата, тъмна, красива плитка от врата ѝ, за да я целуна. Тя се обърна, затвори теменужено сините си очи и вдигна лицето си към мен. Отново я целунах. Обичах да целувам Колийн Молой и никога нямаше да ми омръзне да го правя.

Но дали обичах самата Колийн? Дали наистина я обичах? Понякога бях сигурен, че е така. Но после започвах да се питам дали изобщо мога да обичам някого, наистина. Или бях твърде саможив, твърде наранен и изтормозен от баща си?

— Можеше да поспиш още един час за красота, младежо — каза ми тя.

В гласа ѝ се усещаше мелодичен ирландски акцент, от лицето ѝ се излъчваше келтска руменина, а кожата ѝ ухаеше на розова вода.

— Ще закъснея за делова среща на кафе с Фрескою — началникът на полицията.

Отново целунах Колийн, после занесох чашата ѝ до умивалника. Изплакнах я с гореща вода и отново я напълних от чайника. Все още не бях успял да забравя за убийството. Но се налагаше да го направя.

— Внимавай някой да не те тресне пет-шест-седем пъти — каза ми тя.

— И защо ще го направи?

— Защото стоиш гол като пушка и ми разправяш, че трябва да ходиш на работа.

Аз се засмях и Колийн най-сетне се изправи в прегръдките ми и сложи малките си ръце на задника ми. Опитах се да се измъкна.

— Ще сложа райбера — каза ми тя и ме стисна. — Сериозно, Джак.

Вече беше успяла да ми го вдигне. Как го постигаше? От нула до кокал — за пет секунди.

— Ти си вещица — казах и дръпнах халата ѝ от раменете.

После я вдигнах на ръце, така че да обвие бедра около кръста ми, и притиснах гърба ѝ към хладилника. Тя изпищя, когато усети допира на студения метал.

Веднъж Колийн ми беше казала един виц: „Какво е любовна игра за ирландеца?“. Сега аз ѝ казах отговора на вица:

— Пригответи се, скъпа.

Тя рязко си пое въздух, после двамата задишахме учестено, докато оскъдното съдържание на хладилника дрънчеше и подскачаше в ритъма на движенията ни.

— Съжалявам, че ще закъснееш заради мен — каза ми тя, когато свършихме.

Сладката ѝ усмивка подсказваше, че изобщо не съжалява. Плеснах я по дупето и отговорих:

— Стига ти да не закъснееш заради мен.

Оставих я под горещия душ, с румени бузи, докато си тананикаше едно старо рок парче, което много обичаше: „Come on, Eileen“.

Включих сота, заключих вратата и изтичах надолу по стълбите. Всъщност се оказа доста приятно да те треснат пет-шест-седем пъти. Но сега наистина трябваше да ходя на работа.

11.

На път към Private минах през полицейското управление. Все още не бяха повдигнати никакви обвинения срещу Анди Къшмън. Вече закъснявах, така че бързо продължих към офиса.

Залата за съвещания в Private е осмоъгълна, а в центъра ѝ стои една кръгла, черна лакирана маса — единствената мебел, останала от баща ми и старата агенция Private. Около масата са струпани тапицирани въртящи столове, а стените са плътно покрити с гигантски плоски екрани.

Всички вече ме чакаха, когато влязох в залата с двайсет минути закъснение. Посрещнаха ме с потискащо мълчание, точно както очаквах.

— Съжалявам за Шелби — каза Дел Рио. — Тя беше такова сладурче. Просто не мога да повярвам, Джак. Мамка му, никой от нас не може.

Останалите около масата отекнаха като ехо със съболезнованията си, а в този момент влезе и Колийн Молой, като ми носеше един „Ред Бул“ и програмата за деня. Не съм сигурен какво говори това за мен, но с изключение на Анди в момента в тази зала бяха всички хора, които са ми важни на този свят. Сред тях бяха и половин дузина детективи, нашият криминалист Сай и компютърният ни специалист, Морийн Рот, която всички наричаха Мо-бот.

— Трябвам ли ти за нещо друго? — попита Колийн.

Тя ми беше личен асистент от две години — точно така се запознахме, а после всичко стана по-сложно... доста по-сложно.

— Не, Молой, благодаря ти. Всичко е наред.

Прегледах съобщенията за пропуснати обаждания и видях, че Анди ми е звънял два пъти, откакто бях излязъл от полицейското управление преди половин час. Анди беше разтревожен и имаше причина за това. Полицията разполагаше само с един заподозрян и това беше той. Включих лаптопа си и отворих снимките, които бях направил на местопрестъплението в къщата на семейство Къшмън. Те се появиха на екраните по стените на конферентната зала.

— Направих ги снощи — казах аз.

Снимките бяха максимално близки планове на натрошената рамка на вратата, разхвърляната спалня, раните на Шелби и дори една на Анди, който плачеше, притиснал окървавените си ръце към лицето — беше достойна за първа страница на вестника.

— Първо трябва да ви кажа нещо — обърнах се към всички. — Преди време двамата с Шелби бяхме заедно. Преди да се запознаят с Анди. Така че, каквото и да чуете, Шелби ми беше приятелка, близка приятелка.

Всички в стаята запазиха строго мълчание. Джъстин ме гледаше вторачено, но сякаш през мен. Знаех, че се опитваше да намести Шелби в мозайката на миналото ми. Имаше сериозна причина да го направи.

— Разгледайте снимките — продължих. — Аз вече ги разгледах, но засега не откривам нищо повече от очевидното.

Джъстин се обади първа.

— Предполагам, че отговорът е „не“, но взето ли е нещо от къщата?

— Само животът на Шелби.

— Някой от тях да е продавал наркотици? — попита Дел Рио. — Извинявай, Джак. Но тези въпроси трябва да бъдат зададени. Знаеш това.

Казах му, че не. Семейство Къшмън не използваша наркотици и със сигурност не ги продаваха. Знаех, че Анди печели достатъчно като управител на финансов фонд, така че двамата с Шелби да живеят съвсем комфортно. Бях сигурен в това. Анди управляваше и част от моите пари и именно неговите инвестиции ми бяха позволили да откроя офисите на агенцията в целия свят, включително в Ню Йорк и отскоро в Сан Диего.

— Добре, ако приемем, че бижутата на Шелби са истински, стаята очевидно е разхвърляна само за фасон — каза Джъстин. — Изстрелът в гърдите сякаш насочва към сексуален садист. Другият изстрел означава екзекуция. Защо Шелби е била мишената?

— Може би целият смисъл е Анди да бъде натопен за убиец — каза Емилио Круз.

Кимнах.

— Ако убиецът е искал това, задачата е изпълнена.

Разказах им какво ми беше казал началникът на полицията Фескоу. Работната версия на полицията в Лос Анджелис беше, че убийството на Шелби е престъпление от страст — Анди я е застрелял, а след това ми се е обадил, за да се сдобие с алиби. Трябваше да призная, че звучеше логично.

— Сигурен ли си, че не го е направил той? — попита ме Емилио.

— Сигурен съм. Знам, че някои от вас не могат да се поставят на мястото на Анди, но той обичаше Шелби. А сега е наш клиент. В полицията ми казаха, че не могат да открият оръжието, с което са изстреляни куршумите в тялото на Шелби, а преди убиецът да напусне къщата, е излъскал всички повърхности до блясък.

Помолих Сай да се свърже с криминалогичната лаборатория на полицейското управление в Лос Анджелис и да ни докладва за всичко, което успее да научи от тях. После казах на Круз да вземе още един детектив и да отиде до къщата на семейство Къшмън, за да разпитат съседите и да проверят дали полицията не е пропуснала нещо. Ние бяхме много по-добри от полицията, а освен това не се налагаше да следваме техните правила и процедури. Освен това можех да отделя повече хора, за да разследват случая.

Накрая се обърнах към Рик Дел Рио, моят кръвен брат. След като се върна от Афганистан, Рик беше направил няколко сериозни грешки в живота си. Той си плати за тях, като прекара четири години в затвора „Чино“ — и точно това го правеше особено ценен за Private. Докато излежаваше присъдата си, Дел Рио беше станал специалист по криминално право — отначало за да помогне на себе си, но след това и на някои от съкафезниците си, така че си беше създал много приятелства в подземните кръгове.

— Провери твоите източници — казах му аз. — Почти съм сигурен, че убиецът е познавал навиците на семейство Къшмън. На първо място, той е разбил вратата, защото е бил сигурен, че Шелби никога не включва алармата. Освен това вероятно е знаел кога се прибира Анди. И е почистил всички отпечатъци.

После се обърнах към всички:

— От този момент нататък най-важната ни задача е да открием убиеца на Шелби Къшмън. Всички да се заемат с това. Това е всичко от мен засега.

Исправих се и затворих лаптопа си.

— Задръж малко, Джак — спря ме Джъстин. — Имам новини за случая с ученичките.

12.

Джъстин ме познава по-добре от всички на света, включително Дел Рио и дори брат ми. Двамата живяхме заедно в продължение на две години, а след като се разделихме, останахме близки. Двамата сме най-добри приятели, които си споделят всичко. Разказвал съм на Джъстин дори за всекидневните обаждания със заплахи. Тя е единствената, която знае за това. Мъртъв си, Джак.

Джъстин протегна ръка под стола си, извади една синя раница и я сложи на конферентната маса.

— Това ли е чантата на Кони Ю? — попитах аз.

Джъстин кимна:

— Ще я предам на полицейското управление в Лос Анджелис веднага щом ние свършим с нея. Ще ни бъде по-полезна, отколкото на тях. Не знаем дали убиецът е допуснал грешка, или това е примамка.

После тя описа младата жертва и сцената на престъплението с мъчителни подробности, като се напругаше все повече с всяка следваща дума. Говореше със свито гърло и накрая млъкна. Поклати глава и преглътна тежко, после се извини и продължи.

Но продължи.

Измъчвах се, когато виждах колко я тормози този случай, дори само по тази причина исках да заловя убиеца поне толкова силно, колкото го искаше и тя. Всички го искахме.

— Нека да повторя, Джак. Този психопат убиец, който и да е той, не е първият, който използва различни методи — но това се случва рядко. Повечето убийци от този тип си имат модел и се придържат към него. Моделът описва настроението на убиеца, а понякога и характера му. А тези убийства са различни. Това е откачено. Не съм виждала такова нещо преди. Когато застреляш някого, това е дистанцирано. Когато го запалиш, това е сексуално престъпление. Когато го удушиш, това е лично. А в случая имаме и трите метода, както и още много други. Не виждам как се развива този убиец и все още не мога да си го представя. Не отговаря на нито един профил, който познавам. Единствената добра новина е, че Круз намери тази малка чанта.

— Беше на брега на реката, в сенките под моста — обясни Круз.
— Може би убиецът се е изплашил от нещо, за да я захвърли така.
Може би има свидетел, за когото все още не знаем.

Доктор Сай продължи оттам, докъдето беше стигнал Круз. Беше облечен с червена хавайска риза, шорти в цвят каки и джапанки — една от обичайните му униформи.

— Проверих за отпечатъци всички шибани нещица в чантата на момичето — каза той. — Имаше петна по портфейла на Кони и един ясен частичен отпечатък, но не излезе нищо в базата данни. Този отпечатък може да бъде на всеки — на някоя приятелка на Кони или на убиеца, но който и да го е оставил, този човек никога не е бил арестуван, не е преподавал в училище, не е служил в полицията или в армията.

— Жалко — каза Круз. — Надявах се на нещо повече от това.

Сай продължи:

— Но не всичко е загубено. Истинският джакпот е мобилният й телефон, приятели. Мо-бот пристигна в четири сутринта и успя да изтегли всичко от паметта му.

— Намери ли нещо, Мо? — попита Джъстин.

— Имаше цяла лавина от есемеси — отговори Мо-бот.

Беше изключителен компютърен специалист и сама се беше провъзгласила за майката в семейството на Private. Беше на петдесет и няколко, но годините не й личаха — имаше татуировки, модерни дрехи и пънкърска прическа, а освен това носеше очила с двойни лещи, които изглеждаха така, сякаш трябва да стоят на носа на някоя баба в курортното градче Бока Ратон в щата Флорида.

— Открих стотици получени съобщения, като всички можеха да се проследят до компютри и мобилни телефони, с изключение на последното, което е изпратено от предплатена карта. Да, знам. Истински шок. Но трябва да ви го покажа.

Мо-бот пхна една флашка в лаптопа си и натисна няколко клавиша. На централния екран се появиха текстови съобщения.

Прочетох това, което беше най-отгоре в списъка — изпратено вчера следобед: „кони, линда е. мама ми взе телефона. имам страшен проблем, трябва да говорим. да се срещнем зад тако бел? мооля те. не казвай на никого!“

Мо продължи:

— Да приемем, че Кони получава есемес, от който разбира, че нейната приятелка Линда има неприятности. Дотук няма причина да бъде подозрителна. Така че отива да се срещне с Линда. И готово — капанът щраква.

— Значи есемесът е бил фалшив? Изпратен като примамка?

— Точно така. Всеки може да разбере името на някоя от приятелките на Кони, да си купи предплатена карта и да я примами, за да я убие. Но вече са убити общо дванайсет момичета. Те всички са ходили в различни училища и нито една от тях не е познавала някоя от другите. Точно затова ми се струва вероятно и дори сигурно, че всяко убито момиче е получило фалшив есемес. Просто, но гениално.

Джъстин се обади:

— Значи някой хакер влиза в телефона на момичето, проверява на кого вярва тя и приема самоличността на някоя от приятелките ѝ, за да изпрати есемес от предплатена карта.

— Точно така мисля — потвърди Сай. — Призрак в системата. Но това все още не ни води към убиеца. След това стигаме до задънена улица.

13.

Джъстин се изправи, бързо смени мястото си с Мо-бот и се зае с клавиатурата.

— Не вярвам в призраци — каза тя. — Ако убиецът на ученичките е жив човек, той трябва да оставя коса, кожа, отпечатъци от пръсти. Колкото повече пъти убива, толкова по-вероятно е да допусне грешка. — Тя натисна няколко клавиша и изкара на екраните по стените кратко описание на случаите с убити ученички.

Убийствата бяха ставали приблизително на всеки два месеца през последните две години, но накрая бяха започнали да се случват по-често. До хронологията имаше карта на източната част на Лос Анджелис, на която беше отбелязано местоположението на жертвите.

На друг екран се виждаха лицата на самите жертви.

Момичетата бяха най-различни.

Светли. Тъмни. Някои бяха хубави. Някои бяха съвсем обикновени. Отличнички. Спортистки. Някои бяха слаби. Други не. Но всички бяха ученички от гимназията. И всички бяха необяснимо, трагично мъртви.

— Трябва да разпространим предупреждение за анонимните есемеси — каза Мо. — И пак да говорим с директорите на гимназиите. Може да пуснем телевизионна кампания за фалшивите есемеси с лична информация.

— Да кажем, че сме прави за това — възрази Джъстин. — Веднага щом разпространим предупреждение за анонимни съобщения по телефона, убиецът ще промени модела си. И тогава пак няма да сме стигнали доникъде. Дори може да ускори темпото още повече. Вече знаем, че обича да се говори за него.

— Мисля си за онова, което каза, Джъстин — намеси се Сай с обичайния си носов, монотонен глас. — За различните профили. Как е възможно един човек, който може да запали момиче, да го направи само веднъж? И как е възможно същият този човек да застреля следващото момиче от разстояние петдесет метра?

— Какво искаш да кажеш, Сай?

— Ами ако негодникът не е само един? Ами ако има повече от един убиец?

14.

Рудолф Крокър се криеше в една кабинка в мъжката тоалетна на осмия етаж на сградата на частната финансова компания „Уилшър Пасифик Партнърс“, когато мобилният му телефон започна да вибрира. Мъжът си фантазираше за новата стажантка, Кармен Родригес, която имаше перфектен бюст, красиви топли очи и практически беше лишена от мозък. Мислеше си да я покани на среща, за предпочитане такава, която ще продължи до сутринта.

Той измъкна телефона от джоба на самото си и видя, че обаждането е прехвърлено от стационарния му телефон. Беше Франклин Дейл, старши партньор във фирмата, един от „старейшините“. Крокър вдигна и Дейл го покани да изпият по нещо след работа.

Крокър работеше като финансов анализатор вече повече от година. Работеше съвестно, като в същото време гледаше да не се набива на очи. Идеята му беше да стане един от онези интелигентни млади мъже със страхотно бъдеще във финансите — скучен и предвидим служител със сигурен инвестиционен портфейл, непрекъснати печалби и надеждно скрит блясък. А сега трябваше да изпие по нещо с този досадник Франклин Дейл.

В седем вечерта Крокър заключи кабинета си и се срещна с Дейл до асансьорите. Двамата слязоха заедно и Крокър се зачуди дали старият кучи син не е гей и дали няма да се опита да го налази. Две питиета и една купичка кашу по-късно, Крокър беше уведомен, че се справя изключително добре и старият динозавър Франклин Дейл е силно впечатлен от работата му. Дейл каза, че според него Крокър е истинска находка — човек със скрити таланти, който ще бъде възнаграден толкова повече, колкото остане в тази чудесна стара компания с традиции. Все едно му пукаше за това. Все едно изобщо го интересуваше какво мисли шибаният Франклин Дейл за него или за работата му.

Когато Крокър се прибра вкъщи, вече беше девет и половина. Останалата част от вечерта беше само негова и щеше да бъде

страхотна. Той се облече за джогинг и десет минути по-късно вече тичаше покрай „Марина дел Рей“, като си спомняше последния им удар, когато неговата група беше убила Кони Ю.

Изпотен и задъхан, Крокър забави ход пред едно от местата за яхти на пристанището. Подпря се с ръце на коленете си, за да си поеме дъх. Когато се увери, че е сам, той извади един малък найлонов плик с цип от джоба си и го зарови под едно тежко намотано въже.

След като свърши това, той спокойно довърши джогинга си. Влезе през входа на блока си, махна на портиера и се качи горе. Мина под душа, после взе един телефон с предплатена карта от зарядното устройство.

И изпрати есемес на кмета на Лос Анджелис, Томас Хеферън, в който му написа къде може да открие ухото на Кони Ю.

Съобщението беше подписано: „Чистача“.

15.

Бяха минали три дни от убийството на Шелби Къшмън. Все още не бяха повдигнати никакви обвинения, а аз не можех да науча нищичко от кабинета на окръжния прокурор.

Отидох на закуска с Анди в неговия офис, на ъгъла на една елегантна нова бизнес сграда на Авеню Старс.

Анди каза на секретарката си да не го свързва с никого. После внимателно затвори вратата на кабинета си. Изпитото му лице ми се струваше почти непознато. Под очите му имаше сенки и очевидно беше спрял да се бръсне.

— Не мога да спя — каза той. — Ако случайно не си го забелязал, Джек.

Той жадно отпиваше от кафето си, докато отключваше шкафа, вадеше папки от него и ми обясняваше с какво се занимава един много успешен финансов мениджър, за да остане на гребена на вълната в Лос Анджелис.

— Всички тези хора от киното — актьори, агенти, директори на студия и адвокатите на звездите... — той махна с ръка, за да покаже целия Холивуд. — Те печелят десетки милиони. И тъй като не знаят какво да правят с тях, ги дават на мен. Аз ги инвестирам от тяхно име. И получавам процент от всичко, обикновено пет процента.

— А ако инвестицията се окаже неуспешна? — попитах аз.

Мислех си за кризата с недвижимите имоти, лошите кредити и парите, които изтичаха в канала, като отнасяха със себе си и преуспелите, и бедните.

— Хората ти държат сметка, ако им загубиш парите, дори да не си виновен за това.

— Значи имаш и недоволни клиенти.

Анди въздъхна.

— Честно ли да ти кажа, Джек?

— Не, за Бога. Излъжи ме, Анди, моля те. Колкото повече ме лъжеш, толкова по-голяма вероятност има да отидеш в съда. Познавам

окръжния прокурор. Той ще насъска по теб някоя от младите си акули, така че да те разкъса на големи кървави парчета...

— Престани — каза той.

— Ако някой ти мисли лошото, трябва да знам за това. Хайде, Анди. Трябва да ми кажеш всичко. Аз съм Джак, старият Джак.

— Аз прибирах част от печалбата — изтърси Анди. — Не съм като Бърни Мадоф, така че не ме гледай така. Определях такса, а после заемах част от главницата и инвестирах от свое име. Винаги внимавах. Но всичко се случва, а ти не можеш да го кажеш на клиентите.

— Слушам те.

— Инвестициите ми потънаха още в първата вълна. Нали си спомняш, когато фалира „Лемън“? Аз удвоих инвестициите, за да си върна загубите, и изгубих още повече. Някои от клиентите ми изгоряха до основи.

— Дай ми техните папки, Анди. Искам да видя кои са загубили най-много от теб. И искам да знам точно кои са те. Край на тайните.

16.

Когато на една врана пише Private1, искаш да видиш какво има от другата страна. Когато на един плик пише Private2, веднага искаш да го отвориш.

Влязох в Private през рецепцията, магнах на Джоуни зад бюрото и се изкачих по голямото спираловидно стълбище, което се издига през фойето. Това стълбище винаги ме изпълва с енергия. Прилича ми на отворена морска раковина.

— Имаш гости — спря ме Колийн пред кабинета ми. — Много гости. С костюми. Скъпи костюми.

От прага видях трима мъже, седнали в ъгъла, обзаведен с тапицирани кресла, тъмносино канapé и шлифован дънер от секвоя, който използвам вместо масичка за кафе.

Двама от неканените ми гости пушеха цигари, все едно бяха директори на тютюневи компании. Колийн добави:

— Господата казаха, че предпочитат да не ги виждат на рецепцията. Каква изненада.

Третият мъж се обърна към нас и аз с изненада осъзнах, че беше чичо ми Фред.

Фред Кройцер е братът на мама. Моят чичо, който винаги ми беше казал да му се обаждам, ако трябва да споделя нещо с някого. Когато с Томи бяхме още деца, той ни научи да играем футбол, а после ме насърчаваше да продължавам да тренирам и в гимназията, а след това и в колежа. Накратко казано, чичо Фред беше добрият заместник на мъжа, който ми беше истински баща. Фред беше стигнал с футбола по-далеч от мен — много по-далеч. Беше станал главен съдружник в отбора „Оуклънд Рейдърс“.

Едрият червендалест мъж се изправи и ме стисна в мечешка прегръдка, а след това ме представи на колегите си, които вече бях разпознал.

Евън Нюман беше точно толкова рафиниран, колкото Фред Кройцер беше грубоват. Костюмът му беше ръчно ушит по поръчка. Косата му беше фиксирана с лак, а маникюрът му блестеше, както и

ръчно изработените му обувки. Беше собственик на футболен отбор „Сан Франциско 49“.

Третият мъж беше Дейвид Дикс — легендарен предприемач и един от онези хора, за които се учи в бизнес коледжите. Дикс беше направил луди пари в Детройт през осемдесетте, беше се измъкнал от автомобилния бизнес навреме преди кризата от 2008 година и беше купил отбора „Минесота Вайкингс“.

Спомних си нещо, което бях прочел за него — че видимото му благоденствие прикрива фундаменталното му безсърдечие. Това ми звучеше като епитаф.

Евън Нюман се изправи и пристъпи към мен с убедителна усмивка и протегнатата ръка.

— Извиняваме се, че се натрапихме така — каза ми той. — Фред ни обеща, че ще ни приемеш.

— Имаме проблем — намеси се чичо Фред. — Излезе нещо спешно, Джак. В интерес на истината, излезе нещо адски спешно.

— Надяваме се да грешим — обади се Дикс. — Налага се да кажа, че ако сме прави, това може да съсипе професионалния футбол в тази страна.

Той ми махна да седна.

— Ние разполагаме с пари — каза той. — А ти разполагаш с най-добрите хора за такава работа. Седни, за да ти разкажем за какъв кошмар става дума.

17.

Евън Нюман тръсна някаква невидима пращинка от панталоните си и започна:

— Имаме причина да подозираме нагласени залагания в професионалната футболна лига, Джак. Това може да се окаже също толкова катастрофално за футбола, колкото беше скандалът с „Блек Сокс“ за професионалния бейзбол.

Не ми беше приятно, че бяха нахълтали така в офиса ми, но освен това ми беше интересно. В куфарчето ме чакаше списъкът с бившите клиенти на Анди, Джъстин имаше нужда от мен за убийствата на ученичките, а след двайсет минути трябваше да участвам в телефонна конференция с офиса на агенцията в Лондон по повод на някакъв скандал в Камарата на лордовете, за който все още никой не знаеше нищо.

Погледнах часовника си и казах:

— Разкажете ми най-важното. Моля. Ще ви помогна, ако мога.

Фред заговори пръв:

— Смятаме, че, вероятно, всичко е започнало преди две години, Джак — по време на плейофите. На хартия победата на „Джайънтс“ трябваше да бъде сигурна. Противникът им, „Каролина“, беше силен отбор, но двама от защитниците им не участваха в мача. Разпределителят им пък имаше микроскопична фрактура на показалеца на ръката, с която хвърля топката. Играта дори не трябваше да бъде оспорвана. Но както може би си спомняш, Томи...

— Джак.

— Джак, извинявай. Господи. Както и да е, в третата четвърт Картрайт направи спринт, за да отбележи тъчдаун — през коридор, който беше толкова широк, че можеше да се мине с товарен камион, — но му свириха фал и отмениха тъчдауна. Съдията каза, че е свирил за задържане, а в последната четвърт, докато отборът на „Ню Йорк Джайънтс“ се опитваше да отбележи точка, за да се дадат продължения, свириха още един фал срещу тях и им попречиха да го направят.

Лицето на Фред беше почервенияло, когато продължи:

— „Ню Йорк“ загубиха мача с разлика от три точки. В този момент всичко изглеждаше като поредица от лоши съдийски решения. Спортната преса вдигна обичайния шум, но в крайна сметка скандалът утихна и плейофите продължиха.

— Добре, Джак — намеси се Дикс. — Да прескочим напред до третия мач от последния сезон, между „Вайкингс“ и „Каубойс“. Различни обстоятелства, но, общо взето, същият сценарий.

Чичо ми отново взе думата. Искаше да разкаже мача подробно.

— Този път отмениха един четирийсетметров пас на „Вайкингс“ в края на втората четвърт, когато можеха да се приберат в съблекарните с преднина от седемнайсет точки.

Фред жестикулираше ядно, докато ми обясняваше как предимството на отбора е било отменено от поредния съмнителен фал за задържане.

— А когато се подредиха в края на последната четвърт, когато със сигурност щяха да отбележат победната точка, отново свиреха фал срещу „Вайкингс“ заради разместване на позициите, което никой, ама никой, освен съдията не беше видял. Това отново им попречи да отбележат точка, бяха дадени продължения и „Вайкингс“ загубиха мача.

Разбира се, аз виждах накъде водеха всички тези истории. Във футбола често се свирят грешни решения, но хората шумно обвиняват съдиите в некадърност, а после забравят за това и продължават. След като Фред Кройцер, Евън Нюман и Дейвид Дикс бяха дошли при мен, значи със сигурност не ставаше дума за обичайните грешки в няколко мача.

Нюман продължи:

— Гледахме записите, докато не ни стана лошо, включително и мача от последната неделя в Сан Франциско. Виждаме определен модел. Като цяло, през последните две години и половина има единайсет мача, които са много съмнителни. Девет от победените отбори са били с положително съотношение между победи и загуби, а седем от тях са стигнали до плейофите.

Чичо ми добави:

— Много хора са загубили много пари от тези мачове. И те започват да се питат дали няма нещо гнило.

— Защо дойдохте при мен? — попитах аз. — Защо първо не се обърнахте към федерацията?

— Нямаме доказателства — отговори Дикс. — И честно казано, Джак, ако наистина се е случило нещо такова, ние не искаме нито федерацията, нито пресата, нито зрителите да разберат за това. Никога.

18.

Пет минути след като си тръгнаха собствениците на футболните отбори, първи в кабинета ми влезе Емилио Круз, а малко след него и Дел Рио. Махнах им да седнат.

— Трима от собствениците на отбори от националната футболна лига се свързаха с нас — обясних аз. — Като може би представляват още десет. Един от тях беше Фред Кройцер. Фред е брат на майка ми.

Круз повдигна вежди:

— Фред Кройцер ти е чичо?

— Да. Той и някои от другите собственици смятат, че има нагласени мачове. Виждат модел, при който по-слаби отбори печелят прекалено често на базата на съмнителни съдийски решения.

— Това е налудничаво — намръщи се Круз. — Във футбола не може да се лъже. Не може да се предвиди какво ще промени играта, а дори да можеше, всяко движение на играчите се следи от камери. Всяка секунда от играта може да се разгледа под микроскоп.

— Ако се окаже, че е така, клиентите ни ще бъдат щастливи, а ние ще получим тлъсти чекове — отговорих аз. — Гарантират ни двойно по-високо заплащане от обичайното, ако работим бързо, изчерпателно и дискретно.

— Значи казват, че играчите нагласяят мачовете? — попита Дел Рио.

Дел Рио е на моята възраст, но годините, прекарани в затвора, са състарили лицето му и са разбили вярата му в хората. Мисля, че светостта на футбола е едно от малкото неща, в които продължава да вярва.

— Фред казва, че не са открили нарушения от страна на играчите, а само неправилни съдийски решения. Или е това, или съдиите са станали жертви на оптически илюзии. Но преди да вземем решение за това, нека да поговорим за семейство Къшмън. Тази сутрин се видях с Анди. Пресата вече го е натиснала. Срещу него не са повдигнати обвинения и той иска да се махне от града. Казах му да отиде на хотел и да не казва на никого къде е отседнал, освен на мен.

— Има причина да се притеснява — каза Дел Рио. — Който и да е убил Шелби, той е влязъл и излязъл от къщата също толкова умело, колкото опитен проктолог от Бевърли Хилс. Заех се да проверявам наемните убийци. Вече имам няколко следи. Ще разрешим този случай, Джак.

Попитах Круз и Дел Рио дали могат да работят по двата случая едновременно и те отговориха, че могат. Това беше обичайният отговор на такива въпроси в Private — наемахме само най-добрите, на много висока заплата, и те бяха подготвени за дълги работни дни и трудни случаи.

— Искам да направите пълна проверка както на Шелби, така и на Анди — казах аз.

— Какво търсим, което ти все още не знаеш, Джак?

— Отговора на един съвсем обикновен въпрос: защо някой ще поиска да убие Шелби Къшмън?

— Няма проблеми — каза Дел Рио. — Два случая на цената на три? Нямам нищо против.

И тримата се засмяхме, после Круз и Дел Рио излязоха и се заловиха за работа.

Бях останал сам в кабинета си около шейсет секунди, когато влезе Колийн и затвори вратата.

— Посетителите ти за единайсет часа са тук, Джак. И не ми харесват.

— Защо? Те са просто адвокати — отговорих аз.

Колийн се ухили.

— Просто адвокати. Точно така. Ухилени адвокати. Потни адвокати.

Минута по-късно тя ги въведе в кабинета ми. Знаех кои са. Репутацията им ги предшестваха.

Казвах се Ферара и Райли и представлявах Рей Ночия, капото на мафиотския клан Ночия.

19.

Когато влязоха, аз им стиснах ръцете и ги поканих да седнат. Адвокат Ед Ферара беше облечен с тъмен костюм от три части. Колегата му Джон Райли беше с черни джинси и черен кашмирен пуловер. Райли огледа кабинета ми, като търсеше за скрити камери по лавиците. Мисля, че не ги видя.

— Радвам се да се запознаем, Джак — каза Ферара. — Няколко източника дадоха много добри препоръки за теб.

— Винаги се радвам да го чуя — отговорих аз. — Как мога да ви бъда полезен?

Райли бръкна в джоба си и извади снимка на една много красива блондинка в началото на двайсетте. Стори ми се, че я познавам — казваше се Елизабет някоя си и беше актриса. Бях я виждал един-два пъти в късното телевизионно шоу на Крейг Фъргюсън.

— Това е Бет Андерсън. Тя е киноактриса — каза Ферара. — Освен това е добра приятелка на господин Ночия.

Рей Ночия беше поне на седемдесет години. След като беше чакал в продължение на две поколения, просто беше поел поста на върха от чичо си Антонио, след като той беше починал. А сега беше „добър приятел“ с Бет Андерсън, която беше на двайсет и няколко.

Райли продължи:

— Никой не е виждал Бет от една седмица. Не отговаря на обажданията на господин Ночия. Той иска да се увери, че с нея не се е случило нещо неприятно.

— Това ми звучи като работа за полицията в Лос Анджелис — отговорих аз. — По-добре да се обадите за тях. Мога да ви дам добри препоръки за тях.

Ферара се усмихна и каза:

— Искаме да запазим всичко това в тайна. Не желаем да предизвикаме шум, който може да навреди на кариерата на Бет. И това ни води към теб, Джак. Бихме искали да ни дадеш примерна цена.

Зачудих се дали Бет Андерсън беше напуснала града, или беше мъртва. Във всеки случай не исках Private да работи за Ночия.

— Съжалявам, но не давам примерни оферти — казах аз. — И не работя за мафията.

За известно време се възцари тежка тишина, после Райли и Ферара се изправиха като един.

— Работиш за Анди Къшмън — каза Ферара. — А доколкото разбирам от пристрастени свалячи, работиш и по младото ирландско парче, което седи отвън пред кабинета ти.

Райли спря на прага, за да изстреля и последния си куршум.

— Нека да не забравяме и това, че баща ти беше с доживотна присъда за убийство, когато умря. Имаш доста кураж за такъв глупак, Джак.

И сигурно беше така, но точно това беше една от причините Private да работи толкова добре.

20.

В три часа на същия следобед Джейсън Пилзър беше в кабинета си в агенцията за връзки с обществеността „Хауърд“ и чакаше да започне срещата на борда на директорите, когато получи есемес, който го изпълни с въодушевление.

Съобщението беше от самия Чистач, който изпращаше подробности за следващото „излизане“. В съобщението беше наречен с прякора си — Сцила, а текстът гласеше: „Пригответи се. Ти си наред“.

Дявол да го вземе, значи беше истина — това щеше да бъде огненото му кръщение. Мислеше за това от седмици насам. В действителност, не мислеше за почти нищо друго. Беше се запознал със Злокобния в „Смъртоносните командоси“ — една военна игра, която се играеше в реално време по интернет. Двамата станаха съюзници и проведоха десетки успешни битки през последните две години.

Но когато Злокобния го покани в една много по-избрана група играчи, това направо го зашемети. Запознанството му с Чистача беше само виртуално и трябваше да почака, докато Злокобния гарантира за него. А сега Чистача беше започнал играта. И скоро Джейсън, под името Сцила, щеше да излезе от екрана на компютъра и да участва в истински бойни действия.

През следващите три часа Пилзър работи автоматично като робот. Дори не трепна, когато шибаната директорка го натопи за това, че е прецакал една оферта, в съставянето на която изобщо не беше участвал. Майната й. В шест часа той си облече сакото и си тръгна от работа.

Отиде с колата си право в един железарски магазин в западната част на Холивуд.

Прекосява тесните пътеки между рафтовете, натъпкани до тавана, и си избра два метра изолиран кабел, ролка скоч и чифт ръкавици от груб памучен плат. Нищо необичайно. Плати в брой за покупките си, като стоеше с наведена глава, така че охранителната камера над касата да не запечата лицето му.

Беше толкова превъзбуден, че дланите му се потяха.

Голямата вечер щеше да настъпи само след три дни. И той беше наред. В събота щеше да убие едно момиче някъде в Лос Анджелис.

21.

Това не беше истински сън, нали така? По-скоро приличаше на война, на която отивах всяка вечер, а на сутринта експлозията ме връщаше в реалността.

Този път в съня си тичах през горящото бойно поле, в ръцете ми беше Колийн, а по обувките ми се плискаше кръв. Сърцето ми се удряше в гърдите, когато тя каза: „Спаси ме, Джак. Аз съм майката на децата ти“.

Гръмотевичната експлозия на снарядите ме събори на земята. Очите ми рязко се отвориха и за миг останах със силното усещане, че все още се намирам на бойното поле на последния си ден в Афганистан.

Спомнях си почти всичко оттогава, но липсваше нещо съдбоносно — в паметта ми имаше някаква празнина от момента, в който хеликоптерът беше свален и аз бях загинал.

Бях скрил липсващия спомен толкова надълбоко в подсъзнанието си, че все едно беше под земята. Трябваше да го изровя. Трябваше да науча истината за този ден. Ако можех да си спомня, може би най-сетне щях да си върна съня.

Все още се опитвах да уловя нишките на съня и спомена, когато мобилният ми телефон започна да вибрира на нощното шкафче.

Погледнах екрана и видях, че на него пише „непознат номер“. Оставих телефона на шкафчето, скочих от леглото и включих охранителните монитори в къщата.

Огледах шестте екрана, но не видях нищо необичайно, затова ги оставих и проверих лично терена около къщата. Колите се носеха по крайбрежната магистрала, която минаваше недалеч от портала на двора. Между моята къща и съседите ми от двете страни имаше високи огради. Зад къщата ми беше пустият плаж.

Бях съвсем сам.

Телефонът най-сетне спря да звъни. През прозорците се процеждаше светлина, а Тихият океан гърмеше зад прозореца на спалнята ми.

Това беше къщата, която бях купил заедно с Джъстин.

И като стана дума за спомени, които те преследват, сякаш все още виждах Джъстин в тази стая — тъмната ѝ коса беше разпръсната по възглавницата, а в очите ѝ се четеше любов. И знаете ли какво? Аз я гледах по същия начин.

Взех душ, облякох си спортни панталони и синя риза с английска яка и телефонът започна да звъни отново. Занесох проклетото нещо до масата в трапезарията, която използвах вместо бюро, и го вдигнах.

— Мъртъв си — каза механичният глас.

— Все още не — отговорих аз.

После си направих много силно кафе и прекарах следващия час и половина в телефонни разговори и потвърждения на срещи.

Когато се срещнах с Дел Рио на летището в Санта Моника, вече беше почти десет часът.

Време за полет.

22.

Качихме се в малкия, пъргав и надежден самолет с един двигател „Чесна Скайхоук SP“ и Дел Рио седна до мен в кабината. Точно както едно време.

Погледнах към Рик. Той отвърна на погледа ми и аз разбрах, че мислим за едно и също: Афганистан, където нашите приятели бяха загинали в хеликоптера, а Дел Рио беше накарал сърцето ми да започне да бие отново, след като беше спряло, така че му дължах своя живот.

Запитах се дали няма да ми каже повече за това, което се беше случило последния ден в Гардез. Бяха ми дали медал, защото бях изнесъл Дани Йънг от горящия хеликоптер. Но аз не можех да си затворя очите за мъчителните сънища. Дали съзнанието ми не правеше финт, като ме защитаваше от непоносимия спомен, но в същия момент ме подтикваше да си спомня?

— Рик, какво стана последния ден в Гардез?

— С хеликоптера? Защо, Джак?

— Разкажи ми отново.

— Вече ти разказах всичко, което си спомням.

— Все още не ми е ясно. Нещо ми липсва — нещо, което не мога да си спомня.

Дел Рио въздъхна.

— Транспортирахме войници до Кандахар. Беше през нощта. Ти беше пилотът на хеликоптера, а аз бях вторият пилот. Не можахме да видим някакъв тип с чалма, който се беше скрил в каросерията на един камион с ракета земя–въздух. Никой не го беше видял. Удариха ни в шасито. Никой не беше виновен, Джак. Ти приземи хеликоптера. Машината гореше отвътре навън — спомняш ли си? Аз излязох от страничната врата, а ти — от задната. Момчетата от отряда тичаха по цялото поле. Започнах да те търся. Когато те намерих, ти носеше Дани Йънг на ръце. Винаги си бил герой, Джак, до последно. После ни удари снарядът от минохвъргачката.

— Виждам само отделни кадри, но не и целия филм.

— Защото беше умрял, затова. Удриях те по гърдите, докато не се свести. Няма какво повече да ти разкажа.

Отделните кадри все така не вървяха последователно и не образуваха едно цяло. Спомнях си катастрофата. Спомнях си как тичах с Дани Йънг на рамото си. А после изведнъж се събуждах.

Нещо липсваше. Какво не си спомнях? Какво друго се беше случило на това бойно поле?

Все така не откъсвах поглед от Дел Рио. Той се ухили.

— Мило, да не ми кажеш, че ме обичаш?

— Обичам те, кучи сине.

Дел Рио се разсмя гръмогласно и бутна тъмните си очила надолу от козирката на шапката. Аз се заех да проверя самолета преди излитането.

Получих разрешение от контролната кула, дадох газ и подкарах самолета по пистата. Завъртях щурвала малко надясно, за да остана на осовата линия. Когато индикаторът за скоростта показва 100 км/ч, дръпнах щурвала съвсем леко назад и самолетът се издигна плавно, като излетя в синьото слънчево небе над Лос Анджелис. Като по масло.

През следващите сто минути управлявах самолета така, все едно беше част от тялото ми. Летенето е рутина, рутина, рутина, и аз знаех всичко наизуст. Слушах съобщенията по радиостанцията в слушалките си, а те сякаш изтриваха мъчителните ми мисли. Докато не забравих за съня и не потънах в чудото на полета.

23.

Малко след дванайсет кацнахме на летище „Метрополитън“ в залива на Сан Франциско.

Взехме кола под наем и попаднахме в задръстване по магистрала „Харбър Бей“, така че пристигнахме на тренировъчното игрище на „Оуклънд Рейдърс“ с половин час закъснение за срещата ни с Фред.

Дадох визитната си картичка на охраната на входа и двамата с Дел Рио бяхме пропуснати до тренировъчното игрище с естествена тревна настилка, където професионалните футболисти упражняваха пасове и блокади. В далечния край на игрището имаше двама нападатели, които се редуваха да изпълняват удари от линията на четирийсетте метра.

Фред седеше отстрани в средата на игрището и дойде да ни поздрави. Представих му Дел Рио, като обясних, че той ще работи заедно с мен по този случай.

Чичо ми махна на няколко от най-известните играчи на „Рейдърс“ да се включат в тренировката: Бранкузи, Липскомб и нападателят Мохамед Ръгинс — професионалисти, които печелеха милиони годишно.

Господи, колко бяха грамадни!

Поговорихме за предстоящия мач със „Сиатъл“, после посветихме вниманието си на талантливия разпределител на „Рейдърс“, Джърмейн Джарвис, който също беше на игрището и упражняваше къси пасове.

— Не мога да разбера как преценява момента за дългите пасове — казах аз. — Все едно знае точно кога ще се обърне съотборникът му.

— Ти беше добър футболист в „Браун“, Джак. Хвърляше като по конец. Но по-добре, че не се опита да влезеш в професионалния футбол.

Не можех да го направя, дори да исках. Не бях достатъчно едър — или може би няхах достатъчно силна ръка. Освен това, университетите от „Бръшляновата лига“, един от които беше и „Браун“, не са най-известни със спортните си постижения.

Очите на Фред светнаха.

— Ех, Джак, какво ще кажеш двамата с Рик да похвърлят топката заедно с моите момчета?

— Луд ли си? — възразих аз. — Мислех, че ме обичаш като син.

Но Дел Рио приличаше на дете, което току-що е спечелило безплатна карта за пазаруване в магазина за видеоигри. Двамата с него излязохме на игрището и се редувахме да правим къси спринтове, докато Джърмейн Джарвис ни подаваше топката.

След като загрях, започнах да влизам в ритъм. Но точно когато се протягах да уловя един от прецизните пасове на Джарвис, неволно се сблъсках с Дел Рио, така че и двамата паднахме на тревата. Фред изтича при нас, подпря се с ръце на коленете си и през смях каза:

— Това беше прекрасно, Джак. Просто съвършено. Но сега трябва да ви покажа нещо, което не е толкова смешно.

Излязохме от игрището и минахме по един дълъг бетонен коридор и през няколко заключени врати, докато не стигнахме в кабинета на Фред. Той отключи един шкаф и извади малък сейф, пълен с дискове. На тях бяха записани всички мачове от професионалната лига, изиграни през последните двайсет и осем месеца.

— Отбелязал съм единайсетте мача, за които имаме сериозни съмнения. Гледайте ги и ще си поговорим.

После той ми каза откъде да започна издирването на мошениците, които застрашаваха бъдещето на професионалния футбол.

— Досега не съм те молил за нищо, Джак, но този път те моля наистина. Имам нужда от помощта ти.

24.

Вече беше тъмно, когато се прибрах у дома. Нарастващата луна осветяваше покрива, който едва се виждаше зад високия стоманен портал на оградата.

Докато вкарвах ламборгинито си в гаража, видях отражението на фарове в огледалото за обратно виждане.

Фаровете бяха точно зад мен и примигнаха, сякаш някой искаше да привлече вниманието ми. Натиснах спирачката, угасих двигателя и слязох от колата. Видях един черен седан, който влизаше на алеята пред къщата ми.

Кой беше това, по дяволите?

Останах до колата си, докато предната врата на седана не се отвори. Шофьорът слезе от колата и разкопча самото си, докато крачеше към мен.

— Господин Джак Морган?

Когато потвърдих това, той продължи:

— Господин Ночия желае да разговаря с вас. Важно е.

— Точно в момента не ми се говори с никого — отвърнах, без да се поколебая. — Внимавайте, когато излизате от алеята. Могат да ви ударят странично на магистралата.

— Сигурен ли сте, че не искате да му предам нещо друго?

Бях съвсем сигурен. Не отстъпих от мястото си, докато шофьорът се върна до колата си. Очаквах да си тръгне, но вместо това се отвори вратата на мястото на пътника. От колата слезе втори човек, който отвори задната врата и оттам слезе трети. После тримата пристъпиха заедно към мен.

Единият от тях беше Рей Ночия.

Носеше сиво спортно сако и имаше сива коса, посивяла кожа и остър нос, който хвърляше сянка на лицето му. Най-сетне осъзнах какво става. Един капо на мафията, професионален убиец, който беше разпоредил десетки екзекуции, стоеше на алеята пред къщата ми. Беше нощ. Никой не го беше видял да пристига. И никой нямаше да го види, когато си тръгне.

Той протегна ръка към мен.

— Рей Ночия — представи се. — Радвам се да се запознаем.

Не извадих ръката си от джоба, докато той не отдръпна своята. По лицето му премина сянка, все едно го бях зашлевил или се бях изпикал на обувките му.

После Ночия се усмихна.

— Двамата с баща ти работехме заедно. Точно затова изпратих моите адвокати да говорят с теб. Очевидно са те обидили по някакъв начин. Затова ти дължа извинение, а аз поднасям извиненията си лично.

— Няма нужда от извинение — казах аз.

В усмивката му нямаше и следа от добро настроение.

— Добре. Значи ще потърсиш Бет заради мен? Разбирам условията ти. Не предлагаш примерни цени. Ще ти платя обичайната такса с допълнителен бонус, ако я откриеш. Правя го, защото ти си най-добрият.

Беше време да приключа с този въпрос веднъж завинаги.

— Твоите хора знаят къде са я заровили. Спести си парите. Вместо това разпитай тях.

Настъпи тишина, тежка като олово. Ночия не откъсна поглед от мен и когато най-сетне заговори, думите му бяха почти заглушени от шума на движението по магистралата и прибоя на Тихия океан.

— Ти си много по-добре образован от баща си, но не си и наполовина толкова умен — каза Ночия. — А виж как свърши той.

После се обърна и закрачи обратно към колата си.

Сигурно бях прекалил с дързостта си, но не ми пукаше. Рей Ночия вече ми беше казал най-ужасното нещо, което можеше да ми каже — че двамата с баща ми бяха работили заедно.

Ръката ми трепереше, когато пъхнах ключа си в ключалката на входната врата. Надявах се никога повече да не видя и да не чуя Рей Ночия.

Но нямаше как да се надявам на това.

**ВТОРА ЧАСТ
НОМЕР ТРИНАЙСЕТ**

25.

Светлината на утрото блестеше по хълмовете от боклуци с красиво розово сияние, а чайките пицяха като за последно, докато се спускаха над буницето в Съншайн Кениън. Закуската беше сервирана.

Джъстин спря своя ягуар до пътя и се загледа пред себе си. Аз завъртях копчето на полицейската й радиостанция, докато не хванах чист сигнал. Тя отвори термоса си и ми го подаде. Отпих глътка кафе. Беше черно, без захар. Джъстин обича почти всичко да бъде така: чисто, без глупости.

Не се бяхме докосвали повече от две години, но докато седях до нея в тясното пространство на колата, ми беше трудно да не се протегна и да хвана ръката й. Това винаги ме объркваше, дори когато още бяхме заедно.

— Как върви при теб? — попита ме тя.

Полицайте претърсваха буницето от другата страна на пътя. Чувахме ги как си говорят с управлението на полицейските честоти.

— Анди Къшмън има около двацет разгневени бивши клиенти, всеки един от които разполага със средствата, възможността и особено с мотива да го убие. Тогава защо са убили Шелби вместо него? Доникъде не съм стигнал.

— Съжالياвам да го чуя, Джак. Но всъщност имах предвид, как върви при теб в личен план?

Това, което имаше предвид в действителност, беше как върви при мен и Колийн, а аз не исках да обсъждам това с нея. Вместо това казах:

— Имам и нов случай. Много труден и личен. Нали си спомняш, че съм ти разказвал за моя чичо Фред?

— Онзи, който се занимава с футбол.

— Аха. Той се притеснява, че някои от мачовете са нагласени. А това може да предизвика огромен скандал — най-големият след скандала с „Блек Сокс“ в бейзбола.

— Еха — каза Джъстин.

— Освен това пак сънувам — добавих аз.

Джъстин повдигна вежди.

Бях искал да поговорим, но сега наистина щеше да се наложи да поговорим. Когато кажеш на някой психоаналитик, че сънуваш, все едно провесваш кълбо прежда пред котенце.

— Какво сънуваш? — попита тя. — Същото, както преди?

Така че ѝ разказах всичко. Описах ярките експлозии и как тичах, като носех на рамо някого, когото обичах, но никога не успявах да избягам.

— Предполагам, че може да е чувство за вина, защото си оцелял. Ти какво ще кажеш, Джак?

— Ще кажа, че ми се иска да спра да сънувам.

— Все още те бива — отбеляза тя. — С остроумните отговори.

Отворих папката, която бях пхнал под облегалката за ръката. Вътре беше снимката, която Боби Петино беше изпратил по електронната поща на Джъстин тази сутрин. Беше училищна портретна снимка на хубаво шестнайсетгодишно момиче, което се казваше Серена Моузес. Снощи я бяха обявили за изчезнала. Серена живееше в Еко Парк — едно предградие в източната част на Лос Анджелис, която Джъстин наричаше „червената зона“, защото там беше полето на действие на убиеца на ученички.

Два часа след като родителите на Серена се бяха обадили в полицията, беше получено анонимно и непроследимо обаждане, което съобщаваше, че тялото на Серена се намира на това бунище.

В този момент по полицейската радиостанция се разнесоха гласове, един от които беше много по-рязък и силен от останалите.

— Намерих нещо. Може да е от човек. О, Господи...

— Да тръгваме — казах аз и отворих вратата на колата.

— Не, Джак. Трябва да отида сама. Ако дойдеш с мен, репутацията ми ще пострада. Стой в колата.

Съгласих се. После проследих с поглед Джъстин, която прекоси пустата улица и се отправи към мястото, където полицията вече ограждаше част от вонящия терен.

26.

Джъстин махна на лейтенант Нора Кронин, която ѝ хвърли обичайния злобен поглед, преди отново да се обърне към дебелия черен найлонов чувал, проснат в краката ѝ като спукан балон. Гърдите на Джъстин се стегнаха, когато си спомни за другата ученичка, захвърлена тук преди една година в подобен найлонов чувал. Момичето се казваше Лора Лий Бранко и беше пронизано с нож в сърцето.

Кронин срязва връзките с джобното си ножче и чувалът се отвори.

Навън се показва една ръка — почти на забавен каданс, с протегнати пръсти. Сърцето на Джъстин спря за миг, докато осъзнае какво вижда.

— Какво, по дяволите...? — каза Кронин.

Когато дръпна краищата на чувала, всички видяха един манекен от магазин за конфекция. Двама от другите полицаи извадиха манекена от чувала. Кронин обърна женската фигура, за да я огледа. На манекена не беше написано нищо, а в чувала нямаше бележка.

— И какво иска да ни каже с това? — попита Кронин, без да се обръща. — Нали си психоаналитичка?

— Средството е самото съобщение — отговори Джъстин. — Това е манекен без мозък, нали разбираш? Посланието гласи, че са ни направили на глупаци.

— Е, благодаря ти, Джъстин — каза Кронин. — Много проникателно. Но освен това е шибана загуба на време. И определено не е Серена Моузес.

Джъстин изпита огромно облекчение, което незабавно беше последвано от тъга. Все пак Серена Моузес все още беше изчезнала, нали? Нито знаеха къде е, нито дали е жива или мъртва.

Тя ядосано се обърна към Кронин.

— Тогава къде е Серена, лейтенант? Явно трябва да продължавате да я търсите. Надявам се наистина да сте толкова добри в това, колкото си мислите.

27.

Джъстин благодари на директор Барбара Хетфийлд за представянето и застана на подиума.

В наскоро обновената гимназия „Ройбал“ учеха пет хиляди ученици, но на нейната лекция този следобед бяха допуснати само момичетата от горните класове. Директорката беше казала на Джъстин, че лекцията ѝ ще бъде прекалено детайлна и страшна за по-малките момичета.

Джъстин я разбираше донякъде, но да изплаши момичетата беше необходим страничен ефект от задачата да ги информира. А повечето от убитите момичета бяха от по-долните гласове. Въпреки това директорката не отстъпи.

— Аз съм психолог — каза Джъстин на учениците, събрани в залата. — Но освен това разследвам убийствата на ученичките, за които всички сте чели в интернет и сте гледали по телевизията.

Някой от първите редове кихна. Последва нервен смях и Джъстин изчака да утихне, преди да продължи.

— На първо място, искам да ви кажа, че Серена Моузес е в безопасност. Тя е била блъсната от кола и е откарана в болницата. Когато тази сутрин е дошла в съзнание, е казала името си на лекарите. Серена е със счупена ръка, но е добре и скоро ще се върне на училище.

Децата избухнаха в аплодисменти. Джъстин се усмихна. Но откриването на Серена беше повдигнало един нов въпрос: как беше възможно убиецът да е написал фалшиво съобщение по електронната поща за нея? Дали той беше наблюдавал момичето? Дали те я бяха наблюдавали?

— Това е голямо облекчение — каза тя и усети как очите ѝ се навлажняват. — Но се налага да поговорим за момичетата от този квартал, които не са имали такъв късмет.

Джъстин кимна на помощник-учителката, която трябваше да се погрижи за нейната презентация.

Светлините в залата угаснаха и на екрана се появи миловидното усмихнато лице на едно момиче.

— Това е Кейла Брукс от гимназия „Джон Маршъл“. Искаше да стане лекар, но още преди да завърши гимназията, беше простреляна четири пъти без никаква причина. Животът, бъдещето ѝ, децата, които можеше да има, и лекарят, който можеше да стане — всичко това вече не съществува.

Снимките на тялото на Кейла се появиха на екрана и Джъстин беше разтърсена от ужасените викове на момичетата в залата. Но трябваше да продължи. Следващата снимка беше на Бетъни, след това беше Джени, която беше учила в това училище, а после бяха всички останали имена и истории, включително и тази на Кони Ю, която беше загинала едва преди пет дни.

— Знаем, че който и да е убиецът на тези момичета, той е разполагал с лична информация за тях, така че да спечели доверието им.

Джъстин им разказа за мобилния телефон на Кони, който бяха намерили, и за текстовото съобщение от анонимен номер.

— Момичета, приятелката на Кони всъщност не е изпращала никакво съобщение. Това е бил фалшив есемес. Номер. И номерът е свършил работа. Как можете да разберете, ако някой се опитва да ви измами по този начин? На първо място, ако някой — който и да е — ви помоли да отидете някъде сами, не отивайте. Кажете и на момичетата от долните класове да не ходят никъде сами. Разбрахте ли?

Чу се приглушен хор от момичешки гласове, които отговориха утвърдително.

— Искам всички да станат — продължи Джъстин. — И искам да повторите нещо след мен.

Разнесе се шум от хиляда деца, които се изправиха на крака, сгъваемите седалки на столовете им се удариха в облегалките, а учебниците им изтрополиха на пода.

Гласовете им отекнаха в нестроен хор, като повтаряха думите на Джъстин:

„Обещавам... да не ходя никъде... сама“.

Джъстин се надяваше, че е успяла да ги впечатли. Но продължаваше да се страхува. Страхуваше се как някое от тези момичета си мисли, че е различно от другите, че знае по-добре от Джъстин, и че точно то никога няма да умре.

28.

Джъстин излезе от гимназията в западната част на Втора улица. Току-що беше отворила телефона си, когато до бордюра спря една черна кола. Прозорецът се отвори с жужене.

— Да ви закарам ли, госпожице?

— Боби. Какво правиш тук?

— Просто се грижа за моето момиче. Качвай се, Джъстин. Ще те закарам до офиса.

— Точно се обаждах за такси. Пристигна в най-подходящия момент. Благодаря.

Тя заобиколи до мястото на пътника в неговото беемве и се качи. После се наведе към него, за да я целуне.

— Как мина с децата? — попита той, като се включи в движението.

— Доста добре, мисля. Ако изобщо слушат някого над трийсет години.

— Ти не изглеждаш над трийсет, скъпа. Нито с един ден, нито с една минута.

— Какво искаш, Боби? Имам предвид, какво друго искаш?

— Аха. Всъщност има нещо. Хм, Джъстин, просто исках да ти го кажа, преди да се разчуе. Мисля да се кандидатирам за губернатор. Потърсиха ме от националния комитет на Демократическата партия. Ще ми осигурят финансиране, ако поискам. Ще бъде трудна кампания, но си струва да спечеля. Силните на деня смятат, че имам добър шанс. Обади ми се дори Бил Клинтън.

— Не е ли малко внезапно?

— Всъщност от известно време мисля за това. Не исках да казвам нищо, преди да съм взел решение да подхожда сериозно.

Джъстин не го показва, но в действителност остана зашеметена от тази новина. Каза на Боби, че от него ще излезе страхотен губернатор, и наистина го вярваше — но сърцето ѝ се сви. Изпитваше сериозни чувства към Боби. Той беше първият мъж, на когото имаше доверие, след като бяха скъсали с Джак. Ако Боби спечелеше изборите за

губернатор, щеше да се премести да живее в Сакраменто. И какво щеше да стане тогава? Какво щеше да стане с нея?

— Ще бъде страхотно, ако открием този боклук, който убива ученичките — каза Боби. — Всъщност задължително трябва да го открием. Точно в този момент много ще ми помогне една обвинителна присъда.

— Разбира се — отговори Джъстин.

От климатика сякаш духаше твърде студен въздух и тя се протегна, за да го намали. Боби ѝ казваше нещо, в което имаше много подтекст.

Какво искаше да ѝ каже в действителност? Ако станеше губернатор, дали искаше тя да отиде с него в Сакраменто? И ако да, както гласеше прочутата реплика на Даян Кийтън към Уорън Бийти в „Червените“: „Като каква?“.

Джъстин си спомни, че Боби беше подложен на сериозен натиск от полицейския комисар, когато беше наел Private да работи по случая с ученичките. Тогава тя дори не се беше усъмнила в мотивите му. Дори си беше помислила, че Боби се е обърнал към Private, защото случаят беше толкова важен за нея самата. Но сега ѝ се струваше, че беше толкова замесен в този случай, защото беше важен за него.

Боби спря на един светофар и отбеляза:

— Много си мълчалива, Джъстин.

— Представям си какъв ще бъдеш като губернатор Петино. Ще бъдеш добър. Това е.

Боби се протегна към нея и я целуна.

— Ти си прекрасна, нали знаеш? Ти си прекрасна жена, а аз съм един щастлив мъж.

— Така си е — отговори Джъстин.

29.

Двамата с Колийн работехме до късно, за да проучим документите и финансовите отчети на Анди Къшмън, много от които бяха отделени за по-нататъшно разследване.

Колийн беше със син копринен елек, дантелена риза и панталони с мъжка кройка. Черната ѝ коса се люшна покрай лицето, когато се наведе да остави поредната купчина документи на масичката за кафе.

— Защо не се прибираш? — попитах аз. — Вече е почти девет. Аз ще се оправя с това.

— По-добре да го свършим, Джак. Да не оставяме днешната работа за утре.

— Седни — казах аз и потупах възглавницата до мен на канапето.

Тя се отпусна, облегна се и се прозя.

— Би трябвало да свършим до час.

Прегърнах я, за да я притегля към себе си.

— Не се разсейвай, Джак. Най-напред да шием, след това да пием.

— Какво означава това, по дяволите?

— Първо работата, после забавлението.

Колийн се опитваше да ме спре, но не изглеждаше много убедена. Накрая отпусна глава на гърдите ми. Ухаеше на розова вода, любимият ѝ аромат. Погалих я по косата и тя вдигна лице. Целунах я и тя отвърна на целувката ми.

— Добре, Джак. Прави каквото искаш с мен. Моля те.

— Задръж — казах аз.

Отидох да заключа вратата на кабинета, загасих лампите на тавана и се върнах на канапето. После казах:

— Изправи се, Молой. Ако обичаш.

— Готово.

Разкопчах елека ѝ, свалих ципа на панталоните и когато остана по бельо, я върнах на канапето и се съблякох на свой ред.

Тя ме гледаше, докато си свалям дрехите, после закри лицето си с ръка, когато започнах да я галя и я накарах да простене. След това започна да крещи, докато правехме любов... и накрая се разплака със сълзи, когато свършихме.

Прегърнах я, за да не ѝ стане студено.

— Какво има, скъпа? Какво не е наред?

— Вече съм на двайсет и пет — прошепна тя.

— Искаш да кажеш... днес?

Тя кимна и изтананика:

— Честит рожден ден на мен!

— Защо не ми каза, че имаш рожден ден?

— Казах ти — отговори тя.

— О, не. Забравил съм.

— Няма значение, наистина. Аз не си падам чак толкова по рождените дни.

— Не, има значение — казах аз и я хванах за брадичката. — Има. Ще се реванширам.

Тя сви рамене, бутна ме, праметна голите си крака през облегалката на канапето и събра дрехите си от пода.

— Не бива да го казвам, Джак. Така че няма да го кажа.

Вече знаех какво иска да каже. Нямахше подарък за рождения ден, нито цветя, нито вечеря. Само секс на канапето в офиса.

— Давай, кажи го — казах аз. — Ти заслужаваш повече от това.

— Всеки заслужава повече от това — отговори Колийн.

30.

Когато пристигнах в офиса на следващата сутрин, на рецепцията ме чакаха не една, а цели две двойки знаменитости. Техният финансов мениджър се беше обадил, за да предупреди, че ще пристигнат.

Звездата с най-впечатляващата външност беше Джейн Хоук, иконата на рок музиката, която беше с пиърсинг, татуировки и дрехи в пет различни нюанса на виолетовото. От дясната ѝ страна седеше нейният съпруг, екшън звездата Итън Тау. Беше облечен с каубойски дрехи — включително скъпи кожени ботуши „Лучезе“.

Срещу тях бяха седнали звездите на тениса, Жанет Колтън и Ларс Лундстрьом: руси, почернели и атлетични в най-добрите традиции на натурализираните европейци в Лос Анджелис.

Когато се настаних, Колийн покани двойките в кабинета ми и ги попита дали искат кафе или чай. После ми се усмихна вяло и попита:

— Има ли нещо друго, Джак?

— Не, всичко е наред — отговорих аз.

Но дали наистина беше така?

Тя затвори вратата след себе си с почти недоловимо щракване.

— С какво мога да ви помогна? — попитах аз и се облегнах назад, за да ги изслушам.

Жанет Колтън заговори първа:

— Темата е малко неприятна.

Солидният ѝ наглед съпруг, шампионът по тенис от Швеция, сплете пръсти в скута си.

Джейн Хоук си сложи захар в кафето и каза:

— Хайде, Жанет. От всички нас само ти можеш да разкажеш всичко, както трябва, от първия път.

По лицето на Жанет Колтън пробяга болезнена сянка. Не можех да предположа какво ще ми каже, дори от това да зависеше животът ми. Какво правеха те четиримата в Private?

— Двамата с Итън сме влюбени един в друг — каза тя, като говореше за съпруга на Джейн Хоук.

Погледнах рок звездата, която пиеше кафе. Ръцете ѝ не трепереха. Опитвах се да избягвам случаите с разводи. Имаше много частни детективи, които си падаха по тях и бяха много по-добри в шпионирането от мен.

Думата взе Ларс Лундстрьом:

— Това не е всичко, господин Морган. Ето кое е интересното. Двамата с Джейн също искаме да бъдем заедно.

Говореше със силен акцент, но аз изобщо не се съмнявах, че е казал точно това, което искаше да каже.

Очите на Джейн Хоук проблеснаха под виолетовия грим.

— От години живеем като съседни. Сега искаме да се разменим.

Итън Тау все още не беше казал нищо. Той широко се усмихна и подхвърли:

— Не се шокирате лесно, господин Морган. Това ми харесва.

— Не ми се случва често.

Тау продължи:

— Всички сме съгласни да разменим партньорите си. Джейн ще отиде да живее с Ларс, а Жанет ще дойде да живее с мен. Но ние не сме толкова глупави, колкото може би ви звучи. Искаме да разследвате и четиримата. Не искаме нищо да остане скрито. Да няма никакви изненади. Все пак са замесени и децата.

— Разбирам — отговорих аз. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но имаме толкова много случаи, че няма да можем да ви помогнем поне до няколко седмици, ако изобщо успеем и тогава. Наистина съжалявам.

И наистина съжалявах. С удоволствие щях да поема такъв сладък случай: без кръв, черва или престрелки, само проверки и наблюдение. Много наблюдение. По този случай денонощно трябваше да работят четирима оперативни агенти.

Дадох на интересната четворка номера на Хейуд Прентис и им обясних, че не просто съм работил за него, но и той ме е научил на всичко, което знам. После ги изпратих.

Имах друга среща, за която не исках да закъснявам.

31.

Отидох пеша на шест пресечки от офиса, на един адрес в центъра на Лос Анджелис, който ми беше дал чичо Фред. Сградата беше на три етажа, от мазилката ѝ се лющеше розова боя, а зеленият навес над входа беше избелял от слънцето.

От лявата страна на сградата имаше магазин за мотори, а от дясната — за алкохол. Стълбището, което водеше към втория етаж, беше заключено с метална решетка. Позвъних на интеркома и казах името си, един код и това, че ме изпращаше Фред Кройцер. Един глас ми отговори да го почакам, защото ще слезе веднага. Минута по-късно един жилав мъж с тъмна кожа и лице на невестулка ми отвори решетката и се представи:

— Барни Сапок. Радвам се да се запознаем, господин Морган.

Последвах Сапок нагоре по стълбището до третия етаж, където той отвори една наскоро боядисана врата и ме въведе на етажа, в който имаше около двайсет кабинки, а във всяка имаше по един мъж или една жена с телефонна слушалка, бележник и компютър.

Приемаха залози.

Помещението приличаше на полицейски команден център или офис на агенция за телемаркетинг, но в действителност беше място за залагания, което печелеше десетки милиони долари годишно. При това само от този клон.

Залагането на спортни състезания не е законно в нито един щат, с изключение на Невада. В резултат на това, то се е превърнало в златна кокошка за организираната престъпност. Барни Сапок или беше сътрудник на мафията, или непрекъснато ѝ превеждаше сериозни суми под формата на рекет, които беше приел като част от разходите по този бизнес.

Кабинетът на Сапок беше в един ъгъл и гледаше към улицата.

— Господин Кройцер ми каза, че мога да ти имам доверие — започна той. — Каза ми да ти покажа някои неща. Но нищо не може да излезе от този офис.

— Разбирам — отговорих аз.

Той отвори едно чекмедже, извади таблица от една папка и я сложи на бюрото си.

— Събрах тези данни от кодираната мрежа. Играчите имат кодови имена и номера, така че снощи прекарах цяла вечер, за да ги декодирам за теб.

— Сигурен съм, че това ще свърши добра работа, Барни. Благодаря ти.

Придърпах си един стол до бюрото и се заех да преглеждам списъка. Веднага ми направиха впечатление много познати имена — играчи от десетки различни футболни отбори.

— Това са техните залагания през последната година — каза Сапок и посочи към колонките от числа под всяко име. — Нещо прави ли ти впечатление?

— Виждам, че някои са залагали по петдесет хиляди долара на един мач.

— А нещо друго?

— Нито един от играчите не залага на мачове, в които участва собственият му отбор.

Сапок кимна.

— Ако играчите са организирали някаква измама, аз не знам нищо за това.

Той пусна таблицата в една кофа с вода, която държеше до бюрото си.

Таблицата и всички останали документи в офиса за залагания бяха разпечатани на оризова хартия. Видях как страниците и мастилото по тях се разтварят във водата.

— Значи господин Кройцер ти е чичо, така ли? — попита Сапок.

Кимнах:

— По-скоро ми е като баща.

— Той смяташе, че трябва да видиш и още нещо. Имаме един клиент, който ни дължи над шестстотин хиляди долара. Ще има сериозни неприятности. Може би с фатален изход.

— Някой футболист? — попитах аз.

Сапок написа името с главни букви в един бележник и го обърна към мен, за да го прочета, а после откъсна най-горната страница от бележника и я хвърли в кофата с вода.

Беше написал името на брат ми.

Том Морган-младши.

Томи дължеше 600 хиляди долара на мафията.

32.

Благодарих на Барни Сапок и бързо излязох от офиса му. Не бях ядосан на него. Сапок се опитваше да ми помогне, като ми казваше за дълга на Томи в размер на 600 хиляди долара. Чичо Фред явно искаше да ми съобщи, че Томи е загазил, а самият той не може да му помогне.

Фред и Томи не си говореха от десетина години. Така и не разбрах за какво се бяха скарали, но Томи беше злопаметен и явно имаше зъб на чичо Фред. Предполагах, че Фред се е опитал да попречи на Том да се забърка в нещо подобно на това, в което беше забъркан в момента, и моят брат, естествено, го беше намразил заради това.

Бях ядосан на Томи и отвратен от него. И не знаех какво да направя.

Покрай Томи вече познавах цикъла на болестта. Комарджиите залагат заради тръпката. Тя бързо се превръща от страст в пристрастяване. Когато спечелят, веднага залагат отново. Когато загубят, което е далеч по-вероятно, въодушевлението им се превръща в депресия и те залагат отново, за да покрият загубата. И в двата случая никога не спират да залагат.

Малките загуби се натрупват на сметката на агента, при когото залагат. Ако не си платят дълга, понякога се намесват биячите на мафията. Лихвата по заема, която се нарича вигориш, е безсрамно висока и трябва да се плаща всяка седмица. Твърде често комарджиата не може да събере достатъчно пари, за да върне главницата, а когато закъснява с лихвите, първо се започва със заплахи, а след това с побой. Следващият ход на мафията е да конфискува целия му бизнес.

Томи имаше собствен бизнес. И печелеше добре. Но ако трябваше да плаща седмична лихва от 20 процента върху заем от 600 хиляди долара, това бяха 12 хиляди долара на седмица още преди да започне да връща главницата.

Дали беше ипотекирал къщата си? Или бизнеса? Дали висеше над пропастта на върха на пръстите си, или вече беше паднал в бездънната яма? Сапок беше казал, че изходът може да бъде фатален.

Изтичах нагоре по витото стълбище в офиса и казах на Колийн да не ме прекъсват.

После прекарах няколко часа в разговори по телефона. И накрая се обадох в офиса на Томи.

— Не ме лъжи, Катрин — казах на секретарката му. — Свържи ме с него.

По линията се чу гласът на Томи. Звучеше неохотно и раздражително, но се съгласи да обядваме заедно в един часа.

33.

Томи, който винаги е бил маниак на тема контрол, държеше да избере ресторанта, в който да се срещнем. „Крустейшън“ е популярно място за морска храна — вьетнамска кухня, което се намира на булевард „Санта Моника“, на няколко входа от неговия офис.

Казах му, че ще бъда там след двацет минути, и точно двацет минути по-късно влязох в ресторанта.

Казах името си на управителката, която ме преведе по стъклениа под. Отдолу се виждаше поточе, пълно с жива риба. Настани ме в „сепарето на господин Томи“ до фонтана и ми даде меню.

Разгледах го и когато отново вдигнах очи, брат ми вече се приближаваше на зигзаг през ресторанта, като спираше да се ръкува с разни хора по масите, все едно участваше в предизборна кампания.

Ако в Бевърли Хилс изобщо има нещо важно, това е да изглеждаш добре. И Томи се справяше чудесно с тази задача.

— Брат ми — каза той, когато стигна до нашата маса.

Изправих се. Прегърнахме се леко враждебно. Той ме потупа по гърба.

— Как върви? — попитах аз.

— Фантастично — отговори Томи, като се настани в сепарето. — Нямам много време. Аз ще поръчам.

Сервитьорката пристигна, зае предизвикателна поза, отбеляза как двамата сме близнаци и започна да флиртува с Томи. После взе поръчката ни от „тайното меню“. През цялото време мислите ми препускаха, докато се опитвах да измисля как да подхоя към Томи с това, което знам.

— Чух, че твоят приятел Къшмън няма да го отнесе за убийството на жена си — каза той.

— Той не го е извършил.

— На колко искаш да се обзаложим? — попита брат ми.

Бизнесът на Томи, охранителна агенция Private, предлагаше телохранители на звезди и бизнесмени, които търсеха защита, обществен статус или и двете едновременно. Томи се беше възползвал

от контактите на татко много повече от мен. Той се огледа и подхвърли:

— Колкото и голям боклук да беше татко, щеше да ни отнеме много повече време да стигнем дотук, ако не беше той.

— Значи наистина си добре, Томи? Радвам се да го чуя.

— Естествено. Половината от хората тук са ми клиенти, за Бога.

Томи се облегна назад и ме изгледа подозрително, докато сервитьорката ни поднесе порции задушени омари с чеснови спагети и ни попита дали имаме нужда от нещо друго.

— Добре сме, сладурче — каза брат ми на сервитьорката, после се обърна към мен. — За какво искаше да говорим?

— Разбрах, че още залагаш — казах му аз.

— Кой ти каза? Ани, онази малка...

— Не съм говорил с нея.

— ... кучка — завърши той, като имаше предвид своята прекалено търпелива и всеопрощаваща съпруга и майката на сина му. — Защо ѝ се обади, Джак?

— Не съм говорил с Ани от Коледа.

— Тя трябва да е благодарна за живота, който ѝ осигурих — каза Томи, като счупи един омар на две с ръце. — Дрехи. Коли. Където и да отиде, хората се отнасят с нея като с принцеса. Ще се наложи пак да ѝ обясня защо не трябва да си отваря устата.

— А тя знае ли, че дължиш на мафията шестстотин хиляди долара, Томи? Защото съм готов да се обзаложим, че не си ѝ казал за това.

— Това не е нейна работа, юнако. Нито пък твоя. Ако съм се забъркал в нещо, сам ще се оправя. Не се съмнявай в това.

— Искане ми се да можеш да ти повярвам.

— Върви по дяволите. Не ме търси повече, става ли? Една картичка за Коледа е достатъчна. А още по-добре ще бъде, ако няма дори картичка за Коледа.

Томи хвърли салфетката си на масата и изхвърча навън.

34.

Оставих двеста долара за сметката и последвах Томи на булевард „Санта Моника“ — оживена градска магистрала, която прорязва каньон от офисни сгради на големи компании и други бизнеси, които обслужват работещите в тях: аптека, магазин за телефони на „АТ&Т“, различни модерни кафенета и елитни банки.

— Томи! Том! — извиках след него. — Да поговорим, става ли? Просто да поговорим. Том!

Той спря и се обърна намръщен, стиснал ръце в юмруци до тялото си. И преди бях влизал в конфликт с брат си, но този път ми се струваше по-сериозно.

— Не ми се бъркай в работата, Джак. Казах ти, че ще се оправя. Познавам тези хора.

— Имаш ли пари, за да си платиш дълга? Защото аз чух, че от мафията се канят да трошат кости — твоите кости, Том. А след това ще ти взривят колата и ще ти вземат бизнеса.

— Ако ме убият, няма кой да им плати, нали така? — ухили се Томи. — Не се бъркай, Джак. Не ме карай да повтарям.

— Колкото и да ми е забавно всичко това, налага се да се намеся заради риска, който поемат Ани и Нед.

— Да, вече виждам ореола над главата ти. Това не се ли изтърка малко?

— Значи вместо да ме оставиш да ти помогна, предпочиташ да бъдеш егоистичен, побъркан кучи син с невероятна мания за самоубийство и да унищожиш семейството си. Правилно ли те разбирам?

Томи се усмихна кисело.

— И какво предлагаш? Да покриеш моя заем, ако се откажа от залаганията? Ти си луд.

Той ми обърна гръб, но аз го настигнах и сложих ръка на рамото му.

С Томи се бяхме били толкова много пъти, че видях откъде ще дойде крошетото, още преди да замахне към мен. Приведох се, забих

рамо в корема му и го съборих. Двамата паднахме един върху друг, но моето падане беше смекчено от пухкавото тяло на добре охранения ми брат близък.

Той измъкна ръката си и се опита да ме хване за врата, но аз го обърнах по корем и извих дясната му ръка зад гърба. После издърпах китката му между лопатките.

— Ох! Слушай, глупако — изръмжа той. — Ако някой от моите хора те види, ще ти смачкат главата на пюре. И аз няма да ги спра.

— Трябва да те заведе някъде — казах му аз. — А ти ще дойдеш с мен и ще се държиш прилично.

— Ти си луд. Ох!

— Аз съм най-добрият ти шанс, задник такъв. Винаги е било така.

— Копеле — изръмжа той. — Защо не пукнеш?

Изведнъж осъзнах какво ми казва. Как не се бях сетил по-рано — или просто бях отказал да приема очевидното?

— Ти ми звъниш, нали, Томи? По всяко време на денонощието ми звъниш и ми казваш, че ще умра.

— Какво? Ох, по дяволите! Никога. Никога не ти се обаждам, лайно такова!

После яростта изведнъж го напусна и той се разплака.

— Мръсниците убиха кучето ми.

— Кой? Кой го е направил? Кучето ти? Кучето на Нед?

— Мутри от мафията.

— Добре — казах аз. — Съжалявам, Том. Сега ще те пусна. Недей да се биеш с мен, става ли?

— А какво искаш, да ти благодаря? Ще има да почакаш.

— Искам да дойдеш с мен — и да се държиш прилично.

— Добре. Както кажеш.

Но аз все още не го пусках.

— Заклеваш ли се с пръстче? — попитах и закачих лявото му кутре с моето.

Той се поколеба няколко секунди, но после стисна кутретото ми със своето, както когато бяхме деца.

— Заклевам се с шибаното пръстче — отговори брат ми.

35.

Маргарита Есперанса каза на баба си, че ще се върне след няколко минути. После затръшна вратата зад гърба си, когато излезе от малката къща с кафява мазилка и червени керемиди на покрива на улица „Сейнт Джордж“, на пет минути от видеотеката, където беше ходила сто хиляди пъти.

Когато зави по булевард „Роуена“, беше сложила слушалките на своя „iPod“ в ушите си. Булевардът беше с четири платна и ярко осветени витрини: „Пица Хът“, „Блокбъстър“, „Суши-2-Го“. Беше оживена, съвсем безопасна улица. Никакви проблеми на хоризонта. Освен това Маргарита можеше да се справи с всеки проблем. Много ясно.

Тя махна на няколко познати деца и продължи към табелата на „Бест Бай“, която мигаше в края на следващата пресечка. Телефонът ѝ избръмча за получено текстово съобщение.

Номерът ѝ беше непознат, но само един човек на света я наричаше „Тигърмац“. И това беше Ламар Риндъл. Ламар беше суперготино момче от горните класове, от баскетболния отбор, който беше флиртувал с нея както лично, така и по телефона. Беше излизала с него и няколко други хлапета след училище, но се надяваше на нещо повече.

Лам: кво става, тигърмац

Маргарита: видео. „новолуние“. мн. об. вампири

Лам: „video world“?

Маргарита: аха :) близо, нали?

Лам: искаш ли пица след това?

Маргарита: не мога

Лам: ок. няма нищо

Маргарита се подпря на една пощенска кутия, за да прецени вариантите. Изборът беше между баба ѝ и Ламар, така че нямаше

какво да избира. Освен това „Пица Хът“ беше само на една пресечка. И все още дори не беше тъмно.

Тя написа на Ламар ново съобщение: „ок. ще се видим там“. После се обади вкъщи и каза:

— Ще отида да изям една пица. Пицарията се вижда от прозореца на кухнята. След това ще накарам Ламар да ме изпрати до дома, окей?

Маргарита се зае да репетира как ще се държи — искаше да запомни всичко, което щяха да си кажат с Ламар, за да може след това да разкаже всяка дума на най-добрата си приятелка Тоня. Усмихна се само когато си помисли за това. Но първо да отиде да си вземе филма с вампири.

Тя закрачи към видеотеката, а после неволно се затича от радост.

36.

Един черен микробус „Хюндай“ с лого на кабелна телевизия кръстосваше улиците на Лос Фелис.

— Твоето гълъбче е в клетката — каза Злокобния на мъжа, който седеше до него отзад. — Току-що излезе от къщата си. Ще захапне стръвта. Край с нея.

— Готов съм — отвърна Джейсън Пилзър, влязъл в ролята на Сцила — ужасното древногръцко чудовище с шест глави. — Нека аз да го направя. Тя е само за мен, нали?

Злокобния подаде клавиатурата на Сцила, който гледаше иконката, обозначаваща Маргарита Есперанса, докато се движеше по координатната система на GPS устройството.

Сцила се зае с клавишите, за да изпрати на Маргарита текстово съобщение от името на момчето Ламар, който ѝ пишеше от няколко седмици.

И Маргарита отговори.

След като си размениха няколко реплики, Маргарита си промени решението и каза „да“. Щеше да се срещне с Ламар в „Пица Хът“.

Сцила усети потта по челото си. Потупа се по джоба на якето и извади новите си ръкавици.

След като чу разговора на Маргарита с баба ѝ по телефона, Чистача паркира микробуса на булевард „Роуена“. На около двайсет метра от пицарията. Не по-далеч.

Сцила проследи как GPS иконката на Маргарита се приближава към иконката, която обозначаваше микробуса. Той погледна през тъмното стъкло в момента, в който момичето се приближи по тротоара покрай една книжарница за канцеларски стоки.

— Готина е — каза той.

— И е само за теб, Сцила. Готина мацка за теб. Смяташ ли, че ще се справиш с нея?

В продължение на няколко секунди Маргарита щеше да бъде между магазина за химическо чистене и паркирания микробус — като в лунно затъмнение.

— Сцила, ти си — каза Злокобния. — Веднага!

Сцила отвори вратата на микробуса и за пръв път видя мишената си както трябва. Момичето беше по-едро, отколкото си мислеше.

Беше висока поне метър и осемдесет и имаше спортна фигура. Разполагаше само с няколко секунди да вземе решение, така че Сцила скочи на тротоара, приближи се в гръб на момичето, хвърли чувала върху главата ѝ и стегна възела. Тя изпищя невероятно силно и започна да се бори.

Сцила затисна устата ѝ с ръка. Адреналинът беше толкова висок, че почти не усети как двамата със Злокобния вдигнаха момичето от тротоара и го хвърлиха в микробуса.

Злокобния затръшна вратите и удари по преградата към шофьорското място, за да накара Чистача да потегля, веднага. После двамата със Сцила се хвърлиха върху момичето, което не спираше да се съпротивлява.

— Хванах те — каза Сцила. — Бъди добро момиче.

Злокобния изкрещя:

— Ако си затваряш устата, ще ти дадем възможност да спечелиш!

Устата на Сцила беше пресъхнала. Беше напрегнат като пружина. Дори да искаше да се откаже, вече не можеше да го направи.

— Какво? — попита тя. — Какво мога да спечеля?

37.

Разнесе се свистене на спирачки, когато микробусът се закова на място. Вратите се отвориха и Сцила, и Злокобния изкараха момичето навън, като я държаха за дългите ѝ ръце и крака. Бързо я отнесоха надолу по улицата и я хвърлиха на земята.

С едно внезапно и стряскащо бързо движение тя свали качулката от главата си и скочи на крака. После замахна, за да разчисти мястото около себе си, и се обърна към Сцила, който беше приклепнал в бойна готовност на по-малко от две крачки от нея.

Той се ухили под ски маската, която покриваше по-голямата част от лицето му. Това момиче изобщо не приличаше на противниците, срещу които се беше изправял в „Смъртоносните командоси“. Фактът, че беше толкова истинска, беше стряскащ и вълнуващ, но най-вече беше предизвикателство за него.

— Ей, Тигърмац — каза той на момичето. — Маци-маци.

— Кой си ти? — изкрещя му в отговор Маргарита.

— Аз съм този, който ще те пробва — отговори Сцила. — Играем един срещу друг, Маргарита.

Момичето се огледа и Сцила забеляза как тя преценяваше обстановката. Бяха на булевард „Роуена“, далеч от търговските центрове и магазините, на самия бряг на изкуственото езеро — мястото беше пусто колкото тъмната страна на луната. Колите профучаваха зад оградата, която отделяше езерото от булеварда.

Злокобния и Чистача танцуваха около Маргарита и изпълняваха финтови движения, които и самият Сцила беше използвал безброй пъти във военните игри. Така целта не само се разсейваше, но и нямаше накъде да избяга.

Но в ситуация, в която някои момичета щяха да се молят за милост и да плачат, това момиче се хвърли на бой. Ръката ѝ се стрелна напред и основата на дланта ѝ с пукот се заби точно в носа на Сцила.

Той падна назад с болезнен вой, като се държеше с две ръце за лицето. После видя как момичето се обърна и се опита да побегне, като

се стрелкаше между другите двама, сякаш търсеше пространство за стрелба между защитниците в игра на баскетбол.

Чистача протегна дългата си ръка, сграбчи момичето за косата и я събори на земята. После я пусна и отстъпи крачка назад. Не беше неговият ред.

Сцила знаеше какво трябва да направи сега. Той се хвърли право към момичето, като си представяше как ще я събори на земята и ще я стисне за гърлото — но тя се оказа много по-бърза от него.

Тя се завъртя, удари го с някакво движение от джудо и последва удара с ритник в слабините му. Той видя ритника и успя да го отклони, така че да го посрещне с бедрото си, но въпреки това адски го заболя. Следващият ѝ удар попадна в ръката му. Дали не му беше пукнала костта?

Той избягна още няколко удара, а когато все пак успяваше да го удари, не отстъпваше. Болката вече беше започнала да го захранва с енергия — истинска болка в истинска игра на живот и смърт. Болка, която разпалваше яростта му, докато обикаляше около нея. Злокобния и Чистача я дразнеха, притискаха я и размахваха ръце.

— Ще ви запомня! — извика им тя, като истински воин и яростен противник. — Теб. И теб. И особено теб, копеле!

Сцила видя как Маргарита се завъртя да го удари, но не улучи. Той не пропусна своя шанс и я удари по тила с дланта си. После я изрита в краката.

Тя падна на земята. Вече плачеше. „Защо... защо?“ Но после отново скочи на крака. Хвърли се към Сцила и заби крака си в гърлото му. Той се свлече — и момичето видя пробойната, през която можеше да избяга от тях.

Чистача извика на Злокобния:

— Тя е твърде силна за него. — После се разсмя.

Но момичето се измъкваше. Извади пистолета от колана си и я застреля в гърдите. Тялото ѝ отхвърча назад и падна върху Сцила. Чистача се изправи над нея.

— Беше страхотна — каза ѝ той. — После я застреля в лицето. Два изстрела, за по-сигурно.

Злокобния пристъпи до него над убитото момиче.

— Това беше готино. А тя наистина беше страхотна.

38.

На Джейсън Пилзър — Сцила, му идваше да вдигне глава към небето и да започне да вие. Болката тръгваше от носа му, протягаше се по всеки нерв на тялото му, пулсираше в лявото му бедро и дясната ръка, която сигурно беше счупена. Ако болката можеше да се вижда, щеше да свети като шибан фойерверк.

Но освен болката имаше и справедливост. Кучката беше мъртва. Сега беше негов ред да нагласи тялото така, както щяха да го намерят. Той залепи единия край на кабела за ръката ѝ със скок и вдигна ръката над главата; после омота другия край около шията ѝ, все едно се беше обесила сама. Игра на бесилка — това беше първоначалната му идея за черен хумор, преди да се наложи Чистача да я застреля.

И ако не го болеше толкова, наистина щеше да бъде адски смешно. Той свали маратонките на кучката и ги метна в микробуса. Това щеше да бъде неговият трофей. Маратонките бяха толкова голям номер, че сигурно можеше да ги носи той самият. Това щеше да бъде адски забавно, нали?

Вече се канеше да го каже, когато вдигна поглед към Злокобния и Чистача. Обективно погледнато, те бяха диваци. Беше сигурен, че убиват по същата причина като него. Заради тръпката, която не можеше да се сравни с нищо друго. Беше като наркотик. Но освен това бяха достатъчно интелигентни и дисциплинирани, за да го правят в населени райони и да им се разминава.

Мамка му. Току-що бяха убили жена до оградата, от другата страна на която непрекъснато минаваха коли.

Най-сетне Чистача заговори:

— Сцила, това беше ужасно представяне, човече.

Изречението на Чистача никак не се хареса на Джейсън. Беше се изложил, като се беше оставил да бъде ранен. Дявол да го вземе, тя дори го беше съборила на земята.

— Шегуваш ли се? — възрази Джейсън. — Тя беше някакъв майстор по джудо.

— Момчета, качвайте се в микробуса — нареди Чистача. — Сцила, ще имаш друга възможност. Кой знае, следващия път може дори да победиш.

39.

Дел Рио и Круз оставиха служебния мерцедес на паркинга на хотел „Бевърли Хилс“ и поеха през фойето към ресторант „Поло Лаундж“. Управителят им каза, че госпожица Ролинс е в градината. Круз нави ръкавите на якето си и последва Дел Рио навън, под яркото слънце.

Круз реши, че Шери Ролинс изглежда на около трийсет години, макар че в този град вече беше доста трудно да се определи възрастта на жените. Носеше лятна шапка с широка периферия и тясна черна рокля с бели шевове. Приличаше на млада продуцентка от някое филмово студио.

Представиха се и блондинката премести кучето си от един стол, за да ги покани да седнат.

— Гладни ли сте? — попита тя. — Салатата с омар е доста добра.

— Може би нещо за пиене — каза Дел Рио.

Сервитьорката пристигна да вземе поръчката им: бира за Дел Рио и чай с лед за Круз. После Круз взе думата.

— Госпожице Ролинс...

— Шери — каза тя.

— Шери — повтори той. — Разследваме убийството на Шелби Къшмън. Не се съмнявам, че сте чули за това.

— Беше обир, нали? Крадецът е влязъл с взлом в къщата и я е застрелял.

— Всъщност не е станало така — каза Дел Рио. — Всичко показва, че Шелби Къшмън е убита с предварителен умисъл. Нищо не е взето от къщата. Абсолютно нищо.

— Това е лудост — каза жената. — Сигурна съм, че чух за обир. Иначе защо някой ще иска да убие Шелби?

— Близки ли бяхте? — попита Круз.

— Познаваме се от няколко години — отговори тя.

— Но тя работеше за вас, нали? Била е една от вашите компаньонки.

Шери Ролинс дори не трепна.

— Не и след като се омъжи. През последните няколко месеца е работила за някого друго. Поне така чух. Съжалявам. Това е голям шок за мен.

— Ще е от полза, ако ни разкажете всичко — настоя Круз.

— Не знам повече от това, което ви казах.

— Знаеш, Шери — каза Дел Рио, като вече говореше съвсем делово. — Знаеш много повече. И ще ти кажа какво. Ако ни помогнеш, няма да отидем в полицията. И няма да им кажем защо те смятаме за заподозряна в убийството на Шелби Къшмън.

— Заподозряна? Това е абсурдно. Защо да искам да убия Шелби?

— Не знам защо, но полицията може да поиска да те разпита по този въпрос. И по редица други въпроси.

Жената с лятната шапка го погледна ледено, но той я беше притиснал до стената и тя го разбираше.

Понякога Дел Рио много обичаше работата си.

Поне засега, този работен ден получаваше най-високата възможна оценка от пет звезди.

40.

Малко след четири следобед слънцето беше мътен бял диск, който блестеше в оловносивото небе. Водата в изкуственото езеро беше покрита с водорасли, а дърветата около него бяха масивни и покрити с дебел мъх като мамути с дълга козина, така че цялата сцена изглеждаше като от праисторическата епоха. Ако човек примижи, можеше дори да не види Лос Анджелис. Можеше да се престори, че шумът от движението по булевард „Роуена“ е просто от вятъра.

Токчетата на Джъстин Смит потъваха в земята, когато се спусна по склона към лентата, опъната между дърветата, с която беше оградено местопрестъплението — яркожълта линия сред смога и тягостния полумрак.

Лейтенант Нора Кронин повдигна лентата, за да мине Джъстин, но вместо да се заяде с нея, само я поздрави. Нещо се беше променило и Джъстин подозираше какво е то. Кронин вече беше толкова отчаяна от този случай, че беше готова да приеме помощ отвсякъде.

Дори от Private. Дори от Джъстин.

— Полицейският началник Фескоу те търсеше — каза Кронин. — Той е тук. Лично.

Джъстин кимна и продължи към полицаите, скупчени около трупа. Мики Фескоу, който беше висок сто и деветдесет сантиметра, стърчеше малко над останалите. Рядко се случваше началникът на полицията лично да пристигне на местопрестъплението, но Джъстин предполагаше, че и Фескоу е подложен на натиск отгоре.

За малко повече от две години бяха загинали тринайсет момичета. Фескоу беше повишен по средата на тази поредица от убийства, но сега лошите новини го бяха настигнали и заплашваха да погълнат кариерата му. Родителите на убитите момичета бяха сформирали комитет и всяка вечер се показваха в новините по телевизията. Хората бяха изплашени и разгневени.

Джъстин отпусна ръка на лакътя на полицейския началник.

Фескоу се обърна и каза:

— Джъстин. Радвам се, че си тук. Погледни.

Той ѝ подаде чифт латексови ръкавици.

— Нещата ескалират и стават все по-неприятни.

Джъстин се наведе над трупа на Маргарита Есперанса. Един кабел беше вързан на примка и стегнат на шията на седемнайсетгодишното момиче.

Другият край на кабела беше залепен със скоч за лявата ѝ ръка, която беше вдигната под необичаен ъгъл над главата ѝ. А най-странното беше, че момичето беше застреляно поне два пъти — веднъж в гърдите и веднъж в лицето.

Сцената беше нагласена така, все едно момичето се беше обесило само. Какво трябваше да означава това, по дяволите? Все едно за пореден път имаха работа с различен убиец.

— Има ли някакви свидетели? — попита Джъстин. — Нещо? Каквото и да е?

— Изглежда е била убита точно тук — каза ѝ Фрескоу. — Земята е изровена, все едно е имало някаква борба. Намерихме кръв по една купчина листа. Нейната или на убиеца. Може би е успяла да го одраска с нокти. Поне така се надяваме. Добрите също имат право на своя шанс.

— А чантата ѝ? Намерена ли е?

— Не, няма я, както и обувките ѝ. Това е познатият ти подпис. Тялото е открито от някакви хлапета, които са се обадили в полицията. Казаха, че тук не е имало никого, когато са пристигнали преди почти час.

Джъстин докосна студеното лице на момичето. Маргарита беше хубава, а освен това изглеждаше силна. По ръцете и лицето ѝ имаше синини. Беше пребита жестоко, преди да се предаде.

— Позата на тялото очевидно е театрална — каза Джъстин на Фескоу. — Методът на убийството е различен от останалите случаи, което, за съжаление, е най-характерното за тази поредица от убийства. Но се питам защо е убита толкова скоро след Кони Ю? И защо първо е застреляна, а после е нагласена така, все едно е обесена?

41.

Луксозният апартамент на Сцила беше на булевард „Бъртън Уей“. Беше в едната от четири луксозни жилищни сгради, всяка от които висока около шест етажа. Сградите бяха подредени една след друга.

Апартаментът на Джейсън беше на последния етаж, с панорамна тераса от всички страни, която гледаше към хълмовете. Той никога не беше имал истински приятели, но апартаментът му помагаше да си намира повърхностни заместители и дори жени, с които да се среща.

Джейсън застана на терасата и се загледа в светлините на града, които гладко преливаха в небето и цялата вселена. Гледката беше убийствена, но този път красотата ѝ не успяваше да го впечатли.

Той влезе обратно вътре, пусна телевизора и погледа как „Лейкърс“, баскетболният отбор от Лос Анджелис, размазва „Бостън Селтикс“. Изобщо не го интересуваше кой ще победи в тъпата игра, обожавана от хора без никакво въображение или блясък в монотонния си живот.

Джейсън имаше много неща, за които да мисли, но беше толкова натъпкан с болкоуспокоителни, че се съмняваше в способността си да разсъждава трезво. Щеше да се наложи да обясни на колегите си защо има лепенка на носа, очите му са насинени, а ръката му е превързана. Чудеше се какво да им каже и как да извърти нещата.

Междувременно Злокобния трябваше да дойде при него, за да поговорят за втория му шанс. Бяха си разменили няколко текстови съобщения, в които Злокобния обясняваше на Сцила колко се срамува от него, защото все пак той го беше вербувал.

Долавяше се неопределена заплаха, но и ясно предложение да изкупи вината си. Злокобния беше направил услуга на Сцила, като беше убедил Чистача да организират едно извънредно излизане, така че Сцила да може да изтрие петното от името си.

Злокобния му беше казал, че вече са избрали едно хубаво малко гълъбче и Сцила трябваше да се погрижи за нея още тази вечер.

— Толкова скоро? — попита Джейсън.

— Това проблем ли ти е? — попита Злокобния.

— Не. Тази вечер е добре.

На вратата се позвъни и Джейсън стана от дивана. Прекоси фойето, като накуцваше, и натисна копчето на домофона.

— Аз съм — каза Злокобния. — С Чистача.

— Качвайте се.

Щеше да убие още едно момиче — но този път играта не му се струваше толкова забавна.

42.

Сцила отвори вратата на апартамента и Чистача влезе, следван плътно от Злокобния. Изглеждаха решителни и сериозни и Джейсън остана с усещането, че двамата са стари приятели, може би дори извън играта. Всъщност беше доста хубаво от тяхна страна, че изобщо го допускаха в нея.

— Как ти е носът? — попита Злокобния.

Той избра един фотьойл с кожена тапицерия и се отпусна в него, докато Чистача разглеждаше библиотеката.

— Добре е. Искате ли по една бира, момчета? — попита Джейсън.

— За мен не, благодаря — отговори Чистача. — Хубаво жилище, Сцила. Гледката оттук е страхотна. Той се приближи до плъзгащата врата, която водеше към терасата.

— Чакай да ти отворя — каза Джейсън, като с накуцване забърза да го настигне, вдигна резето на вратата и я дръпна, за да се отвори. — Гледката е убийствена — вижда се на петдесет километра разстояние.

Чистача подсвирна.

— Ей, Злокобен. Трябва да видиш това. Ела навън, човече. Все едно си на кино. Направо е кинематографично.

Джейсън избута настрани металните сгъваеми столове, така че тримата да могат да се подредят един до друг до парапета и да се насладят на Лос Анджелис.

— Виждаш ли това? — каза Чистача на Джейсън.

Той посочи към микробуса с логото на кабелна телевизия „Комкаст“, паркиран от другата страна на булеварда.

— Това е твоят шанс за изкупление, колега. Колата за тази вечер. Вярваш ли, че ще получиш втори шанс?

— Естествено, че вярвам — отговори Сцила.

— Ами няма, копеле. Тази вечер ти си гълъбчето.

Чистача бързо се наведе и сграбчи Сцила за коленете. В същото време Злокобния го блъсна по раменете, така че Джейсън се просна

върху парапета, а главата и гърдите му увиснаха от ръба. Под него имаше двайсет метра празно пространство.

— Недейте! — извика Джейсън. — Пуснете ме, моля ви. Моля ви!

— Недей да хленчиш, нещастник дребен. Разпери криле и полети.

Коремът на Джейсън изстърга по бетона, когато го избутаха още няколко сантиметра навън. На булеварда под него фучаха коли. Кръвта се втурна в мозъка му и мислите му се завъртяха шеметно. Какво можеше да каже? Това ли беше най-невероятната игра в живота му?

Пред очите му се стрелнаха несвързани образи. Ръката на баща му, стиснала писалка. Свещеникът, който му даде първо причастие. Изражението на лицето на Маргарита Есперанса, докато се бореше за живота си. Собственият му глас отекна в главата му.

Не бива да умирам по този начин.

Не бива да умирам изобщо.

Беше прекалено изплашен, за да извика, когато го прехвърлиха през парапета, но ясно чу как Чистача изкрещя:

— Гълъбче!

43.

Ако трябва да бъда честен, моят сън понякога беше по-истински от действителността. По-фокусиран, с висока разделителна способност и ярки цветове.

Тичах по изровената земя към черната рампа на товарния хеликоптер „СН-46“. Мощната машина всъщност беше най-лесната мишена за афганците — ракетите им с топлинно насочване го откриваха по-сигурно, отколкото слънцето. Наоколо бяха хората ми, които крещяха от болка, а ушите ми пищяха от избухващите снаряди на минохвъргачките. Застанах на ръба на рампата и се изпълних с ужас, когато погледнах вътре и видях...

Господи, точно в този момент едно силно жужене ме изтръгна от съня и от най-важното откритие.

Очите ми рязко се отвориха и аз видях мобилния си телефон, който вибрираше на половин метър от лицето ми.

Сграбчих го и се загледах в него, а сърцето ми все още биеше силно. Часът беше 9:35. Обаждаше се Дел Рио.

Притиснах телефона към ухото си.

— Рик. Успях се. Никога не ми се случва.

— Няма проблеми. Трябва да ти кажа нещо, приятелю. Но няма да ти хареса.

Седнах на ръба на леглото. Коленете ми трепереха, все едно наистина бях тичал по камъни и чакъл. В устата си усещах вкуса на барут.

— Давай. Слушам те.

— Става дума за Шелби — продължи Рик. — Тя не е била точно такава, каквато си мислиш.

Изведнъж се събудих съвсем, мамка му.

— Какво точно означава това? Какво си открил? Казвай, Рик.

— Тя е била проститутка — изтърси Дел Рио. — По-точно казано, луксозна компаньонка. Същата работа. Има и още, Джак — тя се е върнала на работа, след като се е омъжила за Къшмън.

— Това е налудничаво. Кой е казал подобно нещо за Шелби?

— Джак. Джак, успокой се. Никога няма да те излъжа. Двамата с Круз говорихме с надеждни източници. Обличай се. Ще бъда пред вас след петнайсет минути. Трябва да разпитаме един свидетел.

Десет минути по-късно хвърлих куфарчето си на задната седалка на една от служебните коли — мерцедес S класа. Рик беше зад волана. Той ми подаде термочаша с кафе.

— Шелби не е била проститутка — казах аз. — Сигурен съм. Това са глупости.

— Мислиш, че лъжа? Защо да те лъжа, Джак?

— Не съм казал това.

— Сложи си колана — каза той. — Ще стигнем до дъното на цялата история. Ще разберем кой е убиецът и защо го е направил.

Дел Рио подкара колата все по-високо в хълмовете в утрото, което изглеждаше сиво от смога. Докато се изкачвахме, жилищата наоколо ставаха все по-люксови. Виждаха се имения на стойност милиони долари, разположени сред ярка зеленина, със зашеметяващи гледки. Накрая Дел Рио намали скоростта и спря пред високите порти от ковано желязо на една от най-известните къщи в Бевърли Хилс.

От началото на 40-те години това имение на шосе „Бенедикт Кениън“ беше собственост последователно на един прословут журналист от жълтата преса, на един режисьор с награда „Оскар“ и на един саудитски принц. Сега просторната вила в средиземноморски стил се представяше като „Бенедикт Спа“.

Но и аз, както и служителите от полицейското управление на Лос Анджелис и многобройни заможни мъже от целия свят знаехме, че имението на скалите всъщност е луксозен публичен дом, понастоящем обитаван от Гленда Трийт — сводницата на звездите и на хората, които ги правеха звезди. А собственикът на имота беше не друг, а самият Рей Ночия.

— Нали не ми казваш, че Шелби е работила тук? — попитах невярващо.

Рик кимна веднъж.

— Мис Трийт не ни очаква — каза той. — Но трябва да я попитаме за Шелби, за да разберем истината от първоизточника. Предлагам ти да пуснеш така известния си чар.

— Тази сутрин не се чувствам много очарователен.

— Постарай се — каза Дел Рио.

44.

На двайсет метра по-надолу от главния вход на така наречения спа център имаше портал, който не беше заключен. Отворих го и започнах да си проправям път към басейна в задния двор на къщата на Гленда Трийт, като отмествах клоните на дърветата. Дел Рио ме следваше плътно.

Накрая спрях в края на една тераса, застлана с плочник, така че Рик да ме настигне, а аз да се огледам.

На небесносини шезлонги, обърнати към един кръгъл плувен басейн, седяха голям брой изключително хубави и стройни млади жени. В комбинация с басейна приличаха на сервиращи ордъври. Крехки мръвки със сос.

— Това е тя — каза Дел Рио и кимна към нея.

Жената беше на четирийсет и няколко години, с платиненоруса коса, вързана на конска опашка. Носеше козирка, с която приличаше на крупие от Лас Вегас.

В момента, в който погледът ми се спря на Гленда Трийт, тя вдигна очи и ни забеляза.

Мис Трийт изглеждаше почти по същия начин, както преди няколко години, когато беше влязла в новините с прозвището „сводницата на мафията“. След като я бяха арестували за склоняване към проституция, тя беше заплашила да отвори малкия си черен бележник пред медиите: дълъг списък с имена на нейни клиенти от шоубизнеса, финансите и политиката. В крайна сметка тя се беше отдръпнала от жълтата преса и мълчаливо беше излежала присъдата си от пет години. Говореше се, че в деня, в който излязла от затвора, Рей Ночия ѝ е подарил ключовете от това имение, като награда за дискретността ѝ.

Опитах се да си представя Шелби заедно с Рей Ночия и Гленда Трийт, но това продължаваше да ми се струва абсурдно. Шелби не беше нито корава, нито мръсница — поне онази Шелби, която познавах аз. Онази Шелби, която познавах, беше готова да се пошегува

във всяка ситуация и да ти даде и ризата от гърба си. Може би точно това беше проблемът.

Гленда Трийт грациозно се изправи от шезлонга си и се приближи към мен и Рик, като ни оглеждаше преценяващо — както правех и аз в същото време. Очевидно си падаше по пластичната хирургия: около зелените ѝ очи нямаше нито бръчица, беше слаба по холивудски маниер и с бюст като възглавница. Почудих се дали наистина можеше да плува в басейна, или тези изкуствени надуваеми приспособления я задържаха на повърхността на водата.

Тя ни удостои с легендарната си очарователна усмивка, която винаги ми се беше струвала малко измъчена. Естествено, беше ни помислила за клиенти. Представих Рик и себе си, после ѝ подадох визитната си картичка.

— Не си нося очилата — каза ми тя.

Казах ѝ, че съм от Private. Тя беше чувала за агенцията. Всички бяха чували за агенцията. Дори беше чувала лично за мен.

— Е, какво мога да направя за вас, господа? — попита Гленда.

Усмивката ѝ беше изгубила малко от блясъка си.

— Маникюр? Козметична маска с водорасли?

— Трябва ми информация за Шелби Къшмън.

И последните останки от очарователната ѝ усмивка се стопиха в небитието.

— Разбрах, че е мъртва — каза тя. — Извинете ме.

Тя ми показа гърба си и дългото си бедро, когато се наведе, за да прошепне нещо на ухото на една брюнетка на двацет и няколко години, която седеше до басейна. Брюнетката взе един мобилен телефон и се отдалечи, за да се обади.

Гленда отново се обърна към нас и каза:

— Ще се наложи да ви помоля да напуснете. Това е частен имот.

— Само една минута, може ли? — казах аз. — За мен това е съвсем лично. Работя за съпруга на Шелби. Самата тя ми беше приятелка.

— Господин Морган, Шелби беше чудесна масажистка. Беше в състояние да направи четири или пет масажа на ден, като всеки от клиентите ѝ да се почувства специален. Започна работа тук, след като се омъжи. Спомням си как ми каза, че се отегчава да стои сама вкъщи по цял ден. Колкото до това, което се е случило с нея, не знам нищо

повече от онова, което пишеше в „Лос Анджелис Таймс“. А всички знаем какъв парцал е този вестник, разбира се.

— Дали е имало някой, който да е искал да навреди на Шелби?
— попитах аз. — Някой, който да е отправял заплахи срещу нея?

— Тя беше много популярна — отговори Гленда. — Истинска душичка. Всички я харесваха, а тя си мислеше, че са ѝ приятели.

Последните ѝ думи бяха отправени над дясното ми рамо. Обърнах се и видях трима мъже, които излизаха на двора през стъклените врати на къщата.

Бяха облечени спортно, а под мишниците им се издуваше нещо. Познах двама от тях — бяха с Рей Ночия, когато се запознахме онази вечер на алеята пред къщата ми.

Единият от тях, който беше най-отпред, беше с черна риза, черни панталони и черно сако, без вратовръзка. Очите му срещнаха моите и аз видях, че той също ме позна.

— Какво правиш тук, Морган? Да не би да имаш час за масаж?

Вдигнах ръце, за да им покажа, че не търся неприятности. Но това нямаше значение. Неприятностите сами ме бяха намерили.

— Приличам ли на човек, който има нужда да плаща, за да го масажират? — казах аз.

45.

Мъжът в черно не беше повече от сянка на алеята пред къщата ми, докато стоеше зад Рей Ночия. Беше телохранител и сега можех да го разгледам по-добре: към края на трийсетте години, привлекателен за жените, които си падат по неговия тип, с напампани мускули и тежковъоръжен.

Гленда се усмихна към него:

— Познавате ли Франсис Москони, господин Морган? Вие сте нещо като колеги.

— Срещали сме се — отговорих аз и му кимнах. — Франсис.

Освен това познах и мъжа, който стоеше точно зад Москони. Беше шофьорът на Ночия — господинът на петдесет и няколко години, който ми беше дал вероятно мъдрия съвет да не отказвам разговор с шефа му. Вече знаех кой е. Казваше се Джоузеф Ричи и май беше братовчед на капото.

След Ричи и Москони на двора излезе още един мъж. Беше млад, рус, със слънчев загар и приличаше на спасител на плажа, облечен с жълта риза с къси ръкави и светлокафяви спортни панталони.

Москони ме претърси за оръжие. На няколко метра от нас Спасителят направи същото с Дел Рио, който блъсна ръцете му и каза:

— Дръпни се и не ме пипай. Веднага.

Спасителят не му обърна внимание, а го завъртя и го блъсна към стената. Според мен това не беше добър ход.

Беше по-млад и вероятно в по-добра форма от Дел Рио, но това нямаше никакво значение. Дел Рио го удари точно по носа с един прав, последван от ужасяващ ъперкът. Русото момче се просна. Искаше ми се да изръкопляскам. Но после Ричи се хвърли към Рик и го сграбчи изотзад, като притисна ръцете му към тялото, а в същото време Москони насочи един деветмилиметров пистолет „Берета“ в слепоочието му.

— Спрете! — извиках аз. — Свършихме.

Вдигнах ръце. Продължих да ги държа вдигнати, така че Москони да ги вижда, докато ме доближаваше. Той замахна и силно ме

удари с пистолета си. Явно не бяхме свършили.

Паднах на земята. И тогава вече наистина свършихме.

46.

Няколко секунди по-късно Москони застана над мен, като засенчи слабото слънце.

Усетих горчив вкус в устата си. В същото време си спомних как никой не знаеше, че сме тук. Противниците ни бяха по-многобройни и по-добре въоръжени от нас. Ако трябваше да заложа на изхода от тази битка, щеше да е по-умно да заложа на тях.

Москони заговори тихо, дори меко.

— Това беше заради начина, по който говореше на господин Ночия — каза той. — По дяволите, Морган, ставай.

С усилие се изправих на крака и в същия момент Москони ми удари силно дясно кроше в брадичката. Политнах назад и отново паднах, като смачках един шезлонг и строших една масичка. Пред очите ми танцуваха петна.

— А това беше, защото си влязъл без разрешение в чужда собственост — каза Москони. — И ме нарече Франсис.

Почувствах допира на студен метал, когато притисна пистолета си в ухото ми. Другите двама се занимаваха с Рик, като ругаеха и крещяха, докато го биеха.

— Трябва да се научиш на малко уважение, Морган. И ти, и твоят приятел.

— Разбрах — отговорих аз. — Наистина. Извинявам се. Ще ми помогнеш ли да стана?

Москони се засмя. После ми протегна ръка, аз я сграбчих и му извих китката, докато не изкрещя от болка и не се свлече на земята. Пистолетът му изтрака на плочника. Сграбчих го и притиснах дулото в слепоочието на Москони. Каквото повикало, такова се обадило.

— Хвърлете пистолетите на земята! — извиках на Ричи и Спасителя. — Пистолетите на земята и крачка назад.

Джо Ричи веднага остави пистолета си на земята. Спасителя го последва.

— Морган — каза Москони и се ухили злобно. — Стига толкова. Този път печелиш.

— Не стига — възразих аз.

Не исках да тръгнат след нас, нито да ни застрелят в гърба, затова им наредих да влязат в басейна.

Рик си свали обувките и часовника и слезе по стъпалата в плиткия край на басейна, като истински джентълмен. Москони си свали самото и скочи във водата. Дел Рио блъсна Спасителя от ръба, за да падне в басейна.

— Да не забравите и тези — подвикнах след тях и хвърлих пистолетите им във водата.

Компаньонките се приближиха. Една от тях се подпря на коленете си и с отвращение се загледа в Москони. Беше миньонче с блестящи очи.

— А сега ние как ще плуваме вътре? — попита го тя.

— Размахвайте ръце и крака — посъветва я Дел Рио.

Гленда Трийт ни гледаше от един прозорец, обрамчен с лозница, докато двамата с Дел Рио си тръгнахме от имението. Магнах ѝ за довиждане и тя съвсем очаквано ми показа среден пръст. За съжаление, това беше всичко, което получих от посещението си в „Бенедикт Спа“.

47.

— Смятай, че сме наравно — каза Дел Рио.

Той притискаше една шепа салфетки към разкървавения си нос, докато аз шофирах обратно към офиса.

— Какво значи това?

— Ти ми спаси живота. Отдавна чакам този ден.

— Нищо подобно. Те само искаха да ни стреснат малко. Нещо халюцинираш.

— Мамка му — измърмори Дел Рио.

— Защо Шелби е работила за Гленда Трийт? — попитах го аз.

— Тя беше твоя приятелка, Джак. Аз почти не я познавах.

От куфарчето ми на задната седалка се разнесе приглушен звън. Помолих Дел Рио да ми подаде телефона. Отворих го и видях, че имам десетина пропуснати обаждания. Казах „ало“ и чух гласа на Колийн.

— Къде си, Джак? Непрекъснато ти звъня.

— Видях. Бях на спа. Какво става?

Челюстта ми пулсираше, усещах главата си като кълбо от болка, а самочувствието ми беше понесло тежък удар.

— Джъстин иска да говори с теб.

— Свържи ме.

— Ще я предупредя, че си малко кисел.

— Свържи ме с Джъстин, Колийн. Настроението ми е страхотно.

Джъстин заговори бързо и развълнувано.

— Кметът е получил съобщение по електронната поща от онзи кучи син — каза ми тя. — Пише, че е оставил маратонките на Маргарита Есперанса в една пощенска кутия на „Ла Бреа“. В лабораторията проверяват маратонките. По дяволите, Джак, къде си?

— Задръж малко — отговорих аз.

Приближавахме се до една бензиностанция на ъгъла на „Сънсет“ и „Феърфакс“. Отбих и влязох в нея.

— Резервоарът е почти пълен — отбеляза Дел Рио.

— Влез в тоалетната. Измий си кръвта от лицето. Джъстин? Там ли си още?

— Кръв? Какво е станало с Рик? Какво става? Защо не си в офиса? Какво означава това, че си бил на спа?

Излязох от колата и отидох до отдалечения ъгъл на асфалтирания паркинг на бензиностанция „Шеврон“. Разказах на Джъстин за купона край басейна в „спа центъра“ и как Гленда Трийт беше потвърдила, че Шелби е работила там, но не беше отговорила защо.

— Ти си психоаналитик, обясни ми го — казах аз. — Защо е работила като проститутка?

— Не мисля, че мога да отговоря на този въпрос, без да я познавам.

— Представи си, че трябва да ѝ направиш профил. Започни отначало.

Настъпи кратко мълчание. После тя каза:

— Шелби имаше добро чувство за хумор, нали?

— Много добро.

— Добре. Когато събереш равни части любов и омраза към самия себе си, понякога се получава добър комик. А понякога — проститутка.

Сигурно съм изръмжал в отговор.

— Грубо ли се изразих, Джак? — попита ме Джъстин.

— Шелби сигурно е разбрала нещо, което не е трябвало да знае.

Може би за фамилията Ночия.

— Съжалявам.

— Това не е краят.

— Знаем. Джак?

— Аха?

— Ще идваш ли в офиса? Двамата със Сай имаме съвсем различни версии за случая с ученичките. Имам нужда от трето мнение.

— Явно напредваме — отбелязах аз. — Идвам веднага.

48.

Когато двамата с Дел Рио влязохме в заседателната зала, четири чифта очи ни погледнаха със смайване, а може би дори шокирано.

— Няма човешки жертви — казах аз.

— Защото щеше да има прекалено много свидетели — добави Дел Рио.

Колийн влезе в залата, за да събере поръчките ни за обяд, докато аз очертавах теорията си за връзката между Шелби Къшмън и фамилията Ночия. Тя ме погледна и зениците ѝ се разшириха. Челюстта ми беше доста сериозно натъртена. Скулата ми беше чудесно сцепена. И това бяха само контузиите, които се виждаха на пръв поглед.

— Бяха повече от нас — обясних аз.

— Както обикновено? — попита ме тя.

— С допълнително пържени картофи — отговорих аз. — И допълнително лед.

Когато Колийн излезе, дадох думата на доктор Сай.

— Джак, с Мо вече обсъдихме това и сме съгласни. Ако убиецът на ученички примадва жертвите си с фалшиви есемеси, той трябва да разполага с безжичен достъп до мобилните им телефони, в реално време.

Мо-бот се обади на свой ред. Беше с тениска без ръкави, която разкриваше преплетени цветни татуировки. Беше трудно да си я представя в Харвард, където беше защитила докторската си степен. Тя свали бифокалните си очила и каза:

— Сай има предвид, че според нас мръсникът ги причаква на определено място, вероятно в превозно средство, което не бие на очи. Да кажем, микробус. Убиецът улавя сигнала във въздуха, получава достъп до мобилното устройство на жертвата и практически го клонира. Точно така успява да изпрати собствените си съобщения, като използва името на някой от приятелите на жертвата, както е записано в нейния телефонен указател.

— А след като може да прави това — продължи Сай, — значи може да блокира и всички други входящи и изходящи съобщения. Доколкото знаем, не съществува програма, която да може да изтегли съдържание от мобилен телефон по безжичен път.

— Но можем да си представим какво би представлявала — отвърна Мо-бот. — А след като можем да си я представим, значи може да се направи.

49.

— Задръж тази мисъл. Джъстин?

Под очите на Джъстин имаше тъмни кръгове, но въпреки това тя изглеждаше добре. От друга страна, не можех да си спомня кога за последен път съм я виждал да се усмихва. Този случай я беше обсебил и не искаше да я пусне.

— От няколко дни ме тормозеше нещо и тази сутрин най-сетне ми се избистри какво е то — каза тя. — Преди пет години, в същата уличка, където беше намерена Кони Ю, е било изоставено друго убито момиче. Проверих в архива на „Лос Анджелис Таймс“ и намерих статията. Момичето се казвало Уенди Борман. На седемнайсет години. Точно както Кони Ю тя излязла от дома си, за да се разходи до авеню „Хайпириън“, и не се върнала. На следващата сутрин открили тялото ѝ.

— Случаят с Уенди Борман не е разкрит, така ли?

Джъстин кимна и продължи:

— Жертвата е удушена. Зад ухото има синина от силен удар с тежък предмет. Няма свидетели, следи от сексуално насилие и изобщо каквито и да било следи от извършителя. Не ви ли звучи познато? Има и още. Липсват дамската ѝ чанта и мобилният ѝ телефон. И огърлицата — ръчно изработена златна звезда на верижка. Не са я намерили. А майка ѝ казва, че винаги я е носела.

— Значи очевидно са взети, за да се фалшифицира убийство с цел грабеж.

— Питам се кога всъщност са започнали убийствата на ученички. Колко момичета е убил вече този мръсник? По колко различни начини? Дали не е имало някоя жертва още преди Борман?

Докато обядвахме, прегледахме задачите и работния график на всеки от нас. Всички в тази зала бяха от най-скъпите служители на фирмата, но това не ме интересуваше особено. Както очевидно и Джъстин.

— Добре, значи практически замразяваме всичко, освен Къшмън, националната футболна лига и случая на Джъстин — реших

аз. — Няма да се занимаваме с нищо друго, докато не разрешим тези три случая. А ние ще ги разрешим.

С накуцване се изкачих по стълбите до кабинета си и Колийн ме последва до бюрото.

— Тази сутрин имаше обаждане — каза ми тя. — Може би е шега, но звучи зловещо, Джак. Трябва да го чуеш. Сериозно. — Вдигна слушалката, влезе в гласовата ми поща и включи високоговорителя на телефона.

Изпитах съжаление, че Колийн е трябвало да чуе призрачния електронен глас, който се разнесе от него.

— Мъртъв си — каза гласът.

Колийн изглеждаше шокирана. Гласът изобщо не звучеше като на шега. Прегърнах я и я притиснах към себе си. Тя измърка като котка и се разсмя. Какво да правя с тази чудесна, невероятна жена?

— Все още не, Колийн — казах ѝ аз. — Все още не съм мъртъв.

ТРЕТА ЧАСТ
КАКВО ОБЩО ИМА ЛЮБОВТА?

50.

Двамата с Колийн бяхме в един бар, в който се носеше лек аромат на тежък физически труд. Казваше се „Барът на Майк Донахю“.

— Идвам тук повечето вечери след работа — каза ми тя.

Колийн беше с рокля на цветя и вталено розово сако, а дългата ѝ коса се спускаше на вълни по раменете. Работеше усърдно, за да получи американско гражданство, но аз разбирах как този мрачен ирландски пъб с тъмната си наливна бира и тъмните си ирландски субекти ѝ напомня за дома.

Това, което се случваше между нас, ме притесняваше. Двамата се срещяхме някъде от година, но явно приемахме това по различен начин. Колийн очевидно смяташе, че трябва да спрем да се размотаваме.

Докато чакахме да ни настанят, поръчахме смесено тъмно и светло пиво и играхме на дартс — някаква версия за начинаещи, която се казваше „Часовник“. Ръката, с която хвърлям, все още беше контузена от боя с Москони, така че Колийн безмилостно ме разбиваше.

— Не бива да ми се даваш, Джак — каза тя. — Ще ми се подиграват заради теб.

— Нали не мислиш, че губя нарочно, Молой?

— Гледай да улучиш осмицата — каза ми тя и ме потупа по хълбока.

Със следващите стрелички не успях да улуча целта, но с удоволствие предадох реда си на Колийн. Тя се приготви да хвърля. Още първата ѝ стреличка попадна в центъра на мишената и сложи край на играта.

— Май ще трябва да платя сметката — отбелязах аз.

Тя се засмя и ме целуна, а в същото време собственикът на заведението Донахю, който ѝ беше приятел, излезе от кухнята. Донахю беше на трийсет и шест години и носеше брада. Колийн ми беше казал, че вече страда от подагра.

— Значи това е мъжът, който открадна твоето сърце от нас — каза той.

— Майк е голям чаровник — обясни Колийн, като ме прегърна през кръста.

Последвахме Донахю до една маса, закътана в ъгъла на задното помещение. След като се нахранихме, сервитьорът пристигна с торта, на която блестяха свещи. След като ръкопляскането и подсвиркването приключи, аз се наведох над масата, за да целуна Колийн.

— Честит рожден ден на патерици, Молой — казах и побутнах към нея малка кутийка, опакована със златна хартия.

Лицето ѝ светна, докато я разопаковаше. После Колийн бавно повдигна капака и извади златен часовник.

— Благодаря ти, Джак — каза тя — Чудесен е.

— Отива ти, Колийн.

— Хайде, Джак — отговори тя с пресилен ирландски акцент. — Няма нужда да го казваш, когато имаш предвид нещо друго.

Съобщението беше разбрано съвсем ясно.

Не беше пръстен.

51.

Колийн живееше в малка къща под наем в Лос Фелис — уютен квартал с ниски сгради и еднофамилни жилища, построени нагъсто.

Останахме в колата ми и аз ѝ обясних защо не мога да остана тази вечер, макар че празнувахме рождения ѝ ден. По улицата се виждаха хора, които разхождаха кучета, гонеха се деца, които викаха едно след друго. Идилия. Колийн сведе поглед към сплетените си ръце и малкия златен часовник, който проблясваше на светлината на уличните лампи.

— Двамата с Рик летим за Лас Вегас след един час — казах ѝ аз.

— Няма нужда да ми казваш. Нали аз организирах пристигането на летище „Маккарън“, Джак.

— Отиваме по работа, Колийн. Няма да ходя на казино.

— Всичко е наред, Джак. И без това тази вечер трябва да уча. Нямахме да бъда много забавна компания. Още веднъж ти благодаря за чудесния рожден ден и за подаръка. Това със сигурност е най-хубавият часовник, който съм имала.

Тя леко ме целуна по устните и се протегна да отвори вратата.

— Ще те изпратя — казах аз.

Колийн се облегна, докато ѝ отворя вратата на колата, после излезе, без да ме поглежда. Тръгнах до нея по алеята, до която имаше тясна градинка с избуяли розови храсти и лавандула. Колийн намери ключовете си.

— Лек полет.

— Ще се видим утре сутринта — отговорих аз.

После се върнах по уханната алея до колата си. Чувствах се ужасно, че трябваше да я оставя тази вечер, но нямах друг избор.

В къщата светна. Проследих как Колийн минава от антрето в кухнята и оттам в малката дневна, където скоро щеше да седне пред компютъра с чаша чай и включено радио, за да ѝ прави компания. Представих си как поглежда новия си часовник и мисли за всички неща, които можеше да ми каже и които щеше да ми каже утре.

Запалих колата и потеглих. На първия светофар се обадох на Рик.

— Как си? — попитах.

Рик не беше в настроение след инцидента в имението на Гленда Трийт.

Дел Рио е най-коравият човек, когото познавам, и със сигурност не му беше лесно да приеме такъв бой.

— Точно тръгвам — отговори той. — Би трябвало да съм на летището след двамайсет минути, ако няма задръстване.

— Само да ти напомня — казах аз. — Вземи си пистолета.

— Аха. И ти си вземи твоя, Джак.

52.

Къщата на Кармайн Ночия беше на половин час от летище „Маккарън“ в Лас Вегас и на петнайсет минути от централния булевард в града. Спрях колата под наем пред високия портал на жилищния комплекс от затворен тип, обитаван от знаменитости, султани, собственици на казина и други мистериозни, свръхбогати хора, които често са клиенти на Private. Дел Рио слезе от колата и каза имената ни по домофона. Порталът се отвори.

Подкарах по завоите на една алея, докато стигнахме до втори портал. До домофона на този имаше табела от ковано желязо с номера на Ночия. Дел Рио позвъни, после и тази врата се отвори, за да ни пропусне.

Потеглих и почти веднага чух шум от течаща вода. Това ми се стори невъзможно на това място. Минахме по един мост над изкуствена река и продължихме покрай тенис кортове и конюшни, докато не стигнахме в двора на едно имение в испански колониален стил, пред което бяха подредени осветени палми.

Беше трудно да се повярва, че този натруфен оазис беше построен върху гол пясък, но точно това се беше случило.

Един мъж с джинси и червена риза без вратовръзка ни отвори масивната врата, въведе ни във фойето и ни нареди да се подпрем с ръце на стената. После ни взе pistolетите и ни претърси за подслушвателни устройства. Видях как лицето на Дел Рио помръкна. Готвеше се да даде воля на гнева си, но аз му хвърлих предупредителен поглед.

Онзи с червената риза ни каза „Насам“ и ни поведе през поредица от колониади и помещения с високи тавани и покрай няколко мафиота, които играеха билиард, докато не стигнахме до голяма зала със стъклени врати, които водеха към един басейн.

Кармайн Ночия седеше пред камината и четеше книга с твърди корици. Беше среден на ръст и макар че беше само на четирийсет и шест, косата му беше посивяла. Беше облечен със сив пуловер и спортни панталони — небрежни, но идеално скроени от скъп плат.

Несъмнено изглеждаше така, както трябва да изглежда един богат мафиот — наследникът на последната значима мафиотска фамилия на Западния бряг, който всяка седмица прибираше по няколко милиона нелегални долара.

Знаех доста за Кармайн Ночия. Завършил с отличие престижния университет „Станфорд“, имаше и магистърска степен по маркетинг от Калифорнийския университет в Лос Анджелис. През последните десет години се занимаваше с управлението на семейния бизнес с проституция, а вероятно и с наркотици. Синът на капото никога не беше обвиняван в убийство, но имаше няколко случая с проститутки, открити мъртви в контейнери за боклук. Един посредник, който беше внасял момичета от бившия Съветския съюз, беше изчезнал безследно.

А моят пистолет и оръжието на Дел Рио бяха останали върху един античен шкаф във фоайето.

Прекрачихме прага и Ночия веднага се изправи, като пъхна ръце в джобовете си. Покани ни да седнем и двамата с Дел Рио се отпуснахме на дивана с кожена тапицерия, поставен под ъгъл с неговото кресло.

— Донесе ли парите, за да откупиш брат си? — попита ме Ночия. — Надявам се. Защото в противен случай това е загуба на време за мен, нали разбираш?

Потупах джоба на самото си и казах:

— Имам нужда от помощта ти за друго. Някой е убил Шелби Къшмън. Изглежда работа на професионалист и полицията в Лос Анджелис работи точно по тази версия. Ако знаеш кой е натиснал спусъка, бих искал да го разбера. Тя ми беше приятелка.

Докато говорех, Дел Рио се изправи и започна да се разхожда покрай стените на голямата зала, като разглеждаше снимките и пушките, окачени на тях. После се обърна към Ночия:

— Ти ли яздиш онези коне навън?

— Не знам кой е убил Шелби — отговори ми Ночия, като не откъсваше поглед от Рик. — Но мога да ти кажа, че ние много я харесвахме. Беше чудесна жена. Много интелигентна и много забавна.

Извадих тънкия плик от джоба на самото си и му го подадох. Той го отвори и надникна вътре, където имаше чек за 600 хиляди долара. Хазартният дълг на Томи вече беше изплатен докрай.

— Ще предам това на когото трябва — каза Ночия.

После прибра плика между страниците на книгата, която четеше:
„Дързостта на надеждата“.

Интересно. Зачудих се дали беше за или против Барак Обама.

— Ако чуя нещо за Шелби, ще ти се обадя — каза ми той. —
Тази вечер останах впечатлен от теб, Джак. Ти направи каквото
трябваше за брат си.

53.

Когато на следващата сутрин отидох в Private, Анди Къшмън седеше срещу бюрото в кабинета ми. Лицето му беше много червено, а около очите му имаше ярко бели кръгове от тъмните очила — доказателство за твърде много време, прекарано край басейна. Косата му беше сресана. Беше гладко избръснат, а дрехите му бяха спретнати и чисти.

Не изглеждаше като човек, който е ударил дъното, но аз не се съмнявах, че през следващите няколко минути ще стигне дотам.

— Имаш новини за мен — каза той.

Колийн ми донесе моя „Ред Бул“ и еспreso за Анди. И двамата й благодарихме.

— Анди, трябва да ти кажа нещо. Няма да ти хареса.

— Не се тревожи, Джак. Каквото и да е, ще го приема. Затова съм дошъл.

Кимнах, все едно бях съгласен с него. После казах на стария си приятел как бяхме открили къде е работила Шелби, когато е била убита: в „Бенедикт Спа“.

Анди скочи на крака и започна да размахва показалеца си като копие:

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?! Тя да е работила там? Това са стопроцентови простотии! Това е лъжа! Някой те лъже, Джак!

Изчаках Анди да свърши своята реч и пак да седне. Разбирах защо е разстроен.

— Нямахте да ти го кажа, ако не бяхме проверили, Анди. Съжалявам. Но това е самата истина.

Лицето на Анди беше почти лилаво от ярост. Дишаше учестено и плитко.

Притесних се, че може да получи сърдечен удар в кабинета ми, може би с фатален изход.

— Тогава ми кажи защо, Джак. Обясни ми защо. Тя имаше всичко, което поиска. Господи, ние имахме много активен сексуален живот.

Той отстъпи от бюрото ми.

— Искам доказателства. Трябват ми доказателства. Ти се занимаваш точно с това, нали така? Намираш доказателства? Доказателства, Джак, доказателства.

— Снощи двамата с Дел Рио ходихме до Лас Вегас и се срещнахме с Кармайн Ночия.

Анди стреснато ме погледна:

— А той какво общо има с всичко това? Това е абсурдно, Джак. Напълно абсурдно.

— Той е собственикът на „Бенедикт Спа“. Познаваше Шелби и не отрече, че е работила за него. Но не знаеше нищо за убиеца. Или поне така каза.

— Значи ми казваш, че жена ми е била курва и лъжкиня, а на всичко отгоре е работила за мафията? Защо, Джак? Тя нямаше нужда от пари.

— Много съжалявам, Анди — повторих аз.

— Значи убиецът може да е всяка мръсна мутра с пистолет? Това ли си открил досега?

— В момента работим по това. Всички работим по този случай. И ще открием човека, който го е направил.

Анди удари с юмрук по бюрото ми.

— Знаеш ли какво? Вече не ме интересува кой го е направил. Не искам да похарча и цент повече за нея. Майната му, Джак. Майната му на всичко.

Поклатих глава.

— Помисли, моля те. Ако не открием убиеца на Шелби, полицията ще продължи да се занимава с теб.

— Нека да се занимават. Те нямат нищо срещу мен и никога няма да имат. Ти току-що се лиши от работата си, Джак. Уволнен си.

Анди събори стола си, докато се изправяше, и изхвърча от кабинета ми. На вратата едва не събори Колийн.

— Правилно ли чух? — попита Колийн.

Беше с новия си часовник.

— Той ни уволни, така ли?

— Не. Тоест, да. Сега е в шок, но ми е приятел. Ще преместим случая на Къшмън в списъка от задачи, с които се занимаваме про

боно. Продължаваме да работим по него. Но вече ще работим
безплатно.

— Ще се погрижа за това, Джак — каза Колийн и затвори
вратата на кабинета ми зад гърба си. — А аз все още ли съм ти
приятелка, Джак?

54.

Круз паркира колата си пред „Бенедикт Спа“ и проследи с поглед една абсолютно зашеметяваща млада блондинка, която излезе от портала и пое надолу към улицата, и мястото, откъдето я гледаше. Беше висока около метър и шейсет и осем, с фина конструкция и къса момчешка прическа. Носеше черен клин, зелен спортен потник от спандекс и обувки без ток. Жената изключи алармата на своя кабриолет лексус, докато Круз се приближаваше към нея.

— Здравсти, може ли да спреш за малко? — каза той в движение.

Тя се качи в колата си и заключи вратата.

Круз извади значката си от задния джоб. Показа я на младата жена и направи жест, за да ѝ покаже да си отвори прозореца.

— Откъде си? — попита го тя. — ФБР?

— Частен детектив — отговори той и се усмихна. — Трябва ми само една минута. Ти работиш в спа центъра, нали? Няма да боли, обещавам.

— Не мога да говоря с теб. Дръпни се, моля те, за да не ти смачкам пръстите на краката.

— Казвам се Емилио Круз. А ти?

— Аз съм Карла. Запиши си час, става ли? Вътре в спа центъра можем да си говорим, колкото искаш. Ако искаш, ще си говорим с часове.

— Карла, стой си в колата. Не отключвай вратата. Имам само два-три въпроса към теб, това е всичко.

Карла, фамилия неизвестна, пъкна ключа в таблото и запали двигателя.

Круз заобиколи колата отпред до другата врата. Блондинката се протегна през седалката и натисна копчето за заключване, но прозорецът остана отворен наполовина. Круз протегна ръка в колата, отвори си вратата и седна до нея.

— Слез, иначе ще викам. Ще се обадя в къщата и някой ще излезе, за да те пребие, приятел. Момчетата могат да станат много неприятни, и то много бързо.

— Идвам с мир. Не искам да те притеснявам — каза Круз. — Просто искам да те попитам нещо за Шелби Къшмън.

— Дай пак да ти видя значката.

Круз я вдигна в ръка.

— Имам разрешително — каза той. — Но не съм от полицията. Работя по случая Шелби.

В очите на младата жена изведнъж се появиха сълзи.

— Много я обичах — каза тя.

— Чувал съм страхотни неща за нея.

— Тя беше готова да плаче вместо теб, когато ти е тъжно. Да ти даде ризата от гърба си — дори когато не я искаш. И беше толкова забавна!

— Тогава какво се е случило с нея?

— Ще ти кажа това, което съм чула. Не знам дали е истина. Била е в спалнята си и някой я е застрелял. Два пъти.

— Откъде знаеш къде е била, когато е застреляна, Карла?

— Някой до басейна говореше за това. Чакай малко. Мисля, че беше Гленда.

— А Гленда откъде знае? Това е важно.

— Не знам. Нямам представа кой би искал да направи нещо на Шелби — каза Карла. — Но се радвам, че се опитваш да разбереш кой е виновен.

Круз продължи:

— Между нас казано, мислиш ли, че семейство Ночия може да има нещо общо с това?

Карла скръсти ръце на гърдите си и сякаш се сви в черупката си.

— Ти така ли мислиш?

— Аз те попитах пръв.

— Шелби изкарваше много пари и не създаваше абсолютно никакви проблеми. Просто не разбирам защо да го правят.

Карла очевидно започваше да се притеснява.

Круз ѝ се усмихна.

— Почти свършихме. Кои бяха нейните редовни клиенти? Имаше ли някой, който да ти прави впечатление на нестабилен човек? Или такъв, който искаше тя да бъде само за него? Или отмъстителен човек?

— Не, не мисля. Но имаше няколко мъже, които постоянно си записваха часове при нея — каза Карла. — Двама от тях идваха по няколко пъти на седмица. Шелби работеше само през деня.

— Кои са те? Това може да бъде много полезно. Шелби говореше ли за тях, за постоянните си клиенти?

— Бяха от Холивуд. Единият е режисьор. Другият е актьор. Лошо момче. Не мога да ти кажа кои са. Но ти може би сам ще се сетиш. Обичаш ли да ходиш на кино?

— Естествено, кой не обича?

— Гледал ли си „Прилеп от ада“?

— Благодаря ти, Карла. Страхотна си.

— Няма такова нещо — каза тя и форсира двигателя. — Сериозно. Не сме говорили и не сме се виждали, изобщо. Не казвай на никого. И не ме посещавай, моля те — нито вътре, нито навън. И без това поемам адски голям риск, сладурче. Не искам да свърша като Шелби.

55.

Круз и Дел Рио нахлуха в кабинета ми. Круз приглади косата си с две ръце и отново я завърза на конска опашка. Дел Рио изправи стола, който Анди беше съборил, и седна на него.

— Значи Анди ни е уволнил? Сигурно се шегуваш.

— Трябваше да му кажа за Шелби и спа центъра. Не можа да повярва.

— Уф — въздъхна Круз. — Жал ми е за човека.

— И на мен — казах аз. — Случвало ли ти се е да ти се иска да грешиш?

— Значи той ни уволни, защото си му казал истината, така ли? — попита Дел Рио.

— След няколко дни ще му мине и ще си промени решението.

— Мислиш ли? — каза Круз.

— А при вас как върви? — попитах аз. — Още работим по този случай, нали? И ще разберем кой е убил Шелби.

Круз бръкна във вътрешния си джоб, извади един тесен бележник и започна да разказва. Беше разпитал една жена, която работеше в спа центъра на Гленда Трийт. Беше му казала имената на двама клиенти, които често бяха посещавали Шелби Къшмън.

— И двамата са от шоубизнеса — каза Круз. — Проверих ги. Освен това се обадох в офиса в Ню Йорк. Единият от мъжете, Боб Сантанджело, е родом от Бруклин. Познаваш ли го?

— Само по име. Гледал съм го в един-два филма.

— Типичен побойник от Източния бряг. От онези актьори, които не дават интервюта. Обича да се перчи.

— Често ли е ходил при Шелби?

— Явно по няколко пъти в седмицата. Другият се казва Зев Мартин, първокласен режисьор, който снима много за „Уорнър Брадърс“. Казват, че освен това е първокласен задник. Изглежда е доста самовлюбен.

— „Прилеп от ада“ — обади се Дел Рио. — Класически филм на ужасите, истински шибан шедьовър. Гледал съм го поне шест пъти.

Мартин го е режисирал. Сантанджело играеше лошия.

— И двамата са женени — продължи Круз. — Нито един от двамата няма полицейско досие.

— Имат ли разрешително за оръжие? — попитах аз.

— Съвсем не — отговори Круз.

— Има ли значение кой ще ти се падне?

— Не.

— Добре, ти поеми Сантанджело — казах на Круз. — Дръжте ме в течение.

56.

Двамата с Дел Рио отидохме с колата до студията на „Уорнър Брадърс“ в Бърбанк. Показах значката си на охраната и ги накарах да се обадят на директора на студиото, който ни беше клиент. Няколко минути по-късно вече карах по широкия път през студиото, покрай кетъринга и снимачните студия. В дъното имаше къщи, разположени като в лагер.

Зев Мартин поправяше мотоциклета си до една бяла къща с неговото име, написано на вратата. Беше дребен мъж на трийсетина години, с късо подстригана брада и татуировка на бодлива тел на бицепса.

Представих Дел Рио и себе си, а Мартин подозрително присви очи, за да ни огледа.

— Какво? — каза той.

— Разследваме смъртта на Шелби Къшмън — обясних аз.

Вече бях забелязал, че тази реплика може да сложи край на всеки разговор. И този път не беше по-различно.

— Ходил си при нея няколко пъти в седмицата — каза Дел Рио.

— В „Бенедикт Спа“. Споменавала ли ти е нещо за някого, който да я тормози там?

Мартин се изправи, избърса ръцете си в един мръсен парцал и каза:

— Човек не ходи при такива момичета, за да слуша за проблемите им. Това всъщност е доста смешна мисъл. Ти така ли правиш? Плащаш на жените, за да говорят за себе си? Защо просто не се ожениш?

Синините на Дел Рио бяха многобройни и все още тъмни. Приличаше на питбул, който се е бил с равностоен противник — и е победил.

— Не, аз не плащам на жените — отговори той. — И се чудя какъв човек трябва да си, за да го правиш.

— Рик — намесих се аз. — Почакай ме в колата, моля те.

Но той не ме послуша. Вместо това сграбчи Мартин за тениската и го стисна за гърлото. Моторът се преобърна и падна.

— Не ни трябва твоите глупости — изсъска Дел Рио до лицето на Мартин. — Разкажи ни за Шелби, иначе собственоръчно ще те пребия от бой, а после ще отида да съобщя на нещастната ти жена за нещастните ти посещения в спа центъра.

— Ей! Какво ти става? — изквича Мартин.

Чух сирената на една от количките на охраната, която се приближаваше към нас.

Лицето на Мартин беше почервенияло, докато Дел Рио сякаш се опитваше да изстиска отговора от него.

— Шелби беше влюбена в някакъв тип. Но не в съпруга си, разбирате ли?

— Рик! — казах аз и го хванах. — Пусни го.

— Кой е този тип, в когото е била влюбена? — попита Дел Рио и разтърси режисьора.

— Не знам. Беше просто слух, който чух от другите момичета. Шелби никога не е говорила за това.

Откъснах Рик от Зев Мартин и се извиних на режисьора, докато Дел Рио се отдалечаваше към колата.

— Добре ли си? — попитах Мартин.

— Не, мамка му — каза той и прокара ръка по гърлото си.

— Дел Рио е ветеран от армията — казах аз, като пропуснах факта, че освен това беше лежал в затвора. — Страда от посттравматичен стрес. Много съжалявам.

— Трябва да го осъдя за побой — каза Мартин.

Количката на охраната спря до бордюра.

— Може би греша, но според мен не искаш да привлечаш допълнително внимание към цялата ситуация — казах аз.

Отбягнах погледа на охранителя и тръгнах обратно към колата си. Качих се и затръшнах вратата след себе си.

— Дано Шелби не е била влюбена в теб, Джек — промърмори Дел Рио. — „Близки приятели“, така ли го каза?

Запалих двигателя и се обърнах към него:

— Какво ти става, по дяволите? Да не си забравил да си вземеш лекарствата?

Той се беше свил до вратата.

— Искам да те питам нещо — каза Рик. — Случвало ли ти се е да ходиш насън?

— Не, никога.

— Събуждам се и виждам, че съм зад дивана или в килера, или навън на моравата. И не знам как съм стигнал там. Сънувам и кошмари, лоши кошмари.

— Днес си почини, Рик. Прибери се и се наспи, преди да ни убият някъде заради теб.

Джъстин отпи от изстиналото кафе в картонена чаша. Полицаят, когото беше открила, лейтенант Марк Бруно, седеше зад бюрото си в кабинета с изглед към залата на отдел „Убийства“. Бруно беше на четирийсетина години, набит и замислен. Преди пет години беше разследвал убийството на Уенди Борман в източната част на Лос Анджелис.

— Уенди беше мъртва от един ден, когато са я намерили в онази уличка — каза Бруно. — Беше валяло. Пълна трагедия. Всякакви евентуални следи по тялото ѝ бяха измити от дъжда и бяха заминали в канала.

— Каква беше твоята хипотеза за този случай? — попита Джъстин.

— Беше повече от хипотеза. Имахме свидетел — отговори той. — Някой е видял как я отвличат.

Джъстин рязко се изправи на стола си.

— Чакай малко. Не е имало свидетели.

— Напротив, имаше. Но това не беше публикувано във вестниците, най-малко защото свидетелката беше на единайсет години. Едно момиченце — Кристин Кастиля. Майка ѝ не позволяваше да я разпитваме дълго, а така или иначе не беше видяла нищо полезно.

— Отчаяно се нуждая от следа — каза Джъстин. — Каквото и да е, независимо колко незначително ти изглежда.

— Досега никой не е свързал случая на Уенди Борман с убийствата на ученичките — каза Бруно. — От теб щеше да излезе добро ченге, ако можеше да си позволиш резкия спад в доходите.

— Благодаря — каза Джъстин. — Но може би греша.

— Ами, не се отказвай — каза Бруно. — Не съм от онези ченгета, които не могат да те понасят, доктор Смит.

— Джъстин.

— Джъстин. Не ми пука кой ще пипне кучия син. Всъщност даже съм за теб. Очевидно имаме нужда от всяка възможна помощ.

Джъстин се усмихна.

— Разкажи ми за Кристин Кастиля.

Бруно завъртя стола си на сто и осемдесет градуса, отвори един шкаф зад гърба си и извади оттам тетрадка със спирала, на корицата на която с дебели главни букви беше написано „Борман“. После пак се завъртя към бюрото си и потърка челото си, докато разлистваше бележките си и от време на време промърморваше: „Аха“. Накрая пак вдигна поглед към Джъстин.

— Добре, значи, спомням си почти всичко. Накратко казано, Кристин и майка ѝ, Пеги Кастиля, са били в едно кафене на ъгъла на „Роуена“ и „Хайпириън“. Момичето е седяло с лице към „Хайпириън“ и е видяло двама мъже, които са хвърлили едно момиче в някакъв микробус...

— Двама мъже?

— Така каза. Но не беше сигурна, че отвлеченото момиче е било Уенди Борман. А ние не можахме да определим часа на смъртта на Уенди с такава точност, че да кажем дали е била убита по времето, през което семейство Кастиля са били в кафенето.

Бруно въздъхна и продължи:

— Но е видяла двама мъже. И това беше горе-долу всичко, което научихме по време на цялото разследване. Така и не изскочи нищо друго.

— Кристин даде ли някакво описание на мъжете? Или поне на единия?

Бруно разлисти страниците и извади скица на млад мъж с къдрава коса и очила. Чертите му бяха обикновени, почти безлични. Обърна скицата към Джъстин, за да я види.

— От тази рисунка се разбира само, че Кристин не е успяла да му види лицето — каза Бруно. — Извършителят е имал тъмна коса и очила, не е видяла нищо друго.

— Лоша работа, по дяволите.

— Да, сега си спомних и още нещо. Кристин е видяла и втория мъж в гръб. Бил по-нисък и имал по-дълга и права коса от първия. Страхотно, нали? Можем да изключим всички, освен няколко милиона бели мъже в Лос Анджелис.

— Показахте ли ѝ снимки на престъпници от полицейски досиета?

— Не, не можахме да стигнем дотам. Майка ѝ я изведе толкова бързо, все едно косата ѝ се беше запалила. Не можахме да я убедим да ни даде още малко време.

— Момичето е било на единайсет — каза Джъстин. — Значи сега трябва да е на шестнайсет, в гимназията.

— Не съм спирал да мисля за Уенди Борман — каза Бруно. — Ето ти последния известен адрес на семейство Кастиля.

— Благодаря ти, Марк — каза Джъстин. — Има и още нещо, с което можеш да ми помогнеш. Запознай ме с най-добрия специалист по стари случаи, който имате.

Той бавно кимна.

— Смятай го за сторено.

58.

На Круз му трябваше целия ден и част от вечерта, докато успее да стигне до кинозвездата Боб Сантанджело — и накрая се наложи да го причака пред бар „Тедис Лаундж“ като някаква малоумна почитателка, докато актьорът излезе на улицата с целия си антураж.

Круз закрачи след един телохранител на актьора и стигна до перленосивия мерцедес на Сантанджело в момента, в който колата потегли. Круз притисна значката си в затъмненото предно стъкло и колата рязко спря.

Една от задните врати се отвори и навън излезе един от телохранителите. Беше азиатец или самоанец. Много едър мъж.

— Какво обичате, господине?

— Имам само няколко въпроса, после господин Сантанджело може да продължи по пътя си.

От колата се чу глас:

— Няма проблеми.

Сантанджело седеше отзад. Беше с тен, къса кестенява коса и набола брада. Носеше кафяво кожено яке като онова, с което беше облечен в „Голямата буря“. Актьорът му направи място и Круз седна до него.

Сивата лимузина отново потегли по улицата.

— Казвам се Емилио Круз — представи се Круз. — Частен детектив.

— Какво, по дяволите...? — каза Сантанджело. — Помислих, че си истински полицаи.

— Съжалявам, че те разочаровам така — отговори Круз.

— Тогава за какво става въпрос? Елън е платила да ме следят ли?

— Не познавам жена ти.

— Но явно знаеш, че се казва Елън. Кажи ми какво искаш, при това бързо. На „Гауър“ ще трябва да слезеш.

— Разследвам убийството на Шелби Къшмън.

— Божичко. Горката Шелби. Сериозно! Не можах да повярвам, когато чух за това.

— Отдавна ли я познаваш? От колко време, Боб?

— Само от няколко месеца. Беше чудесна жена. И много забавна. Виж ме само — женен съм, имам си всичко, но всъщност исках само да бъда с Шелби. Влюбих се в нея. Мисля, че наистина се влюбих.

— Къде беше по времето, когато е била убита? Извинявай, но се налага да те попитам.

— Летях до Ню Йорк с Хо — отговори той и посочи телохранителя на предната седалка. — Онази вечер бях с Джулия Робъртс в ресторант „Меркюри“. Ако се налага, можеш да провериш.

— Ще го направя. Ако трябва да посочиш някого, който е искал да навреди на Шелби, кой ще е той?

— Не знам, човече. Може би нейният дилър. Орландо някой си. Веднъж ѝ дадох пари назаем, за да му плати. Но никога не съм виждал този боклук лично. Знам само, че доставяше на много от момичетата в спа центъра.

Актьорът се наведе към шофьора и му нареди да спре.

— Тук слизаш, господин... ъ-ъ, Круз.

Круз се усмихна и поклати глава.

— Не, върнете ме до „Тедис Лаундж“. Там съм паркирал. След като вече сме толкова добри приятели.

— „Тедис Лаундж“ — каза актьорът на своя шофьор и се обърна към Круз. — Не искам да те виждам повече.

— Само в киното, приятел.

Емилио Круз се облегна на меката кожена тапицерия. В случая поне започваше да се появява някаква логика. Шелби Къшмън, момичето със златно сърце и богат съпруг, е имало, освен всичко и дилър на наркотици. Може би е проституирала, за да плаща за пристрастяването си.

На Анди това нямаше да му хареса, нито на Джак.

На никого няма да му хареса да разбере, че половинката му е била наркоманка.

59.

Когато влязох в кабинета си, чичо Фред се беше подпрял на една стена в ъгъла и говореше по мобилния си телефон.

Беше минала почти цяла седмица, откакто тримата с Дейвид Дикс и Евън Нюман ме бяха зарибели с голямата задача и обещанието за апетитен бонус. Поне до този момент обаче дори не бяхме заслужили таксата за разходите си.

Фред изглеждаше разтревожен още тогава. Сега челото му беше толкова набръчкано, че приличаше на някое от онези кучета китайска порода.

Футболът беше не само професията му, но и неговата страст — единственото нещо в живота, към което изпитваше истинска любов. Беше ми го казвал поне десет или повече пъти, още когато бях малък. Ако играта не беше честна, целият му свят щеше да отиде по дяволите.

— Току-що влезе — каза Фред по телефона. — Ще ти се обадя после.

Едрият мъж, който ми разрошваше косата, когато бях малко момче, сега се приближи към мен, като накуцваше заради контузените си колене. Стисна ръката ми с две ръце и тежко се отпусна на един стол.

— Мислех, че трябваше да се видим в петък — казах аз.

— Снощи ми се обадиха, Джак. Не исках да ти го казвам по телефона.

Той бръкна в джоба си, извади един пакет цигари, прибра ги обратно и каза:

— Опитвам се да ги намаля. Но цялата тази история изобщо не ми помага.

Колийн влезе в кабинета ми, за да каже довиждане.

— Сложих номера на господин Морено в куфарчето ти. Утре в седем сутринта имаш телефонна конферентна връзка с офиса в Рим. За поръчката от „Фиат“. Има ли нещо друго, Джак?

— Това е, благодаря ти. До утре, Молой.

Тя затвори вратата на кабинета ми след себе си.

— Е, как върви нашата работа? — попита ме Фред. — Кажи ми, че напредваме, моля те.

— Напредваме. Мисля, че Дел Рио е надушил нещо интересно. Трябват ни няколко дни, за да го проверим. Разкажи ми за това обаждане.

— Барни Сапок — каза Фред. — Познавам го от... не знам, петнайсет години. Досега никога не се беше обаждал вкъщи.

Фред отново посегна към цигарите си, но се удържа.

— Каза ми, че нашите приятели в хазартния бизнес също душат наоколо и са стигнали до същите заключения като нас. Този сезон нещо не е наред. Трябваше да ти се обадя по-рано, Джак. Но просто не исках да повярвам. И сега мафиотите ми задават същите въпроси, които трябваше да е задала комисията. Но не го е направила. Каквато и да е истината, аз трябва да я науча преди тях.

— Няма да те разочаровам. Цялата агенция е на твое разположение.

— Знам. Ти си мой човек. Винаги си бил по-умният.

Изпратих чичо до асансьора и отстъпих назад, когато вратите се затвориха.

Загледах се в цифрите над асансьора, които показваха как слиза надолу по етажите.

Мислех за мафията, която се беше заела да провери каква е работата с тези съмнителни мачове с резултати, променени в последния момент, и които сигурно бяха стрували много милиони на организираната престъпност.

Някой трябваше да плати за това.

Но кой беше толкова хитър, че да уговаря професионални футболни мачове, в които десетки телевизионни камери и милиони свидетели следят всяко подозрително действие?

Изобщо не можех да си представя как е възможно да се постигне това.

60.

Апартаментът на Сай беше на последния етаж на една порутена сграда, в която преди е имало печатница — още по времето, когато някои хора в Лос Анджелис четяха книги. Беше отворено пространство с метални колони, които поддържаха високите тавани.

По белите стени в непрекъсната поредица се прожектираха фотографии: Ватиканът през нощта, река Татшеншини в тундрата на Аляска, централният площад на университета „Харвард“, Северното сияние и Стената на плача в Йерусалим, заснета от високите етажи на хотел „Цар Давид“ — някои от любимите гледки на Сай. От тавана, на вериги, закачени на една подпорна греда, висеше четириметрова тигрова акула.

Трикси, питомната му маймунка, която беше спасил от лабораторията, се беше покатерила върху клетката си и се тъпчеше с бананов чипс, докато Сай седеше пред компютъра и си говореше с любимата си във видеочата.

Хубавото лице на Кит-Кат изпълваше екрана.

— Тази вечер си много притеснен — каза тя. — Този случай те тревожи, нали?

— Всичко е започнало като извратени фантазии, които са се превърнали в истински убийства. Така ли ти звучи, Кат?

— Да. Точно така работят тези гадни убийци. Случва се по целия свят.

— Само че този път не виждаме никакъв модел на действие.

Сай знаеше, че Кат е биохимичка. Освен това, че е омъжена и живее в Стокхолм, но не знаеше истинското ѝ име, а само прякора ѝ — Кит-Кат. Не планираха да се срещат на живо, това щеше да развали всичко.

— Обаждам се, защото попаднах на нещо за теб, Сай. Просто слух. Не мога да го потвърдя. Но се говори за някаква програма за безжично шпиониране, която идва от Щатите. С нея потребителят може да прихване сигнала на определен мобилен телефон и да го клонира. Незабелязано.

Сърцето на Сай сякаш започна да бие по-силно. Често си беше представял подобна програма, а сега Кат му казваше, че тя наистина съществува.

— Разкажи ми всичко, моя прекрасна Кат.

Маймунката Трикси изкрещя, захвърли чипса и изтича по въжето, което беше опънато за нея. Оттам скочи на рамото на Сай, където приклепна и започна да бърбори към образа на Кат на екрана на компютъра.

— Здравей, Трикси, красавице... Добре, Сай, значи тази програма ми се стори позната отнякъде. Затова потърсих една друга, която е отпреди няколко години, но е с подобен стил. Написана е от един геймър с прякор Злокобния. Но моля те, скъпи, не залагай твърде много на това. Това е просто предположение, основано на един слух. Но пък наистина претърсих навсякъде.

— Кат, не знам как да ти благодаря. Това е най-близкото нещо до следа, с което разполагам от началото на това разследване.

— След няколко минути трябва да затворям — каза Кат. — Имаме точно толкова време, колкото ни трябва...

Кат разкопча блузата си и от колоните се разнесе техномузика със сложна мелодия и динамичен ритъм.

Мислите на Сай за шпионската програма останаха на заден план, той заключи Трикси в клетката и отново се обърна към Кит-Кат. Едрата, красива жена извади една шнола от гъстата си руса коса и започна да се измъква от дрехите си.

— Каж ми какво ти се иска тази вечер, любовнико — каза тя. — А след това и аз ще ти кажа.

61.

По-късно същата вечер Сай седеше в сянката на страховитата, фантастична акула и пръстите му не се отделяха от клавиатурата, а очите — от екрана.

След като прекъсна видеочата с Кит-Кат, той беше пуснал прякора Злокобния в търсачките на компютъра си, откъдето излязоха траш бандите „Злокобен ангел“ и „Злокобна смърт“, както и думата „злокобност“ във всевъзможни абсурдни категории.

Сай бързо изчерпи възможностите на търсачките „Гугъл“ и „Бинг“ и започна да обикаля по форумите за програмисти, като търсеше някаква информация за шпионска програма, която да клонира мобилни телефони по безжичен път, както и за програмист с прякора Злокобния.

Провери всички форуми, които посещаваше, но не откри нищо. Затова изпрати съобщение по електронната поща на своя добър приятел Дарън в Индия.

Дарън работеше за един от най-големите интернет доставчици и отговори на Сай с линкове към ексклузивни уебсайтове, които бяха ограничени само за компютърни професионалисти от най-високо ниво. Освен това му изпрати и собствените си пароли за тях.

Сай си направи кафе и се зае да броди по тайните коридори на интернет.

Накрая попадна на истинско съкровище в един суперманиашки форум, за съществуването на който дори не беше подозирал, което само по себе си беше необичайно. Изрови името на Злокобния от един наскоро проведен диалог и прочете съобщение, което гласеше: Великият Злокобния е излязъл на улицата. Говори се, че е ключов играч в бойна игра в реалния живот, която се казва „Изродска вечер“.

Сай остана като прикован на стола, изпълнен едновременно с вълнение и страх, че и това може да се окаже задънена улица.

Ето защо Private бяха най-добрите — разполагаха с най-добрите ресурси и не бяха ограничени по начина, по който беше ограничена полицията. Работеха според собственото си усещане за справедливост.

Сай използва паролата на своя приятел, за да пусне запитване за „Изродска вечер“.

Почти веднага му отговори един от членовете на форума, който го сметна за Дарън: „Дарън, пич. Какво да ти кажа. «Изродска вечер» е толкова маниашка, че се играе на съвсем друго ниво — в реалността“.

„Откъде знаеш за това?“

„Един геймър, който се казва Сцила, пусна няколко съобщения във форума на «Екстремна битка». Каза, че са го избрали за играта. Но може и да лъже. И аз се опитах да вляза. Дори не ми отговориха“.

„За пръв път чувам“, написа Сай от името на Дарън.

„Защото живееш в някаква землянка в Мумбай. Ха-ха-ха. На повечето места по света убийството не е игра. И въпреки това Сцила сигурно е бил надрусан, когато е пуснал съобщението“.

Сай записа сайта в паметта на компютъра си, като предполагаше, че е било точно така — Сцила наистина е бил надрусан. Както много други пристрастени геймъри, той вероятно вече не прави разлика между реалния и виртуалния си живот. И дори не вижда, че има разлика. Превърнал се е в своя виртуален герой, невидим и неуязвим.

Сай претърси геймърския форум „Екстремна битка“, докато не намери следното съобщение от Сцила: „Играта е на воини срещу курви. В събота вечер мислете за мен!“.

По-късно беше добавено ново съобщение от друг член на форума, с прякор Троянеца: „Събота е за играта. Неделя е за разплата. Сцила полетя от балкона си. Летенето е лесно. Трудното е да кацнеш на паважа“.

Сай отвори страниците с профилите на потребителите на сайта и откри, че Сцила е записан като Джейсън, а адресът му е в Лос Анджелис.

Беше четири часът сутринта, когато един от администраторите на форума най-сетне забеляза, че „Дарън“ е влязъл от неодобрен интернет адрес, и веднага блокира достъпа на Сай.

Сай си направи още кафе.

Пръстите му бяха изтръпнали, а ръцете му трепереха. Хвана чашата с две ръце и потърси в един легален новинарски блог информация за човек на име Джейсън, който е паднал от балкон в Лос Анджелис в нощта, в която беше убита Маргарита Есперанса.

Откри статия в интернет страницата на вестник „Таймс“.

Прочете я два пъти и се обади на Мо-бот.

Тя вдигна и изръмжа:

— Среднощните обаждания по телефона са едно от най-малко любимите ми неща на света, Сай. Веднага след рентгеновите прегледи за рак на гърдата.

Сай ѝ разказа какво беше открил.

Тя го изслуша докрай, преди да отговори:

— Тогава кой е този Злокобния? Аз вече претърсих навсякъде, където се сетих. Ще се обадя на Джак.

— Остави го да спи. Предполагам, че това може да почака до сутринта.

62.

Вдигнах телефона, изкрещях „Още не!“ в слушалката и го хвърлих обратно на нощното шкафче.

Бях сънувал и бях стигнал дотам да погледна в товарния отсек на сваления хеликоптер „СН-46“. Вече почти можех да видя собственото си подсъзнание и бях взел решение какво да направя след това.

А сега сънят ми беше прекъснат.

Какъв беше въпросът?

Какво бях решил?

Телефонът отново звънна. Моят досаден неизвестен събеседник, който се обаждаше да ме заплашва със смърт, никога не ме търсеше повторно, след като бях вдигнал на първото обаждане и бях затворил.

Този път първо погледнах екрана на телефона. Обаждаше се Сай.
— Имам следа за случая с ученичките — каза ми той.

63.

Половин час по-късно вече бях в „Старбъкс“ и пиех шейк от портокал и манго заедно със Сай. Той беше облечен със синьо долнище на пижама с щампи на усмихнати личица и тениска с надпис „Животът е хубав“, и розово сърчице на гърдите. Косата му беше сплескана от мотоциклетната каска. При други обстоятелства щях да се пошегувам нещо за облеклото му, но все още бях уморен, а и той изглеждаше съсредоточен и адски сериозен. Разбърках шейка си със сламката и се опитах да се съсредоточа върху това, което искаше да ми съобщи.

— Работата е там, че някакъв тип на име Джейсън наистина е паднал от балкона на апартамента си, точно след като беше открито убитото момиче Есперанса. Според полицията в Лос Анджелис е било самоубийство.

— Джейсън е програмист, така ли?

— Не, работи в агенция за връзки с обществеността. Работил е.

— Не разбирам. Обясни ми пак каква е връзката.

Сай въздъхна. Знаеше, че не съм като него. Мога да се оправям с компютрите, но не съм маниак.

Той опита отново, като взе в двете си ръце една захарница с канела и една с шоколад на прах.

— Виж сега. Канелата е безжична програма, която може да клонира телефони, да изпраща и да получава съобщения, нали така? А шоколадът е военна игра — в истинския живот. Казва се „Изродска вечер“.

Той чукна двете захарници една в друга и продължи:

— Общото между двете е геймърът, който използва прякор Злокобния.

— Обясни ми пак какво представляват тези компютърни игри — помолих аз.

— Повечето от най-популярните са военни игри. Мо-бот играе на една от тях. Казва се „World of Warcraft“. Играта е MMORPG — ролева игра в интернет, в която по всяко време има много участници от целия

свят. Играе се денонощно, по цялата планета. Има единайсет милиона регистрирани играчи всеки месец.

— Военни игри на компютъра. Повярвай ми, това със сигурност е за предпочитане пред истинските.

— Повечето от тези игри са за големи войни с цели армии. Играчите трябва да превземат държави или планети — в миналото, в настоящето или в бъдещето. Играта е пристрастяваща, сериозно пристрастяваща. Човек се отнася към нея така, сякаш е истина. Разбираш ли? Следиш ли мисълта ми дотук?

— Аха — потвърдих аз.

— Има и по-малко игри, в които битките са един срещу един — играчите се сражават като самураите от едно време или като римски войници. Понякога имат съотборници или съюзници, нещо като военни другарчета.

— Не се съмнявам, че всичко това води нанякъде, Сай, иначе нямаше да ми се обадиш в пет и половина сутринта, но...

— Дръж се още малко, Джак, става ли? Аз изобщо не съм спал.

— Държа се. Продължавай.

— Добре. Представи си, че един играч с прякора Сцила се хвали за бойна игра в реалния живот, която се казва „Изродска вечер“. Според неговото описание играта е битка на „воини срещу курви“.

— В реалния живот?

— Точно така, Джак. И в нощта, в която е убита Маргарита Еспернаса, Сцила — истинското му име е Джейсън — е полетял от терасата си. Намерих статия за това в интернет версията на „Таймс“. Същата вечер мъж на име Джейсън Пилзър е извършил самоубийство.

— Да обобщим — казах аз. — Някакъв програмист с прякора Злокобния създава безжична програма за клониране, за да прониква в чужди мобилни телефони.

— Така изглежда.

— И освен това е играч в тази реална бойна игра, която се казва „Изродска вечер“?

— В реалния живот. И е много добър играч — каза Сай.

Взех захарницата за канела и продължих:

— И някакъв тип, който се представя с прякора Сцила, но всъщност се казва Джейсън Пилзър и работи в агенция за връзки с

обществеността, също играе на тази игра. И в събота вечер се е самоубил...

— С това разполагам засега, Джак. Все още не съм събрал всичко, но нещата отиват натам. Има прекалено много взаимовръзки, за да е съвпадение. Въпреки че е мъртъв, Джейсън Пилзър е следа, която ще ни отведе донякъде. Мисля, че вече сме много близо до истината.

— Значи трябва да внимаваме?

— Трябва изключително много да внимаваме.

64.

Трябваше да започнем да внимаваме сега, точно тук — в блока на Джейсън Пилзър на „Бъртън Уей“ в Бевърли Хилс. В Бевърли Хилс няма много високи жилищни блокове, но тази улица беше изключение от правилото. Всички сгради от тази страна на „Бъртън“ имаха тераси с изключителна гледка към хълмовете.

Преброих нагоре до балкона на шестия етаж. Плъзгащите врати към апартамента бяха затворени.

— Защо е скочил Джейсън Пилзър? — обърнах се към Сай.

— От разкаяние. Не, шегувам се.

През последните няколко часа бях събрал малко информация за Пилзър. Беше двайсет и четири годишен, от отдела за обслужване на клиенти в уважавана агенция за връзки с обществеността. Вероятно е изкарвал около петдесет хиляди долара годишно, което не беше зле за млад мъж в тези трудни времена, но и не представляваше чак такъв голям приход, за да си позволи подобно жилище. Миришеше ми на семейна спестовна сметка или може би на богати, разведени родители.

Чух изсвирване на гуми, когато колата на Боби Петино спря до бордюра. Той излезе с черния си копринен костюм за три хиляди долара и пъкна под чистачката една табелка, на която пишеше, че е тук по служебен въпрос. След като поздрави мен и Сай и включи алармата на колата, той подхвърли:

— Най-сетне истинска гореща следа. Добра работа, Сай. Какво каза Джъстин за това, Джак?

— Тя работи по този случай от друга страна. Покриваме всички възможности.

— Добре. Започвам да усещам предпазлив оптимизъм — заяви Петино. — Изразява се в леко боцкане във възглемите ми уши.

Последвахме ушите на Боби през фойето с под от черен мрамор към рецепцията, където имаше огромен разкритен букет от екзотични цветя. Петино ни представи на портиера, който се казваше Сам Уилямс и беше възрастен мъж с униформа, и му показа съдебната заповед за претърсване.

— Влизал ли е някой в апартамента на господин Пилзър, с изключение на полицията? — попита го Петино.

— Госпожа Костела от апартамент 6-А си прибра фикуса. След това ми наредиха да заключа вратата и да изчакам майката на господин Пилзър да пристигне от Ванкувър.

— Случайно да сте видели Джейсън Пилзър в нощта, в която е загинал? — попитах аз.

— Не, така и не го видях. Вече се беше прибрал, когато застъпих на смяна. Пуснах до апартамента му един доставчик от аптеката, а към единайсет господин Пилзър се обади на рецепцията, за да ме предупреди, че очаква приятели.

— Тези приятели на Пилзър — казах аз. — Той спомена ли как се казват? Видяхте ли ги?

— Не. Каза само „приятели“. И явно са пристигнали, след като смяната ми свърши в полунощ. След това няма дежурен, Ралф застъпва в шест сутринта.

— Имате ли охранителни камери? — попитах аз.

— Онази там. Но тя е програмирана да записва последните четирийсет и осем часа. Вече е записала нов материал върху стария запис от събота вечер. Ще ми кажете ли за какво става въпрос? Според вас не е самоубийство, така ли?

— Благодарим за помощта — каза му Боби. — Може да поискаме да говорим отново с вас, след като слезем.

Портиерът кимна.

— Знаете къде съм.

Сетих се за още един въпрос.

— Господин Уилямс, какво мислите за Джейсън Пилзър? Между нас казано.

Той кимна и заговори по-тихо:

— Абсолютен задник.

Докато отивахме към асансьора, се обърнах към Боби:

— Предлагам ти да разчистиш пътя на Private да претърси апартамента на Пилзър. Ако пусна Сай и неговия екип, до утре сутрин ще са проверили всичко, а ти ще имаш доклада до края на деня.

— Смятай, че съм го направил — отговори Боби. — Нека да разберем с какво се е занимавал този задник.

65.

Като пилот на хеликоптер от морската пехота бях обучен да забелязвам всичко и все още не бях загубил това умение. Започнах да правя снимки с общи и близки планове в апартамента на Джейсън Пилзър от фойето навътре, като внимавах да не преча на Сай и да не стъпвам върху следите, в случай че тук наистина беше извършено убийство.

Доктор Сай работеше мълчаливо и разменяше телеграфни къси реплики с екипа си, докато използваша най-съвременното оборудване, което си струваше и последния цент от цялото състояние, което бяхме похарчили за него. От моето място изглеждаше така, все едно нищо не е пипано — което може би означаваше нещо друго. Когато Сай ми разреши, аз го последвах от стая в стая през двустайния апартамент, който беше семпло и модерно обзаведен.

Възглавниците на дивана и креслата бяха подредени, в умивалника нямаше мръсни чаши, леглото беше оправено, а дрехите в гардероба бяха в изрядно състояние. Не видях и бележка, оставена от самоубиеца.

Но забелязах едно сако, окачено на разгъваема закачалка в спалнята. Също бинт и йод на умивалника в банята.

— Съдебният лекар казва, че в стомаха му е имало ядки, няколко картинита и болкоуспокояващи — каза Сай. — Може би е планирал да излезе на вечеря с приятелите си. Или с убийците си. Охлузванията по корема съвпадат със следите от кръв и кожа по парапета на терасата. Той се е плъзнал през парапета, което ми се струва невероятно, или поне необичайно.

— Или са го бутали малко по малко, докато не падне — казах аз. — Това ми се струва по-вероятно.

— Имаме пръстови отпечатъци — подвижна от коридора Карън Паскуале, асистентката от лабораторията. — Досега от трима души.

— Отлично — каза Сай. — А къде е компютърът му?

— Какво е това? — попитах аз и посочих към едно куфарче.

Беше почти невидимо в сенките, пъхнато между стола на бюрото и стената. Сай вдигна куфарчето с ръцете си в ръкавици, остави го на бюрото и го отключи. Куфарчето се отвори.

Вътре имаше лаптоп и вратовръзка. В страничния джоб бяха напъхани някакви документи.

И мобилен телефон.

— Това ми стига — каза Сай. — Още една безсънна нощ.

— Имаш ли нещо против веднага да погледнеш телефона? — попитах аз.

— Не, никак.

Сай отвори телефона:

— Батерията му е почти изтощена, но ще се опитам.

Заставах зад него и гледах през рамото му, докато разглеждаше съобщенията. Изведнъж Сай замръзна, сякаш се беше превърнал в камък.

— Сай?

Той ми показа един есемес, получен на телефона на Пилзър миналата сряда. Беше кратък и делови:

„Изродска вечер“, Сцила. Пригответи се. Ти си наред.

Беше подписано от Чистача.

— Чакай малко — казах на Сай. — Това съобщение не трябваше ли да е изпратено от Злокобния? Нали той е връзката? Кой е този Чистач?

Сай отвори и затвори устата си няколко пъти, после каза:

— Кой е Чистача ли? Колкото и да съм гениален, ще трябва да ти отговоря на този въпрос малко по-късно.

66.

Луксозната и астрономически скъпа рехабилитационна клиника, където беше настанен Томи, се казваше „Сини небеса“ — явно някой от маркетинга беше решил, че това е най-подходящият символ на надеждата. Намираще се в Брентуд, на север от булевард „Сънсет“, на площ от десетина акра и със страхотна гледка към планините Санта Моника. Човек можеше да застане на рецепцията и да погледне надолу по протежението на каньона, където се виждаха хора на коне, препускащи по частните алеи в залесените си задни дворове.

Не бях виждал Томи, откакто го настаних в „Сини небеса“, и вече ми се струваше крайно време да го посетя и да проверя как е.

Открих го на един шезлонг до басейна. Беше облечен с турскосини бански гащета и пухкав бял халат. Изглеждаше в добра форма, със слънчев загар. И донякъде умиротворен. Почивката му се отразяваше добре. Или поне така се надявах.

Когато сянката ми падна върху лицето му, той вдигна поглед, засенчи очите си с ръка и каза:

— Не мисли, че съм ти благодарен за това, брат ми. Тъкмо се чудех как да избягам по халат.

Седнах на шезлонга до него.

— А не искаш ли да ми благодариш за това, че отидох при Кармайн Ночия и му дадох чек за шестстотин бона?

— Напротив. Благодаря ти.

— Давам ти ги назаем, Томи. Да знаеш. И не съм казвал на Ани, че от мафията са искали да взривят колата ти. Или може би къщата ти.

— Не те ли заболява главата? Все пак постоянно носиш ореол на нея.

— Всъщност ме боли главата. Трябва някой път да ме оставиш аз да съм лошият брат близък. Ще ми бъде приятно да сменя ролята.

— Чичо Фред дойде да ме види — каза Томи. — Каза ми, че ще има голяма поръчка за мен, ако се оправя.

— Какъв ти е проблемът с Фред? Така и не разбрах.

— Пъхаше си ръката в гащите ми, когато бях малък. Пипаше ми малката пишка.

— Да ти го начукам, Том.

— Честно. Заклевам се, Джак. Заклевам се в майка ни.

Изправих се, сграбчих Томи за реверите на халата и го ударих в челюстта толкова силно, че усетих как костите в юмрука ми се търкат една в друга. Шезлонгът се преобърна и Томи тежко се строполи на земята.

Един едър тип с бял гащеризон ни видя от другия край на басейна и се затича към нас.

Томи вдигна ръка, за да му покаже, че всичко е свършило. После се изправи, като се задавяше от смях.

— По дяволите, Джак, толкова си лесен. Човек трябва само да размаха стръвта и ти изскачаш от водата, право в лодката. Хайде, пусни ме. Ще си изцапаш ангелските крила.

— Върни си думите назад.

— Добре. Връщам си думите назад. Всъщност може би татко беше този, който ме пипаше. Или беше ти?

— Как се понасяш такъв? — попитах го аз.

— Но все пак Дебелия Фред ти каза за моя дълг, нали? Прав ли съм?

Кокалчетата на ръката ми туптяха от болка.

— Винаги се радвам да те видя, Томи. Пази се.

— Чао-чао, Джако.

Брат ми продължаваше да се смее, докато изправяше шезлонга си.

Отидох обратно на рецепцията и платих сметката на Томи за престоя в клиниката до края на месеца. Момичето зад бюрото беше много мило и ме попита как е брат ми. Не можах да ѝ отговоря, дори с една дума. Вместо това само ѝ подадох кредитната си карта и след като я маркира, си я взех и се изметох оттам.

Не е лесно да мразиш собствения си брат.

67.

Спрях вкъщи, за да си презаредя ангелските крила и да си оправя ореола, после отидох с колата до Бевърли Хилс.

Исках да направя нещо за себе си, затова отидох в „Мастро“ — един от най-добрите грил-ресторанти на запад от Канзас Сити.

Атмосферата в „Мастро“ беше изискано ретро — не само заради това, че някой пееше „My Way“ на Франк Синатра на пианото. Забелязах в ъгъла Джоузеф Ричи, който обсъждаше нещо с Франк Москони. Те не ме видяха.

Казах на управителя, че искам тиха маса на втория етаж и след като ме настаниха, си поръчах уиски със сода и разгледах менюто с първокласно печено говеждо, с което ресторантът с право се гордее.

Коктейлът, който също беше първокласен, започна да ме отпуска.

Бях си донесъл книга — износена от четене, с меки корици, автобиографията на Дейвид Седарис, която се казваше „Един ден ще говоря хубаво“. Беше брутално честна и ужасно смешна, а семейният живот на автора явно беше също толкова сбъркан, колкото и моят.

След малко ми се обади директорът на нашия офис в Лондон. Казах му кого предпочитам за заместник-директор и отново се върнах към книгата си.

Започнах да се чувствам като принц — един от малцината избрани в Лос Анджелис. Не вдигнах очи от книгата, докато не ми донесоха пържолата с броколи, която си бях поръчал.

Но после мислите ми бързо ме върнаха към действителността.

Мислех си за брат ми, по-голям от мен само с три минути. Толкова много приличаше на баща ни, че не го харесвах дори само заради това. Томи със сигурност беше също толкова самовлюбен, арогантен и убеден, че всичко му се полага по право.

Но според мен винаги е бил такъв.

Двамата бяхме неразделни от детската градина до девети клас. Спомням си, че дори имахме тайни сигнали с жестове и думи. Доверявахме си абсолютно всичко, винаги се застъпвахме един за друг и спечелихме черните си колани в един и същ ден. А после баща ни

започна да ни изправя един срещу друг. Накара ни да се състезаваме и всичко се промени.

Татко очевидно предпочиташе сина, който носеше неговото име и споделяше неговите цинични възгледи за света. Аз постепенно се отдалечих от тях и се сблизих с чичо Фред. Том започна се държи жестоко с майка ни, точно както баща ни. А когато се опитах да я защитя, двамата с Том вече станахме истински врагове.

Сервитьорът прекъсна мислите ми, за да ме попита дали искам още едно питие, и аз му казах, че искам.

В ресторанта влязоха мъж и жена и се настаниха на съседната маса. Беше първа среща — веднага се виждаше. Двамата си размениха дълъг поглед, който показваше, че намират всичко в другия за напълно очарователно и вечерта най-вероятно ще завърши в леглото.

Пих още малко и мислите ми се насочиха към Колийн. Тук щеше да ѝ хареса. Помислих си да я заведа у дома — в къщата, в която преди живеехме заедно с Джъстин. Никога не бях водил Колийн там. Това ми се струваше прекалено объркано. Много харесвах Колийн и не исках да я нараня, макар че понякога правех точно това.

Бях ѝ казал, че вкъщи не е съвсем безопасно и си почивам по-добре, когато прекарвам нощта в прегръдките ѝ в нейното сладко и уютно жилище. Тя разбираше, че нарочно я държа на разстояние, но се задоволяваше с това и се надяваше, че някой ден ще се променя. И това само умножаваше моето чувство за вина и объркване — какво ли ще се случи с нас двамата.

Телефонът беше в ръката ми.

Започнах да набирам номера на Колийн, но след това внимателно го затворих и изпих на един дъх остатъка от пиетието си.

Не бях честен с нея. Трябваше да прекратя тази връзка, но не можех да си представя как ще ѝ причиня болка и освен това ще я загубя.

Така че платих сметката, оставих голям бакшиш и излязох от ресторанта, като си мислех: „Да ти го начукам, Джак“.

68.

Джъстин не можеше да спре да мисли за убийствата на ученичките, дори когато отчаяно се опитваше да го направи. Тя прекоси дългия прохладен коридор с флуоресцентни лампи и бутна вратата, на която пишеше „301“. Бюрото на сержант-детектив Шарлот Мърфи беше едното от четирите в голямата стая със следи от влага по тавана и стените, в едно скрито крило на сградата на полицейското управление. Тук живееха и умираха старите случаи.

— Шарлот — представи се детектива, като стисна ръката на Джъстин.

Шарлот Мърфи беше облечена с тъмносини панталони с мъжка кройка и риза със закопчана яка. На верижка на шията ѝ висеше златната полицейска значка. Изражението ѝ беше резервирано, но строгото ѝ лице беше смекчено от изключително красиви сини очи и дружелюбна усмивка.

Мърфи представи Джъстин на колегите си, после я покани да седне.

— Разполагах с няколко часа, за да извадя нещата на Уенди Борман от архива. Искаш ли първо да погледнеш досието ѝ? Не бързай. аз имам много друга безнадеждна работа, с която да се занимавам.

Детектив Мърфи побутна към Джъстин дебела папка с три перфорирани отвора.

Джъстин веднага я отвори, а после започна да я разглежда бавно, за да не пропусне нищо.

Папката беше пълна с канцеларски полиетиленови джобове, в които съдържанието беше описано по каталог и подредено хронологично. В първите няколко имаше фотографии на Уенди Борман във вида, в който беше открита — убита в една задна уличка, недалеч от булевард „Хайпириън“, на броени метри от мястото, където беше намерено тялото на Кони Ю. Момичето беше напълно облечено, косата ѝ беше подгизнала, а лявата ѝ ръка беше скрита под купчина найлонови торби за боклук.

След снимките имаше скици на местопрестъплението и ксерокопия на седемте страници от доклада на съдебния лекар. Причината за смъртта беше удушаване с ръце.

Следваха копия от бележките по случая на детектив Бруно, захванати с телбод и пъхнати в един джоб. После стенограми от разпита на единствената свидетелка, Кристин Кастиля, на единайсет години.

И списък с откраднати вещи — съдържанието на раницата на Уенди Борман. Бяха й отнели и едно ръчно изработено бижу — златна верижка за шията със златно украшение във формата на звезда.

Към края на папката бе приложена снимка на Уенди Борман с тази огърлица, когато още е била жива, застанала между родителите си. Вече беше по-висока от тях и беше преметнала ръце през раменете им. Уенди — широко усмихнато, русо момиче със спортна фигура. Изглеждаше така, все едно никога не трябва да умре. Това беше непоносимо.

— Готова съм да видя съдържанието на кутията за веществени доказателства — каза Джъстин. — Или поне така си мисля.

Детектив Мърфи й подаде чифт латексови ръкавици от машината, после използва джобно ножче, за да разреже червеното тиксо, с което беше облепен обикновеният картонен кашон. Отвори капака, извади голям хартиен плик и го разпечата.

Джъстин усети прилив на адреналин — нетърпеливото очакване, което не можеше да контролира. Именно то я беше накарало да се заеме с криминалистиката и да стане толкова добра в работата си.

В този плик можеше да има нещо, което да хвърли светлина по случая с ученичките.

А може би дори да разкрие убиеца.

Тя бръкна в плика и извади чифт ластични джинси, двајсет и осми номер, и небесносиня трикотажна тениска с дълбоко деколте.

После отново пъхна ръце в плика и извади чифт маратонки за джогинг „Найки“ и небесносини чорапи.

Джъстин подреди дрехите на масата и разгледа местата, където от криминологичната лаборатория на полицейското управление на Лос Анджелис бяха изрязали парчета за изследване.

— Предполагам, че кръвта е от жертвата?

Мърфи кимна в знак на потвърждение.

— Трябва да взема дрехите ѝ за малко — каза Джъстин.

— Полицейският началник Фескоу и окръжният прокурор Петино вече разрешиха това — отговори Мърфи. — Давай.

Тя побутна формуляр и химикалка към Джъстин.

— Лявата ръка на Уенди е била под някакви торби за боклук — продължи Мърфи. — Дъждът не е намокрил ръкава. Ако бях на ваше място, щях да го проверя. Сегашната технология е много по-добра. Особено при вас в Private.

— Да не губим надежда — каза Джъстин.

— Не, да хванем проклетия кучи син — поправи я детектив Мърфи.

Тя отново се усмихна, но този път усмивката ѝ показва на Джъстин колко корава и безмилостна беше в действителност.

69.

— Помниш ли случая с убийството на Уенди Борман? — попита Джъстин.

Във въздуха се носеше миризма на пържена риба, пържен лук и пържени картофи.

Джъстин беше седнала от едната страна на малка квадратна масичка в столовата на гимназията в Белмонт, а от другата страна седеше Кристин Кастиля. Единствената свидетелка на отвличането на Уенди Борман вече беше на шестнайсет години. Дребничко момиче, обгърнало тялото си с ръце, докато гледаше Джъстин отдолу нагоре с големите си очи, наполовина скрити под гъстите кестеняви кичури на челото си.

Човек нямаше нужда да бъде психолог, за да разбере, че Кристин е изплашена. Джъстин знаеше, че трябва да действа внимателно, но и самата тя не се чувстваше особено сигурна. Отчаяно се нуждаеше това момиче да ѝ каже нещо, което да я отведе до убиеца на ученички, преди да е убил отново.

— Бях само на единайсет години, когато се случи — отговори Кристин. — Нали знаете това?

— Да, знам.

Джъстин завъртя сламката в пластмасовата чаша с диетична кола и лед.

— И все пак, можеш ли да ми разкажеш какво видя? — настоя тя. — Трябва да го чуя от теб.

— Да не мислите, че същите момчета — те сигурно вече са мъже — са убийците на момичетата от града?

Някой изпусна леген с чинии зад умивалниците. Трясъкът беше ужасен и допълнително изопна нервите им.

Джъстин изчака хлапетата в столовата да спрат да ръкопляскат, преди да отговори:

— Възможно е. Между убийствата на Уенди Борман и Кайла Брукс има пролука от три години. Затова никой не се е сетил да ги свърже. И точно затова е толкова важно да разбере на какво си станала

свидетел. Ако Уенди Борман е била първата им жертва, може да са допуснали някаква грешка.

— Беше обикновен черен микробус — каза Кристин. — Спря на една пресечка на „Хайпириън“ и когато пак погледнах към него, двама мъже бяха хванали момичето. Но всичко продължи само една секунда, нали разбираш? А тя сякаш беше получила някакъв пристъп или нещо подобно. Двамата я метнаха в микробуса, после единият се качи зад волана и те си тръгнаха. Вече разказах на полицията как изглеждаше шофьорът.

— Уенди Борман е била зашеметена с електрошоков пистолет — каза Джъстин. — Това е обяснението за пристъпа, който си видяла. А майка ти не е видяла нищо, така ли?

Кристин поклати глава.

— Дори аз не бях сигурна, че съм видяла нещо. Все едно беше рекламна пауза между мислите ми — толкова бързо се случи. Аз замръзнах и когато майка ми се обърна, за да види какво гледам, микробусът беше изчезнал. Тя не ми повярва — или не пожела да ми повярва. Но когато започнаха да говорят за това по телевизията, най-сетне реши да се обади в полицията. Майка ми повярва на телевизията, но не искаше да повярва на мен.

Покрай масата им минаха няколко хлапета и любопитно огледаха жената с делови костюм, която сериозно разговаряше с тяхната съученичка.

— Разкажи ми за момчето — онова, на което си видяла лицето.

— На скицата, която нарисуваха в полицията, малко приличаше на Кларк Кент от филма за Супермен. Но той не изглеждаше точно така. Носът му беше някак остър, разбираш ли? И ушите му май стърчаха. Искам да кажа, определено стърчаха.

— Видя ли регистрационния номер на микробуса? Дори ако си спомниш една или две цифри, ще имаме нещо, по което да работим.

Момичето замълча — ровеше в паметта си.

В този момент се разнесе силното дрънчене на училищния звънец. Хлапетата наоколо се изправиха изведнъж и няколко от тях бутнаха Джъстин по ръката, като събориха куфарчето ѝ на пода, докато се отдалечаваха към кофите за боклук и изхода на столовата.

— На задния прозорец имаше лепенка — внезапно каза Кристин. — С надпис „Напредък“. Като името на компютърната компания. Но

нямаше петна като на крава, както е на тяхното лого.

— Каза ли това на полицията?

— Мисля, че да. Майка ми беше много стресната. Нямаше търпение да ме изведе от полицейското управление.

Джъстин погледна момичето и то за момент издържа погледа ѝ.

— Виж дали ще можеш да нарисуваш този надпис — каза Джъстин, като ѝ подаде джобния си компютър и електронната писалка.

Момичето прехапа долната си устна, докато скицираше овал, в който с щриховани букви написа „Напредък“.

— Мисля, че беше така. Не знам защо съм го запомнила толкова добре, но го помня.

Джъстин разгледа грубата скица. Надписът приличаше на емблемата на едно частно училище в Санта Моника, което се казваше „Напредък“.

Докато работеше в общинската психиатрична клиника, често минаваше с колата си покрай него, когато имаше часове в Държавната, т.е. Калифорнийската щатска болница за лечение на психични заболявания.

Все още ясно си спомняше пациентите си — хора, които бяха запалили къщи, бяха убили братята или сестрите си, бяха застреляли родителите си или бяха взривили училища. Работата с тях беше опустошителна за психиката и абсолютно демотивираща за кариерата, но я беше научила как мислят някои от най-отвратителните човешки същества на планетата.

Тогава Джъстин често си беше мислила за контраста между Държавната болница и частното училище „Напредък“ — бяха само на километър и половина едно от друго, но сякаш в съвсем различни светове във всеки друг смисъл, освен в чисто географския. И сега се замисли за лепенката с надпис „Напредък“.

В досието на Уенди Борман не се споменаваха нищо за такава лепенка.

Лепенката беше новост.

Описанието на лицето на единия от извършителите също беше ново.

Може би този случай се развиваше? Ако изобщо бяха същите престъпници.

— Ще разпознаеш ли онова момче, ако го видиш отново?

— Никога няма да забравя лицето му.

— Благодаря ти, Кристин — каза Джъстин и подаде визитната си картичка на момичето. — Обади ми се, ако се сетиш за нещо друго. Следващия път, когато се срещнем, вече ще се познаваме.

70.

Ето това беше още една причина, заради която Private беше най-доброто място за работа на Джъстин и най-доброто място за разследване на убийство. В полицейската лаборатория щеше да мине цяла вечност, докато изследват проба от ДНК. Имаха толкова много случаи, че трябваше да се чака на безкрайна опашка. В Private това щеше да отнеме само двацет и четири часа от началото до резултатите. Криминологичната им лаборатория беше частна собственост на Private, а разследването на убийството на Уенди Борман беше задача от първостепенна важност.

В четири сутринта подземното ниво на сградата беше залято от ярка изкуствена светлина. Екипът на Сай работеше вече двацет часа без прекъсване, за да изследва дрехите на Уенди Борман, които бяха престояли пет години в склада за вещевени доказателства на полицейското управление в Лос Анджелис.

Дрехите бяха опаковани както трябва, след като полицаите бяха открили тялото на Борман, но дъждът и боклуците вече бяха замърсили следите. И все пак, след убийството се беше появило почувствително оборудване, както и нова техника за откриване на следи с ДНК анализ.

Сай вярваше в щастливия край на приказките и неговият оптимизъм му помагаше да преодолява пустинята от едни и същи операции, неясни резултати и открития с отрицателен знак.

Той беше наредил да изследват дрехите на Борман под лявата мишница на трикотажната тениска и в гънката на един чорап — места, които не бяха достигнати от дъжда.

След като отдели ДНК от материала и я копира в термален циклометър, Сай пусна пробите за изследване в един инструмент, който беше с габаритите и формата на офисен ксерокс. Инструментът работеше по метода на капилярната електрофореза, при която изходният материал преминаваше по дълъг, микроскопично тесен тунел, или капиляр, в който ДНК се оцветяваше с боя в зависимост от големината на предизвикания електрически разряд. Резултатът

излизаше под формата на електрофореграма, която можеше да се сравни с националната база данни за ДНК.

Образът на Кат беше на един от мониторите на бюрото на Сай. Той хвърли поглед към нея, за да ѝ разкаже как върви работата.

— Още ли си тук, сладурче?

— Забравяш за часовата разлика, Сай — отговори тя. — Има други неща, които трябва да правя по това време.

— Например? Кажи едно.

— Каквото и да е ще бъде по-полезно, скъпи. Да пусна програма за дефрагментиране на твърдия диск. Да си подреда бележките за данъците. Да отида на приятен обяд с Хелга, която ненавиждам... Сай! Погледни интегратора си. Имаш нещо!

Сай погледна разпечатката. В графиката имаше един пик, а след това още един. Това беше истинско шибано чудо: бяха идентифицирани две проби от един и същ източник, и двете с Y-хромозоми.

Всъщност това не беше чудо, а бомба.

Сай се обърна към Кит-Кат и зяпналата му уста се изкриви в усмивка.

— Двама мъже са пипали дрехите на Уенди Борман. Можеш ли да повярваш, Кат? Имаме доказателства. Прекрасни, солидни веществени доказателства.

— Явно ти нося късмет — каза Кат.

— Бейби, ти си истински талисман.

— Добре, моля и пак заповядай, но сега ще тръгвам.

— Почакай малко, докато пусна профилите за проверка в системата.

— Търсиш игла в купа сено — каза Кат. — А освен това чак до хоризонта се виждат други купи сено. Докъдето стига погледът.

— Можем заедно да убием времето — каза Сай. — Обичам да си тук с мен.

Кат се усмихна.

— Добре. Хайде да потанцуваме, хубавецо.

71.

Всички служители в Private се занимаваха със случая с убитите ученички и всички бяха дълбоко въввлечени в него. Мо-бот беше на своето работно място в лабораторията, надолу по коридора от кабинета на Сай. Стаята ѝ нямаше прозорци, но тя я беше променила по свой вкус с кресло, декоративни шалове върху лампите, снимки на децата си на монитора отляво, аквариум с японски шарани отдясно и ароматни пръчици, които горяха непрекъснато.

Лаптопът на Джейсън Пилзър беше отворен пред нея.

Мо работеше с една уникална програма, която сама беше разработила. Наричаше я „шперц“. Вече беше започнала да разбива паролите на Пилзър, да претърсва твърдия му диск и да рови в останките от дигиталния мозък на компютъра.

— Влязох в електронната му поща — подвикна тя на Сай. — Аз съм най-добрата. Нали така, Сай?

— Ти си майката на всички манияци, Мо — подвикна той в отговор.

— Точно така. Гледай сега.

Джейсън Пилзър се беше държал доста първобитно по отношение на електронната си комуникация. Беше всеяден, не изтриваше нищо и използваше няколко различни прякора. Мо с лекота разби служебната му поща и прегледа бележките от и до неговите началници и колеги. Съобщенията не разкриваха нищо, не означаваха нищо и не водеха до нищо полезно, така че тя продължи.

Електронната му поща в „Смъртоносните командоси“ се водеше на друг прякор, Атикус. Мо-бот атакува паролата със своята програма и тя се предаде. После претърси файловете на заподозрения. Пилзър използваше прякора Атикус, за да влиза във форуми за геймъри и да изпраща лични съобщения до съиграчите си, докато опустошаваше нови и нови кралства и избиваше враговете си във виртуалния подземен свят на Куаразиз, някъде около 2049 година. „Този тип е бил егати загубеняка“.

Мо си отбеляза приятелите и враговете му от измисления Куаразиз, а после използва електронния си шперц, за да влезе в страницата на Пилзър в „Му Book“.

Пилзър беше качвал тук свои снимки, беше блогвал ревята за кино, беше поздравявал и се беше закачал с „приятелите“ си в „Му Book“. Но на страницата му нямаше нищо по-злонамерено от неприязнени политически коментари.

Нямаше съвпадение на прякори от „Смъртоносните командоси“ и „Му Book“, а Мо не откри никакви признаци за това, че Джейсън Пилзър е бил в депресия. „Макар че аз със сигурност ще си докарам депресия, ако продължавам да се ровя в живота му“.

Мо-бот затвори пощенските му кутии и прегледа една по една иконките на дисплея на Пилзър. Една от тях привлече вниманието ѝ — беше графика на светкавица, която изскачаше от насочен пръст. Името на иконката беше „Сцила“.

Мо-бот кликна на нея и в браузъра се отвори нова интернет страница. Пилзър ѝ беше дал името „Сцила е жив“. Това беше тайната врата към личния му дневник — и когато го видя, сърцето на Мо едва не спря.

Тя бързо се зачете, започна да проследява линковете и скоро откри моста между реалния и виртуалния му свят.

Мо-бот се отблъсна от бюрото, като се плъзна назад на стола си на колелца. Миг по-късно вече стоеше на прага на кабинета на Сай.

Сай я гледаше така, все едно не я вижда.

Какво му беше станало? Не разбираше ли? Тя беше отключила целия проклет план на убийството! Тя беше съвременна, женска версия на Шерлок Холмс!

— След по-малко от една седмица пак ще има „Изродска вечер“ — каза тя. — Чуваш ли ме, Сай? Така наричат тяхната игра на убийства. Джейсън Пилзър също щял да участва в нея, ако беше жив.

— Извинявай. Разсеян съм. Проверявам ДНК на...

— Чуй какво ти казвам — прекъсна го Мо-бот. — Те са двама. Наричат се „Уличните изроди“. Прякорите им са Злокобния и Чистача и вече са избрали следващата си мишена. Тя живее в Силвър Лейк, а прякорът ѝ е Лейди Ди.

Сай мълчеше и я гледаше.

— Сай. Разбираш ли какво ти казвам? След пет дни те ще убият това момиче.

Джак се беше обадил предварително в новия офис на Private на Източния бряг. Когато Емилио Круз кацна на международното летище в Маями, на терминала вече го очакваше един от старшите им агенти там, Диана Дикарло.

Дикарло беше обучена от ЦРУ и беше много ефективна. Тя веднага подаде на Круз едно куфарче с всичко, от което щеше да има нужда: пистолет, разузнавателно оборудване, ключове за кола под наем и телефонните номера на различни източници на Private в цяла Южна Флорида. Освен това каза на Круз къде са отседнали обектите му.

Круз се настани в хотел „Билтмор“, в стаята точно над мъжете, които трябваше да проследи. Той постави микрофоните си и започна да ги подслушва.

След това ги проследи от хотела до различни клубове и ресторанти и дори ги наблюдаваше, докато залагаха на кучешки надбягвания в Хаялия.

А сега, три дни след началото на задачата си, беше в Саут Бийч — най-лъскавият и сексапилен квартал в старата част на Маями.

Емилио Круз седеше на една коралова скала, а плажът пред него се простираше до океана. Беше облечен така, че да се слива с обстановката — разкопчана риза и потник, спортни тъмни очила и коса, вързана на тила.

Преструваше се на погълнат от вестника за залагания, но това беше само маскировка. В рамките на тъмните му очила беше монтирана камера, която не просто записваше, но и препращаше снимките и записания звук през един сателит на няколко километра над главата му, откъдето те се получаваха в офиса на агенцията в Лос Анджелис.

Точно пред него, на около десет метра разстояние, на една пейка с гръб към него и с лице към крайбрежната алея седяха трима мъже.

Мъжете разговаряха помежду си, но не откъсваха очи от татуираните, полуголи момичета, които караха ролкови кьнки по нагорещения лилав тротоар.

Двамата мъже, които следеше Круз, се казваха Кени Оуен и Ланс Рихтър. И двамата бяха съдии от националната футболна лига. Оуен беше плешив, с лунички. Рихтър беше с двайсет години по-млад от него, с буйна кестенява коса, наскоро изгорял от слънцето и с безвкусно голям часовник „Ролекс“, който сигурно тежеше към половин килограм.

Преди пет минути при съдиите беше седнал Виктор Спано — един от високопоставените мафиоти от фамилията Марзуло, базирана в Чикаго.

„Да му се не види!“ — Круз едва не се беше изпуснал да го каже на глас.

73.

Спано изглеждаше така, все едно току-що е излязъл изпод душа, и носеше кобур под мишницата на светлосиньото си сако. Разказваше на съдиите за страхотната вечер, която беше прекарал снощи в хотел „Наутилус“, от другата страна на улицата. Според него в Америка нямаше по-сексапилен град от Маями, дори Лас Вегас не можеше да го измести от първото място.

— Майката беше малко по-секси от дъщерята. Но малката беше по-палава.

Рихтър сви рамене и попита:

— Господин Спано, това не беше ли, как да се изразя, кръвосмешение?

— Не бе — отговори Спано. — Това беше доведената й майка. За какъв ме смятате? За някакъв перверзник?

Тримата се засмяха. После момчето с буйната коса каза:

— Сериозно, господин Спано. Да се върнем на темата за задачата, която имаме за тази седмица. Отборът на Тенеси да падне само със седемнайсет точки загуба в Оуклънд? Да се задържи разлика от седемнайсет точки не е лесна работа, така че може да се стигне до голямо напрежение.

Спано отговори:

— Разбирам накъде биеш, Ланс, но нали знаеш какво казват? Напрежението е нещо, което човек си причинява сам. Вие сте професионалисти. Не виждам никакъв проблем.

До Круз се приближи един бездомен младеж, облечен с бански гащета „Спийдо“ и мръсна зелена тениска. По устата му се виждаха херпеси от употреба на амфетамини. Младежът му поиска дребни, за да плати за образованието си в колежа.

— Закриваш ми слънцето — каза му Круз.

Хлапето — вече бездомник — настоя:

— Точно затова им викат „дребни“, пич. Няма да фалираш.

Докато нахалният младеж се махне, Спано и съдиите вече бяха приключили със срещата си и се разделиха. Спано се върна в своя

хотел в стил арт деко от другата страна на улицата, а съдиите се качиха в едно такси и поеха към центъра на града. Това нямаше значение.

Круз вече разполагаше с всички факти. Коефициентите показваха, че се очаква отборът на „Тенеси Тайтънс“ направо да разбие „Оуклънд Рейдърс“. Съдиите трябваше да предотвратят това и да запазят разликата от седемнайсет точки. Ако го направеха, някой щеше да спечели много милиони долари. Круз извади айфона си и се обади на Джак.

— Имам добри новини. Много добри новини. Записах как уговарят следващия мач. Получихте ли всичко, капитане?

— Идеално. Записахме всичко. Аудио и видео. Кой беше този със синьото сако?

— Виктор Спано. От Чикаго. Мафиотската фамилия Марзуло.

— Не е истина просто — каза Джак. — Добра работа, Емилио. Прибирай се. Имаме нужда от теб.

Джъстин беше в „Бесо“ — забележителният ресторант, собственост на актрисата Ева Лонгория и прочутия готвач Тод Инглиш. Ресторантът беше в огромно помещение с висок таван и беше прочут с оригиналната си мексиканска кухня. От кръглото сепаре на Джъстин се виждаше целият ресторант, но тя не гледаше звездите. Това не беше в нейния стил. Вместо това разлистваше една малка купчина абитуриентски книги на различни випуски от частното училище „Напредък“. Сервитьорът разчисти масата и донесе сметката ѝ.

— Хареса ли ви вечерята, доктор Смит? Вкусен ли беше морският език с лимон?

— Да, Рафаел. Направо съм пристрастена към морския език с лимон. Всичко беше идеално.

В действителност, с изключение на рибата нищо не беше идеално. Джъстин беше открила десет момчета, завършили „Напредък“ между 2004 и 2006 година, които донякъде отговаряха на описанието на Кристин Кастиля. Някои бяха с остри носове, на други им стърчаха ушите, но нито един от тях нямаше полицейско досие.

Плати сметката си и докато чакаше служителя на паркинга да ѝ докара колата, включи телефона си, за да провери за нови съобщения. Имаше пропуснати обаждания от Боби и Пеги, майката на Кристин Кастиля. Възможно ли беше? Дали Кристин е направила някакъв пробив?

Джъстин натисна клавиша, за да върне обаждането на Пеги Кастиля, като нетърпеливо повтаряше: „Хайде, хайде...“. Най-сетне, след петото позвъняване, ѝ отговориха.

— Оставете дъщеря ми на мира — каза майката на Кристин. — Тя е притеснително дете, а сега ѝ се налага да се тревожи и заради вас. Не можете да се осланяте на нищо, което ви е казала, разбирате ли? Защото тя не иска да ви разочарова. Дори в момента плаче в стаята си.

Джъстин престана да забелязва движението по улицата и минувачите по тротоара. Вместо това се загледа в сините си обувки,

докато отговаряше на Пеги Кастиля, че съжالياва и не иска да тревожи Кристин, но просто се налага да я замеси в това.

— Налага ли се? — възрази Пеги Кастиля. — Не и за Кристин.

Главата на Джъстин започна да пулсира. Тя стисна телефона и каза:

— Пеги. Някой вече е убил тринайсет момичета — или поне за толкова знаем. Кристин е единствената ни следа до този момент. Наистина ли искате да ни попречите да заловим убиеца?

— Не мога да си позволя да се тревожа за други момичета, доктор Смит. Ако имахте дъщеря, може би щяхте да ме разберете. Просто стойте далеч от Криси. Не ме принуждавайте да се обърна към органите на реда.

— Аз съм органите на реда — каза Джъстин. — Мога да наредя да я разпитат като основен свидетел.

Гласът ѝ беше изтънял от напрежение и вече почти не можеше да го контролира.

— Моля ви — каза тя на Пеги Кастиля. — Не ме карайте да я принуждавам насила да говори с полицията.

— Само се опитайте, доктор Смит. Ще се боря с вас до последния си дъх.

С тези думи Пеги Кастиля затвори телефона.

75.

Джъстин все още беше бясна, когато се отправи по магистралата към дома си.

Сай се беше сдобил с годна проба ДНК от дрехите на Уенди Борман, но в базата данни нямаше никакви съвпадения. А без съвпадение, тя не можеше да свърже име със следите от ДНК, оставени от убиеца на Уенди Борман.

Бяха съвсем близо — и в същото време бяха доникъде. А междувременно „Уличните изроди“ планираха следващото си убийство.

Джъстин видя позната табела за изход от магистралата и взе светкавично решение. Отклони се по отбивката и зави към къщата на Боби. Боби знаеше как да я успокои. Може би щеше да вразуми и Пеги Кастиля. А ако не, можеше поне да стартира законната процедура, за да получат съдействие от дъщеря ѝ.

Колата на Боби беше паркирана на тясното място за един автомобил на стръмната алея над къщата му. Джъстин паркира на наклона, мина през портала и позвъни на вратата. Боби не отвори веднага, така че тя пое по познатата каменна пътека покрай къщата, която водеше до огромната морава на задния двор с изключителната гледка към каньона.

Свали си обувките, за да усети допира на меката трева.

И после го видя.

Боби беше в джакузито, така че Джъстин подвикна:

— Боб? Връщам ти обаждането.

Той се изправи неуверено в горещата вода — и едва тогава Джъстин забеляза, че в джакузито заедно с Боби имаше и една жена.

Тя беше гола.

76.

Джъстин възприе всичко това наведнъж. Жената в джакузито изпищя, после закри малките си гърди с ръце. Лицето на Боби се изкриви от гняв и той извика:

— Джъстин! Не мърдай!

Зае се да търси очилата си на ръба на джакузито, докато дамата му, яркорозова от горещата вода, викна към него:

— Дай ми халата! Моля те, искам си халата!

Джъстин вече беше познала голата жена. Беше Мариса, жената, с която той уж се беше разделил преди повече от година, която вече не обичаше, която се беше преместила във Финикс и която всеки момент щеше да подпише документите за развода.

Вътрешностите на Джъстин сякаш се втечиха, а после замръзнаха. Беше ужасно разочарована и обидена. Искаше ѝ се да избяга, но щеше да е по-добре да получи отговори на въпросите си.

Представяше си какво прави тук Мариса Петино, но въпреки това се налагаше да попита.

— Казвам се Джъстин Смит. Съжалявам, че ви притесних. Мислех, че Боби ще е сам.

Мариса притисна халата си към гърдите и яростно се обърна към съпруга си:

— Боби, коя е тази жена?

Джъстин отговори вместо него:

— Двамата с Боби се срещаме от... колко време, Боби? Около година?

Боби беше омотал една хавлия около кръста си. Очилата му вече бяха на носа, макар и накривени. Изглеждаше така, сякаш е загубил самообладанието си в джакузито, а Боби мразеше да се чувства така.

— Дявол да го вземе, Джъстин. Това е някаква проклетата лудост, не разбираш ли? Хайде, тръгвай си. Ще те изпратят до портала.

Джъстин не му обърна внимание, а продължи да разговаря с Мариса:

— Малко търпение, моля ви. Боби каза ли ви, че ще се кандидатира за губернатор?

— Разбира се, че ми каза. Какво искате да кажете с това, че се срещате? И в момента?

Боби застана между Мариса и Джъстин, а лицето му беше силно почервеняло. Джъстин си помисли, че може да я удари.

— Ако знаех, нямаше да ти казвам — каза той. — Не биваше да идваш тук, без да се обадиш.

— Обичах те — каза Джъстин. — Вярвах ти.

— Никога не съм ти обещавал нищо. Не съм те лъгал.

Джъстин го зашлеви и видя отпечатъка от ръката си върху бузата му.

— Всичко е било лъжа — каза тя. — Не разбираш ли?

Мариса Петино стисна халата си и се обърна към своя съпруг.

— Вече разбирам, Боби. По-добре изглежда да се кандидатираш за губернатор със съпругата си, отколкото с приятелката си.

— Моля те, Мариса, да поговорим за това по-късно — каза Боби.

— Не искам да има „по-късно“. Благодаря ти, Джъстин. Оценявам това, че ми припомни каква змия всъщност е моят бъдещ бивш съпруг.

— Моля — отговори Джъстин.

— Ще ме закараш ли? — попита я Мариса. — Колата ми остана на паркинга на хотел „Бевърли Хилтън“. Ще се облека за две минути. Колкото до теб, Боби, надявам се да хванеш шибана проказа и да пукнеш.

— Колата ми е паркирана до пътя — отвърна Джъстин на Мариса. — Син ягуар. Ще те чакам вътре.

После се обърна към Боби:

— Пожелавам ти късмет в предизборната кампания за губернатор, Боб. И никога повече не ми се обаждай.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
УБИЕЦ

На бравата на входната врата на апартамента на Анди на третия етаж в прословутия хотел „Шато Мармон“ на булевард „Сънсет“ висеше табелка с надпис „Не безпокойте“. Наближаваше единайсет часа сутринта. Заудрях по масивната дървена врата.

— Анди! Джак е. Отвори ми.

— Махай се — каза Анди от другата страна на вратата. — Не знам какво продаваш, но не искам да го купя.

— Хайде бе, клоун. Вече казах на управителя на хотела, че има опасност да се самоубиеш. Ако не ми отвориш вратата, той ще ми отключи.

Най-сетне вратата се отвори. Анди беше облечен с измачкана пижама и стискаше за гърлото бутилка шотландско уиски „Чивъс“, пълна до половината. Косата му стърчеше, все едно от известно време не я беше сресвал или мил.

— Нали те уволних?

— Да, задник такъв. Вече не те таксувам за нищо. Но дойдох, защото съм най-добрият ти приятел.

Анди ме пусна да вляза в дневната. В стаята беше тъмно, защото завесите бяха плътно спуснати. По телевизията даваха стар филм с Харисън Форд, „Свидетелят“. Апартаментът приличаше на декор от трийсетте или на жилище от Уест Сайд в Ню Йорк, с изключение на отворената кутия от пица, оставена на един стол до свръхголемия телевизор. Занесох кутията с остатъци от пица в кухненския бокс и я изсипах в кофата за боклук. После се върнах в дневната и седнах.

— Как си? — попитах.

— Идеално, мамка му. Не си ли личи?

— Съжалявам — казах аз.

Анди надигна бутилката, после попита:

— Какво е този път, Джак? Последния път каза, че жена ми е била курва. Какво друго искаш да ми събщиш?

— Била е наркоманка.

— Какво? Какво каза?

— Била е пристрастена към крек. А може би и хероин.

— Да ти го начукам, Джак! О, Господи. И без това, на кого му пука? Тя е мъртва, Джак. Мъртва. И виж какво ми остави. По цял ден и по цяла нощ ме тормозят ченгетата. Приятелите ми избягаха — сигурно са прави. А тази шибана стая ми струва цяло състояние. И всичко това е заради жена ми — курвата и наркоманката.

— Анди, работата е там, че пристрастяването към наркотиците може би обяснява някои други неща за Шелби. Защо е водила таен живот например. Защо е имала нужда от пари. А може би и това, защо не ти е казала истината.

Докато говорех, Анди взе дистанционното на телевизора и започна да сменя каналите. Погледът му беше празен. Душата му вече беше изгубена.

— Освен това имам и нещо като следа — продължих аз. — Вече имаме връзка с дилъра ѝ. А както ти казах, ако разберем кой е убил Шелби, ти вече няма да бъдеш заподозрян.

Анди най-сетне вдигна очи към мен.

— Ела тук, Джак. Искам да те разцелувам.

Изправих се и му взех дистанционното, за да изключа телевизора.

— Аз не съм виновен за това, което се случи с теб. Опитвам се да ти помогна.

— Аха.

— Както ти ми помагаше в училище. Когато се оказа, че онова момиче, с което излизах, върти любов с Арти Девил зад гърба ми.

— Лоръл... някоя си.

— Точно така. Ти ми помогна да преодолея Лоръл Уелки и ми попречи да убия онзи тип. Да го убия, Анди. Ами онзи път, когато блъснах с колата телефонната будка в центъра на Провидънс? Ти успя да умиротвориш и директора, и моя старец.

Анди се засмя.

— Ха-ха. Твоят старец.

Смехът му беше слаб, но беше някакъв смях. И аз поне донякъде разпознах стария си приятел Анди в него.

— Ще закова този тип, Анди.

— Знам. Ти си добър, Джак. Private е добра агенция — по-добра, отколкото някога е била по времето на баща ти.

— Днес ще те заведем на вечеря — казах му аз. — В един добър ресторант. На север по крайбрежието.

— Благодаря ти — каза той и очите му се навлажниха.

На прага се прегърнахме и няколко пъти се потупахме по гърба.

— Жал ми е за нея, мамка му — каза той и се разплака. — Тя е била в ада, а не е можела да ми каже. Защо не е можела да ми каже? Аз бях мъжът ѝ. Аз бях мъжът ѝ, Джак.

78.

Според нейния клиент, а може би и любовник кинозвезда, дилърът на Шелби беше лежал в затвора и се казваше Орландо Перез.

Бях прочел досието му. Негодник със склонност към насилие, който беше арестуван многократно за различни побои, докато най-сетне не се беше озовал за три години в затвора в Чино за притежание на наркотици. Откакто бе излязъл от тази адска дупка през 2008 година, беше проявил достатъчно разум или достатъчно късмет да не се върне зад решетките.

Перез живееше със съпругата и децата си в къща в класически стил за два милиона долара на „Удроу Уилсън Драйв“. На алеята му имаше две коли: последен модел БМВ и огромен черен джип „Кадилак Ескалейд“ със златни джанти.

Дел Рио следеше Перез от четирийсет и осем часа, като подслушваше разговорите му с параболична чиния, голяма колкото половин грейпфрут, и свръхчувствителен микрофон „Сенхайзър МКЕ2“.

Разходите на Private по този случай не ме интересуваха. Според Дел Рио Перез използваше предплатени карти, за да урежда импровизираните си сделки за наркотици на различни паркинги и предварително уговорени места по магистралата. Клиентите му бяха мениджъри от средния ешелон, моделки и начинаещи актриси, които най-вероятно получаваха отстъпка срещу услугите, осигурявани от самите тях на предната седалка на джипа на Перез.

Входната врата на къщата се отвори и навън излезе красива брюнетка, прегърнала бебе с едната ръка, която водеше за ръчичка друго дете. Качи се в беемвето и мина точно покрай нас.

— Женичката — каза Дел Рио и се ухили.

После сложи слушалките и каза, че Перез е останал сам вкъщи. Говорел по телефона с една недоволна клиентка и точно в момента ѝ казвал да диша дълбоко. Щял да отиде при нея съвсем скоро, да ѝ донесе това, от което има нужда.

— Ще се срещне с нея на паркинга на хотел „Холидей Ин“ на булевард „Кахуенга“ след двайсет минути — каза Рик.

— Не, няма. Хайде.

Двамата слязохме от служебната кола и се приближихме до входната врата на къщата. Аз натиснах звънеца. После го натиснах втори път. Накрая извиках:

— Отваряй вратата, Перез. Току-що спечели десет милиона долара от лотарията на абонаментната компания!

Бях казал на Дел Рио да се върне при джипа, но в този момент Перез отвори вратата. Беше бос. Платиненорусата му коса до раменете контрастираше със слънчевия му загар и тъмните мустаци като на злия герой от комиксите Фу Манчу. Мустаците му бяха прорязани от белег, който подсилваше посланието „да си го начукаме“, излъчвано от цялото му лице.

Това ли беше последното лице, което беше видяла Шелби Къшмън? Изобщо нямаше да се учудя, ако беше така. Дали този кучи син я беше убил, защото беше закъсняла с плащането?

Показах значката си на Перез, боклукът ни помисли за ченгета и се поколеба.

— Трябва ви шибана съдебна заповед, глупаци — каза Орландо Перез.

Лицето му се сви като юмрук, а белегът му побеля.

Дел Рио здраво блъсна вратата с рамо и двамата влязохме в къщата.

— Видя ли, че не ни трябва никаква съдебна заповед — подхвърли Рик.

79.

Орландо Перез повиши тон, за да надвика успокояващата електронна музика:

— Изчезвайте от къщата ми! Вън!

Дел Рио извади пистолета си от колана и каза:

— Джак, забравих си книгата в колата ти. Онази книга за изкуството на преговорите, която се казва „Как да стигнем до Да“. Ще ми я донесеш ли?

— Хайде да пробваме без книгата — отговорих аз.

— Аха — съгласи се Дел Рио. — Разбира се. Ще пробваме така. Да видим какво сме запомнили.

Зениците на Перез бяха разширени и му беше трудно да ни фокусира.

— Ей! — извика той към Дел Рио и пистолета му. — Казах ви да се махате!

Издърпах щепсела на уредбата от контакта на стената.

— Ние не сме ченгета — каза Дел Рио. — Но след като си поговорим, можеш да им се обадиш, няма проблеми.

Дилърът сграбчи един пистолет, оставен на фотьойла, и успя да го хване добре. Вече насочваше дулото на полуавтоматичното оръжие, когато го ударих в коленете и го съборих на пода.

Оръжието изстреля един откос. Куршумите профучаха покрай ухото ми и натрошиха картината с тореадор, която висеше над камината.

Дел Рио изрита пистолета от ръката на Перез, а аз претърколих дилъра по корем и забих коляното си в гърба му. После завързах ръцете му.

Когато се изправих, Дел Рио ми подаде пистолета му. След това хвана Перез с две ръце за бялата му коса и колана на джинсите му и започна да го влачи по пода от излъскан мрамор, покрай вътрешния басейн с форма на наргиле и във високотехнологичната кухня, обзаведена с неръждаема стомана, която всъщност беше доста приятна.

— Ей, ей, ей! Какво правиш, бе? Престани вече, а?

Дел Рио изправи дилъра на крака и го блъсна по лице върху печката, на сантиметри от газовия котлон.

— Защо уби Шелби Къшмън? — извика Рик в ухото му.

— Не познавам никаква Шелби.

Дел Рио завъртя шайбата на котлона. От него подскочиха синкави пламъчета.

— Не знаеш с какъв кучи син си имаш работа, господинчо — каза му Перез.

— Ти също — отговори Дел Рио и увеличи котлона.

Бялата коса на дилъра започна да съска и да гори, въздухът се изпълни с остра миризма.

— Ей! Спри го, човече. Моля те, спри го!

Дел Рио сграбчи Перез за яката и вдигна главата му от котлона. После пак попита:

— Защо уби Шелби?

— Не съм я убил! Тя ми дължеше няколко бона. Четири. Но щеше да плати. Тя беше добро момиче. Шелби ми беше симпатична — както и на всички.

— Нека да ти кажа как се играе тази игра — каза Дел Рио. — Ако продължаваш да ме лъжеш, ще притисна лицето ти към котлона. Разбра ли?

Перез започна да рита и да се бори, но не можеше да се измъкне от хватката на Дел Рио. Рик усили котлона. Пламъците облизаха мустаците на Перез и определено го накараха да се съсредоточи. Оставаше ми само секунда, преди да отскубна Рик от Перез, когато дилърът изведнъж изпищя:

— Чуйте ме! Не съм я убил аз! Но може би знам кой го е направил!

Дел Рио рязко го изправи, завъртя го и каза:

— Да не лъжеш. Иначе те връщам на котлона.

— Чух нещо на улицата. Бил е наемен убиец. Поръчан от мафията.

— Как се казва?

— Не знам.

Дел Рио сграбчи няколко кичура от бялата му коса и отново притисна лицето му към котлона.

— Казва се Мънки. Или Монти! Нещо такова.

Дел Рио ми беше разказвал кои са известните мутри на мафията — Бо Монтгомъри, по прякор Монти, беше от Лос Анджелис, което веднага го издигаше на първо място в списъка.

— Монтгомъри — казах аз.

— Точно така! — извика Перез. — Той е! Сега спри котлона, човече.

Дел Рио дръпна Перез настрана. После му каза:

— Дано да е истина. Иначе пак ще ти дойда на гости. Обещавам, господинчо.

80.

Вече разполагахме с нещо истинско. И двамата с Рик го усещахме с пълна сила. Трябваша ни двацет и пет минути, за да стигнем с колата от палата за два милиона долара на Перез до фермата за коне на наемния убиец, която беше в Агура Хилс, на север от Малибу. До фермата се стигаше по пращен черен път, който минаваше през висока кафеникава трева и дървета с табелки „Влизането забранено“.

Пътят завиваше покрай една височина и продължаваше направо към старата фермерска къща с каменни керемиди, посивели до сребристо от стихиите. Зад къщата имаше нов обор и конюшня, където под едно дърво стояха муле и три тъмнокафяви мустанга и гонеха мухите с опашките си.

Дел Рио натисна спирачките и аз вдигнах поглед, защото забелязах с периферното си зрение отблясък по стъклото. Под стрехите на къщата беше монтирана шестнайсетмегапикселова охранителна камера „Авильон“. Мислех да си взема същата за вкъщи. Камерата снимаше цветно видео с висока резолюция, във видимия и инфрачервения спектър.

Чу се скърцане на панти и от къщата излезе мъж с автомат „Калашников“, а до него застана доста едро куче.

Мъжът беше жилав и невзрачен, което вероятно му помагаше в работата му. Кучето, с глава с размерите на едър пъпеш, се стегна и започна да ръмжи, когато слязохме от колата.

Не откъсвах едното си око от кучето, докато представих Дел Рио и себе си на Монти с престорена небрежност. Този мъж беше убивал много, много пъти. Освен това държеше оръжие, с което можеше да направи човек на решето за броени секунди. По горната ми устна изби пот.

— Какво искате? — попита Монти.

Гласът му беше писклив, почти момчешки.

— Казвам се Джак Морган, от детективска агенция Private. Мъжът на Шелби Къшмън ми е клиент — казах аз. — Нямаме проблем

с теб. Просто трябва да разбере кой е поръчал убийството на Шелби.

— Чувал съм за теб, Морган. Но не познавам никакви хора на име Къшмън.

Аз продължих:

— Ако убийството на Шелби е било с личен мотив, за да изпрати съобщение на нашия клиент, искаме да разберем какво е то.

Тънките устни на Монти едва се раздвижиха:

— Пак ти казвам, че не познавам никакви Къшмън. Но дори да знаех, че Шелби винаги отива да си подремне в четири следобед, аз не изпращам съобщения. А сега си тръгнете бавно, за да не подплашите конете.

— Благодаря, Монти, ти си истински професионалист — казах аз.

Двамата с Дел Рио се отдалечихме и се качихме в колата. Хванах волана. Бавно дадох на заден, за да обърна, а след това поех обратно по черния път. Зад нас се издигаше облак прах.

81.

Бях работил до късно по случая с убитите ученички — и заради момичетата, и заради Джъстин — и най-сетне бях успял да заспя. Жуженето на телефона ме изтръгна от съня. Сърцето ми биеше толкова силно, че сякаш всеки момент щеше да се спука някоя клапа. Вдигнах телефона и дори не оставих човека от другата страна да каже нещо.

— Все още не! — изкрещях и затръшнах телефона.

Копеле мръсно. Бях съвсем близо до истината. Съвсем близо до откритието. Съвсем близо. Какво не можех да си спомня за Афганистан и експлодиращия хеликоптер?

Отпуснах глава обратно на възглавницата. Сънят все още беше жив в главата ми и се виждаше като филм, прожектиран на белия екран на тавана.

Сънят съвпаднаше с това, което си спомнях от онзи ден. Стоях до рампата на товарния хеликоптер. Чувах бумтенето на патроните, които избухваха в пълнителите на петдесетмилиметровите картучници, докато хеликоптерът гореше. Чувах крясъците на мъжете около мен.

Дани Йънг беше по гръб в тъмното. Пилотският му гащеризон беше подгизнал от кръв — толкова много кръв, че не можех да видя къде е ранен.

Извиках го по име.

А после всичко спря. Ушите ми се изпълниха с някакъв шум, като пращане на статично електричество, и зрението ми се замъгли.

Напрягах се, но не можех да видя нищо. Не можех да разбера какво се беше случило току-що. Но знаех, че ми се губят последните няколко секунди.

После всичко започна отново.

В реалния живот, както и в съня ми, аз бях издърпал Дани от хеликоптера, бях го преметнал през рамото си и се бях затичал с него през горящото бойно поле.

Бях го оставил на безопасно място, а после... какво?

Лежах проснат по гръб, а Дани лежеше безжизнен на няколко крачки от мен. Бях умрял и се бях върнал от смъртта. С помощта на

Дел Рио.

Притиснах възглавницата към лицето си и в паметта ми се върнаха още картини с Дани.

Дани, както и баща му, и дядо му, беше отглеждал млекодайни крави в едно малко градче в Тексас. Беше се записал в морската пехота, защото го смяташе за свой дълг. И освен това беше искал да се махне по-далеч от фермата. Аз бях направил същото — бях избягал от баща си.

В това хлапе имаше нещо толкова открито, някакво толкова искрено въодушевление от всичко, че нямаше как да не ми хареса. Освен това в него нямаше никакво лукавство. И макар че беше почти наивен, той много добре разбираше значението на думите и емоциите.

Бях служил заедно с него в продължение на шест месеца, преди да умре, но през тези шест месеца той беше единственият, освен Дел Рио, от целия ескадрон, с когото можех да си говоря спокойно. Единственият, който не ме смяташе за привилегирован, а ме възприемаше такъв, какъвто бях.

Спомних си и един ден по-късно, когато се бях върнал в Щатите и се запознах с Шийла, съпругата на Дани. Имаше червеникаворуса коса и сиви очи. Спомних си как седях в една малка тъмна дневна в къщата им. На огледалото беше опънат черен плат. Маломерните мебели бяха неудобни и изглеждаха неизползвани.

Разказах на Шийла, че съм бил с Дани, когато е загинал. Казах ѝ как е бил в безсъзнание. Как не е изпитвал болка. Как е бил смел мъж. Как всички сме го обичали. Всяка дума от това беше истина.

Шийла беше сплела ръцете си на издутия си корем. Не плачеше, но сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Ще имаме още едно момиченце — каза ми тя.

Пращането отново изпълни съзнанието ми.

Беше на онова празно място в паметта, където нещо липсваше. Беше се случило и още нещо. Но какво беше то? Какво беше онова, което не знаех?

Проклетият телефон отново започна да звъни.

82.

Телефонът вибрираше в юмрука ми. На дисплея се виждаше колко е часът: 7:04. Както и кой се обаждаше: Т. Морган.

Вдигнах телефона и казах на брат си:

— Ти ли ми звъня преди една минута?

— Звънях ти снощи. Не получи ли съобщението ми? Психоаналитикът ми иска да ни види заедно. Тази сутрин в девет.

— Днес? Шегуваш ли се? Аз имам бизнес, не знаеше ли?

— Естествено. Беше бизнесът на Томи-старши — каза той. — Важно е, но както искаш.

Затова сега седях на рецепцията в рехабилитационна клиника „Сини небеса“ — бледосиня зала без прозорци, облицована с керамични плочки с изображение на птици в полет, и дискретни елегантни скандинавски мебели.

Не ми беше приятно, че ме бяха извикали същата сутрин, когато беше срещата, но проклет да съм, ако дам на Томи някакво извинение да се провали с възстановяването си. Ако имах късмет, щях да пристигна в офиса до 10:30. Случаят с ученичките не търпеше отлагане — както и случаят с националната футболна лига.

Докато чаках, участвах в конферентна връзка по телефона с един от нашите клиенти в лондонския офис, но после затворих, защото една от вратите по коридора се отвори. Един мъж излезе и се приближи към мен. Беше висок и слаб, с посивяла коса, облечен с жълта жилетка и широки панталони с ръб, а на верижка от врата му висяха очила за четене. Освен това се усмихваше. Изправих се да му стисна ръката, но в този момент той залитна и буквално се хвърли на пода.

Изведнъж всичко полетя настрани. Протегнах ръка да сграбча стола си и тежко се тръшнах в него.

Какво, по дяволите...?

Лампите се залюляха на тавана и по бледия килим пробягаха сенки. Чу се рев, сякаш от вятър — но нямаше вятър. Подът се разлюля като водата в развълнувана река.

Стиснах облегалките на стола, който подскочи, все едно беше оживял и се опитваше да ме хвърли от себе си.

Мъжът с жълтата жилетка беше закрил главата си с ръце. Стенописът се напука през средата, а от една ваза като ракети изхвърчаха червени цветя. Пръсна се стъкло, а после токът спря.

През рецепцията безредно се втурнаха множество хора, като крещяха и се блъскаха в тъмното.

Останах на стола. Все едно бях парализиран, но ужасът се мяташе в мен като откъснат проводник с високо напрежение по време на буря. Помещението се завъртя и аз отново се върнах там. Хеликоптерът се въртеше в смъртоносна спирала, докато падаше от небето. А аз не можех да направя нищо, за да предотвратя катастрофата и смъртта на всички.

83.

Знаех, че гигантското куче, което разтърсваше цялата сграда, все едно беше някакъв парцал, е земетресение. Нямахме какво друго да е. Но в тъмното, докато столът подскачаше под мен, а подът се люлееше на вълни под краката ми, аз бях изтръгнат от настоящето и запратен седем години назад в миналото.

Отново се озовах в пилотската кабина на хеликоптер „СН-46“ в момента, в който ракетата земя–въздух разкъса пода на товарния отсек и взриви задната трансмисия. В кабината отекна вой, сякаш идваше краят на света.

Докато хеликоптерът се въртеше надолу, аз бях притиснат към лявата страна на седалката си. Спрях двигателите, за да намаля бясното въртене по посока на часовниковата стрелка, но нямаше как да спра гравитацията.

Продължих да стискам щурвала, като се опитвах да задържа хеликоптера в хоризонтално положение, но раменете ми едва не бяха изтръгнати от тялото.

В главата ми имаше само една мисъл — да приземя този хеликоптер, без да се разбие, но машината се съпротивляваше. Стисках щурвала и гледах през двойния тунел на очилата за нощно виждане, докато абстрактните форми на земната повърхност се завъртяха и се стрелнаха нагоре, за да ни посрещнат.

От удара при приземяването колесникът проби корпуса на хеликоптера до краката ми. Сблъсъкът беше зашеметяващо, отвратително силен и ме разтърси до кости.

Но хеликоптерът не се разби. Откачих колана, протегнах се и разтърсих рамото на Рик.

Той се извърна, сграбчи ме за ръката и каза:

— Кофти кацане, Джак. Доста кофти шибано кацане.

Стрелецът и механикът изскочиха от хеликоптера от вратата зад мен. Рик се промуши между двете пилотски седалки и ги последва навън в нощта по стъпенките.

Аз можех да изляза през прозореца, но явно съм се върнал в товарния отсек, защото следващият ми спомен е как гледам съсипаната кабина, половината от която беше откъсната от ракетата. Останалото беше заляно с мъртви морски пехотинци.

Беше като филм на ужасите, но беше съвсем на истина.

Четиринайсет мъже, които се шегуваха и подвикваха, когато излетяхме преди двацет минути, сега бяха смачкани и нахвърлени в лявата страна на кабината.

Дани Йънг беше проснат настрани от останалите и беше подгизнал от кръв. Проверих пулса му, но ръцете ми бяха толкова изтръпнали и трепереха толкова силно, че не можех да усетя нищо.

Извиках Дани по име, но той не ми отговори. Дали клепачите му не се размърдаха? Не можех да бъда сигурен в това.

Поех през хеликоптера сантиметър по сантиметър, като теглех Дани след себе си. Вече го бях праметнал през рамото си, когато чух някой да ме вика по име. Обърнах се и видях ефрейтор Джефри Албърт, който лежеше в дъното на кабината, притиснат под телата на убитите.

Той крещеше от болка.

Кабината се беше запалила. Докато светлината от пламъците се усиливаше, постепенно спрях да виждам през очилата за нощно виждане.

Джеф Албърт изви глава, за да ме погледне. Бързо направих оценка на състоянието му. Джеф не само беше притиснат под останалите, но и краката му бяха строшени при катастрофата и костите му стърчаха през разкъсания пилотски костюм. Не можех да го извадя сам.

— Извади ме оттук, капитане! — изкрещя той. — Не ме оставяй да изгоря!

— Ще се върна! — извиках на Албърт. — Ще се върна на помощ. Веднага се връщам.

— Той е мъртъв, капитане — изпищя Албърт. — Дани е мъртъв. Помогни на мен, моля те.

84.

Светлините на рецепцията на рехабилитационната клиника примигнаха и светнаха отново, а белият им блясък направо ме заслепи.

Огледах се и видях, че стените са се напукали като яйчени черупки, а килимът е посипан с мазилка и натрошено стъкло. Сякаш бях едновременно в „Сини небеса“ и в Афганистан, а в главата ми продължаваха да се изливат спомени — като бензин, който изтича по твърдата спечена земя на пустинята.

Към мен тичаха мъже — фосфоресциращи зелени силуети на фона на черната нощ. Оставих Дани Йънг на земята, а после...

В паметта ми се отвори бездънната яма.

В единия момент бях там.

В следващия вече ме нямаше.

Бях умрял — и се бях върнал към живота. Но нямах представа как и защо.

Усетих силен, болезнен натиск върху гърдния си кош, а пред очите ми беше Рик дел Рио.

— Джак, копеле мръсно...

Той не знаеше, че съм оставил Джеф Албърт да умре.

Той не знаеше това. И аз не го знаех. Бях изгубил съзнание и халюцинирах, че съм в някакъв бар. Бях ударил Рик в лицето. И сега, като пропадах в ямата на собствената си памет, право към изгарящия ужас, си го спомнях за пръв път.

Всичко, което вярвах за себе си, се стопяваше пред лицето на тази ужасяваща истина.

Бях изоставил един от другарите си. Бях му обещал, че ще се върна да го взема, но го бях изоставил.

Искаше ми се Рик да не ме беше върнал към живота.

Искаше ми се да бях останал мъртъв...

Един глас ми извика:

— Джак! Джак, добре ли си?

Рик? Къде съм, по дяволите?

Вторачих се в мъжа с посивяла коса, който се беше надвесил над мен.

Кой беше той? Откъде знаеше как се казвам?

— Аз съм Брендън Макгинти, терапевтът на Томи. Ти стенеше от болка. Ранен ли си?

— Аз съм... добре. Просто...

Опитах се да се изправа и доктор Макгинти протегна ръка, за да ми помогне. Стиснах ръката му и се издърпах на крака. Покрай нас бързаха хора, по двойки и на малки групички.

Макгинти ми заговори с успокоителен глас:

— Всичко ще бъде наред. Ще повикам доктор да те прегледа, Джак.

— Не, нищо ми няма. Наистина нищо ми няма.

— Томи, трябва да отложим нашата среща — каза Макгинти. — Ще се уговорим нещо за друг път.

Вдигнах поглед и видях, че брат ми стоеше само на няколко крачки от нас.

— Няма нужда, дявол да го вземе — каза той. — Нищо няма да отлагаме. Джак е минавал през огнени бури на тъмната страна на луната. Едно малко земетресение няма да го изплаши. Нали така, Джако?

Искаше ми се да се кача в ламборгинито и да натисна педала на газта до края.

Искаше ми се да карам, докато не заспя на волана.

Искаше ми се да направя всичко по силите си, за да избягам от чувството за вина и непоносимата болка на откритието, което бях направил току-що.

Бях изнесъл от един горящ хеликоптер приятеля си, който беше мъртъв, а бях изоставил в него друг, жив човек.

— Нали си добре, брат ми? — попита ме Томи. — Какво толкова? И без това си дошъл. Ти си зает човек, нали така?

Бях толкова зашеметен, че почти не можех да говоря, но успях да кажа няколко думи.

— Добре, да го направим — казах аз.

85.

Светът извън главата ми се струваше несъществен, все едно настоящето беше сън, а спомените ми бяха много по-солидни и живи.

Звуците нямаха значение; сирените, които виеха на магистралата навън, оглушителният глас по озвучителната система, Томи и доктор Макгинти, които продължаваха да разговарят помежду си, докато крачеха по коридора, а аз се влачех след тях.

Приведох глава, когато прекрачихме прага на кабинета на доктор Макгинти.

Стаята беше малка, а земетресението беше съборило картините и книгите по паркета на пода. Макгинти изправи една лампа и я включи.

— Джак — каза той — можем да го направим и друг път.

— Нищо ми няма — казах аз. — Наистина. Предпочитам да поговорим сега.

Разчистихме центъра на стаята и сложихме две еднакви дървени кресла срещу фотьойла на Макгинти. Усещах присъствието на Джеф Албърт, който сякаш ме наблюдаваше от един ъгъл на стаята, докато двамата с Томи седнахме в креслата, а Макгинти се настани удобно на своето място. Мисълта за това беше доста налудничава, но все пак се почудих — дали точно Джеф Албърт не ми се беше обаждал всеки ден, за да ми каже, че съм мъртъв?

— Мисля, че щатът Калифорния поне не се откъсна от континента — подхвърли Томи.

Бяхме облечени еднакво. С бели ризи, сини сака и джинси. Аз бях с половинки, Томи носеше мокасини. Със самодоволната усмивка на небръснатото си лице малко приличаше на главния герой от телевизионния сериал „Момчетата от Медисън авеню“. Тази арогантност беше напълно незаслужена. Позата на надменност и неуязвимост беше усвоена от баща ми. Томи беше здраво стъпил на самозаблудите на Томи-старши.

Макгинти ни попита дали имаме нужда от нещо, а после каза:

— Добре, да започваме. Джак, надявахме се да ни разкажеш нещо повече за личността на вашия баща.

„Говорим за вълка...“

— Как би го описал?

Баща ми беше мъртъв вече повече от пет години, но за мен никога нямаше да умре наистина.

— Беше жесток човек — казах аз. — И това беше най-добрата му черта.

Доктор Макгинти се усмихна и попита:

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече, Джак?

— О, колкото искаш! През цялото време тормозеше майка ми. Настройваше двама ни с Томи един срещу друг, за да се забавлява. Не се спираше, докато някой не пострада до кръв или не се разплаче. Никога не допускаше, че може да греша за нещо — спорт, хората, времето. В собствената си представа за себе си беше съвършено, божествено същество.

Психоаналитикът кимна.

— На научен език това се нарича „истински кучи син“.

Той се обърна към брат ми:

— Томи, а ти какво мислиш за баща си?

— Само Джак вижда нещата по този начин. Джак също никога не допуска, че греша. Татко просто се опитваше да ни подготви за трудностите в живота.

Самодоволната му усмивка беше изчезнала. Бях атакувал нещо, което той беше защитавал през целия си живот.

— Той не искаше да допусне светът да се възползва от нас.

Почти не слушах брат си, докато оправдаваше бруталността на нашия баща. Той продължи:

— Джак никога не признава заслугите му. Татко искаше да успеем. Насърчаваше Джак да играе футбол и да стане добър играч. И двамата с Джак взехме черни колани още преди да навършим тринайсет години. А когато Джак влезе в морската пехота? Татко светваше всеки път, когато заговори за своя син, героя от войната. Беше истински горд с него.

Гледах над главата на доктор Макгинти и сякаш виждах лицето на Джеф Албърт през очилата си за нощно виждане. Виждах ужаса и агонията по него, както и натрошените кости, които стърчаха от крачолите на панталоните му. Той крещеше: „Не ме оставяй да изгоря!“.

— За какво мислиш точно в този момент? — попита ме Макгинти.

Образите се възпламеняваха в главата ми като патрони петдесети калибър. Бях потискал истината, за да се предпазя. А сега нямах къде да се скрия от нея. Не бях този човек, за когото се смятах.

— Това беше грешка — казах аз. — Нямам място тук. Трябва да тръгвам.

86.

Станах от стола и се отправих към вратата. Ръката ми вече беше на бравата, когато Томи подвижна:

— Ей, Джак. Не знам какво ти става, но по-добре да останеш. Вземи моя час, братле. Става ли, доктор Макгинти?

— Разбира се. Моля те, Джак. Седни.

Не исках да пусна демона на свобода. Беше прекалено голям и все още беше твърде силен.

Как можех да разкажа на един непознат онова, което бях крил дори от себе си през всичките тези години?

Как можех да разкажа на Томи?

— Това е безопасно място — каза Макгинти.

Но Макгинти грешеше. Това не беше безопасно място. Искаше се нещо повече от кураж, за да отпусна гарда си пред Томи. Това беше залог с голям риск, лоши шансове за печалба и вероятност за невъзвратима загуба. В същото време обаче напрежението да говоря за това се превръщаше в неконтролируема нужда да си призная какво бях сторил.

— Изпълнявах транспортна мисия от Гардез до базата в Кандахар — започнах зададено аз. — В товарния отсек на хеликоптера имаше четиринайсет морски пехотинци. Човек може да чуе и шум от изпуснатата отвертка в товарния отсек на хеликоптер „СН-46“, така че когато ракетата проби пода... шумът... от разкъсването на хеликоптера...

Представих си мъртвите пехотинци, струпани в левия край на кабината.

Наложих си да продължа. Описах катастрофата и събитията непосредствено след нея: как бях погледнал в кабината през очилата си за нощно виждане, как бях видял мъртвите войници и своя приятел, подгизнал в кръв.

— Преметнах Дани на рамо — в пожарникарска хватка — и тогава се свести ефрейтор Албърт. Започна да ме моли да не го оставям да изгори. Но аз вече носех Дани. Трябваше да го отнеса на

безопасно място. А Албърт беше наполовина заровен под жертвите. Краката му бяха натрошени. Щеше да ми трябва помощ, за да го изкарам оттам. Обещах му, че ще се върна.

Говоренето вече ми пречеше да дишам.

— Добре ли си, Джак?

— Джеф Албърт ми каза, че Дани Йънг е мъртъв.

— А според теб така ли беше наистина? Как е било възможно Албърт изобщо да знае това?

— Не знам. Беше през нощта... Дани не говореше... а аз не усетих пулс, защото ръцете ми... бяха изтръпнали.

Така ни инструктират преди всеки полет... да изнесем един човек със себе си. Първо се изнасят най-тежко ранените, които все още са живи. Ако вече са мъртви, няма нужда да се спасяват — всички разбират това.

Ако Дани е бил мъртъв, аз съм спасил един мъртвец, а съм оставил жив човек да изгори. Щях да се върна за него...

Настъпи дълго мълчание, докато най-сетне Макгинти не се обади отново:

— Защо не го направи?

— Защото умрях — казах аз.

Не бях плакал, откакто бях малко момче, може би на четири или пет години. Не плаках, когато умря баща ми — изобщо. Но мъката ми от това, че бях изоставил Джеф Албърт, точно в момента изглеждаше неудържима. Отпуснах глава в ръцете си и болката просто се изля.

Чувах как Томи обясняваше на доктор Макгинти, че в бронезилетката ми се забил един шрапнел и сърцето ми спряло. Наложило се да ми направят сърдечен масаж, за да го накарат да започне да бие отново.

Докато Томи разказваше, аз видях лицето на Рик дел Рио толкова ясно, все едно беше в стаята. Чух го как се смееше и казваше: „Джак, копеле мръсно, ти се върна“. Чух как се взриви хеликоптерът и усетих изгарящата жегата от пламъците над бойното поле.

Психоаналитикът каза:

— Ти си бил мъртъв, Джак. Кажи ми какво си можел да направиш, за да спасиш този човек.

Устата ми се отвори, но от нея не излязоха думи. Изправих се и Томи се изправи заедно с мен. Той разпери ръце и ме прегърна — за пръв път, откакто бяхме на десет години. Разплаках се на рамото му и той се зае да ме успокоява.

Това беше родният ми брат. Живеехме в една стая от деня, в който са ни донесли от родилното отделение. Познавах го толкова добре, колкото познавах самия себе си. Може би дори по-добре. Трябваше да приема, че под цялата враждебност двамата с Томи все още се обичахме. Това беше уникален момент за нас двамата.

Понечих да му кажа колко е хубаво, че най-сетне съм успял да му разкажа какво се е случило с мен, но той ме изпревари.

— Страхотна история, нали? А татко си мислеше, че ти си съвършен. Явно не е бил прав, братко Джак. Явно изобщо не си толкова съвършен.

Томи ме беше измамил. И сега въртеше острието в раната.

Гневът ме обхвана незабавно и напълно. Блъснах го с всичка сила, той се удари в една етажерка и се свлече на пода.

— Какво друго да ви кажа, доктор Макгинти? — попитах аз. —
Мисля, че вече чухме достатъчно.
После си тръгнах.

Чувствах се доста гадна. Чувствах се предаден от брат си. Качих се на магистралата и потеглих на север, като едва забелязвах табелите, които профучаваха покрай мен. Скоростта ми даваше усещане за бягство, но мислите ми продължаваха да кръжат като ястреб на амфетамини.

Можех да бягам, но не можех да се скрия от ужасното чувство за вина за Джеф Албърт. Знаех, че не е логично да се обвинявам за смъртта му, но това изобщо не ми помагаше.

Слязох от магистралата на улица „Карильо“ в Санта Барбара и отново се върнах на магистрала 101, но този път в южна посока, обратно към Лос Анджелис.

Сложих телефона си на поставката и се обадих на Джъстин. Когато чух гласа ѝ от колоните в колата, очите ми се насълзиха.

— Джак. Идваш ли към офиса? Искам да ти кажа какво се случи.

— Имаш ли време да прием кафе? — попитах я аз. — Трябва да поговоря с теб за нещо.

— Ами, добре — отговори тя. — Да се срещнем в „Роуз“. Само не ми казвай, че си готов да споделиш нещо за себе си, Джак?

— Е, човек никога не знае. И по-странни неща са се случвали.

— Не е така — отвърна тя. — Не и с теб.

Никога не ми се беше случвало нищо лошо, докато съм пил кафе с Джъстин. Освен това не можех да си спомня случай, в който да не ми е помогнала.

Кафене „Роуз“ беше в сграда, която някога беше служила за диспечерски офис на една газова компания. Имаше много прозорци и открити носещи греди на тавана. Кафенето разполагаше със собствена пекарна и маси, големи колкото една пица, като всичките бяха пълни. Вътре ухаеше на палачинки с канела и сладко от ябълки.

Когато пристигнах, Джъстин ме чакаше на любимата си маса в дъното. Беше облечена с тесни черни панталони и перленосива блуза с дантела на яката. Косата ѝ беше хваната на конска опашка с розов ластик, който отиваше на червилото ѝ.

Тя ми се усмихна и премести дамската си чанта на пода, за да ми освободи столчето. Седнах и Джъстин ме попита:

— И какво, къде беше, когато земята кихна?

Когато влязох в „Роуз“, си спомних как идвахме заедно тук едно време. Бяхме в това кафене всяка неделя сутрин, четяхме вестници и оценявахме културистите, които минаваха след тренировката си в зала „Голдс“. Често бях виждал тук Арнолд, както и Оливър Стоун, защото студиото му беше на няколко пресечки разстояние.

Казах на Джъстин, че съм бил в „Сини небеса“ и не е имало сериозни щети. Това беше технически вярно, но не беше цялата истина. Искаше ми се да ѝ разкажа останалото. Искаше ми се да ми помогне да се събера. Надявах се да забележи болката в очите ми.

— Аз бях на булевард „Феърфакс“ — каза ми тя. — Отбих на паркинга на онзи мол до „Олимпик“. Страшна работа. Наистина ми се стори, че тази минута и половина беше дълга цяла вечност.

Джъстин дори не спря да си поеме дъх. Вдигна куфарчето си на масата, извади от него няколко дневници на различни випуски от гимназията и се зае да ми показва списък с имена и телефонни номера.

— Моля се интуицията да не ме лъже, Джак. Може би едно от тези хлапета е нашият убиец. След това отивам да се срещна с Кристин Кастиля. Тя е ключът към този случай, заклевам се.

Джъстин ми показва снимки на няколко гимназисти, които отговаряха на описанието на Кристин Кастиля за вероятния похитител на Уенди Борман. Опитах се да се съсредоточа, но мислите ми непрекъснато се връщаха към Афганистан. Виждах Дани, а кръвта му изглеждаше искрящо зелена през очилата ми за нощно виждане. Джеф Албърт продължаваше да крещи в съзнанието ми: „Дани е мъртъв!“.

— Добре ли си? — попита ме най-сетне Джъстин. — Томи добре ли е? Нещо е станало, нали?

— Той е добре. Но аз...

Лицето ми почервения.

— Изведнъж си спомних нещо от войната. Искам да ти разкажа.

Джъстин затвори дневника и погледна часовника си.

— Дявол да го вземе, Джак. Трябва да тръгвам. Имам среща с Кристин на „Мелроуз“ след дващест минути. Ако не съм там, тя ще си тръгне веднага. Ще ти предложи нещо. Ела с мен. Можем да говорим в колата, докато пътуваме натам.

— Не, ти върви — казах аз. — Това може да почака. Честно. Томи е добре. И аз съм добре.

Джъстин рязко затвори куфарчето и си взе дамската чанта. После се изправи и отпусна ръка на рамото ми.

Очите ни се срещнаха. Тя се усмихна и аз за миг си помислих, че ще се наведе да ме целуне. Но тя не го направи. Вместо това каза:

— Пожелай ми късмет. С това момиче ще ми трябва.

— Късмет — казах аз.

Тя отговори, че ще се видим по-късно. А после не ми оставаше нищо друго, освен да проследя през прозорците с многобройни стъкла как Джъстин излиза от кафенето, отива до колата си и ме оставя съвсем сам.

„Точно това заслужаваш, Джак“, казах си аз.

89.

През последните няколко дни Джъстин не спираше да се мята между безсмислен оптимизъм и безнадеждно отчаяние. Ако можеше да се вярва на съобщенията по електронната поща, които Сай и Мо-бот бяха открили на компютъра на Джейсън Пилзър, „Уличните изроди“ се канеха да извършат следващото си убийство само след броени дни. И трябваше някак си да ги спрат.

Джъстин си представяше мишената им съвсем ясно: някоя тийнейджърка, която беше или твърде самоуверена, или твърде наивна, но във всеки случай можеше да бъде измамена да дойде на опасна среща, на която да намери смъртта си. Джъстин получаваше главоболие, когато си помислеше за това. Усещаше, че вече е съвсем близо до убиеца, но въпреки това все още можеше да се провали.

От друга страна, Кристин Кастиля беше тласък в правилната посока. Имаше причина да се надява, че тя можеше да помогне на Private да изпреварят убийците преди понеделник, когато трябваше да загине още едно момиче.

Джъстин паркира колата си на оживената пресечка на „Мелроуз“, където се беше уговорила да се срещне с Кристин. Беше пристигнала с десет минути по-рано. По улицата имаше много коли и въздухът беше мръсен. Джъстин усили климатика, после извади блекбърито от дамската си чанта и го остави на таблото. Огледа улицата и забеляза хлапетата, които се движеха на групички по тротоара. Но нито едно от тях не беше Кристин.

Когато мина дванайсет на обяд, в главата на Джъстин се загнезди неприятна мисъл, която започна да набира сила. Кристин се беше опълчила на майка си, като се беше съгласила да се срещнат. Това беше проява на смелост от нейна страна. Но дали момичето не си беше променило решението? Или може би с Кристин се беше случило нещо?

Към дванайсет и петнайсет Джъстин вече не се съмняваше. В дванайсет и трийсет тя се обади в Private и провери съобщенията си. Кристин не се беше обаждала.

Джъстин хвърли телефона обратно на таблото. Главоболието протягаше пипала навътре и в двете ѝ мозъчни полукълба. Много ѝ се искаше да поговори с Джак. Но беше опасно да се срещат извън офиса. Кафето с него в „Роуз“ рязко беше събудило старите ѝ чувства и я беше накарало да си спомни с носталгия за живота им преди.

И двамата бяха постъпили толкова глупаво в миналото. Беше си помислила, че ще успее да го накара да се отвори и да ѝ признае чувствата си. Но Джак очевидно не беше способен на такава интимност, а Джъстин не можеше без нея.

Беше му купила порцеланова чаша за кафе с усмихнато лице и надпис: „Аз съм добре. Честно. А ти как си?“. Джак се беше засмял и беше използвал чашата, но продължаваше да държи голяма част от себе си заключена и далеч от нея. Така и не разбираше защо беше добре да говори за това, което чувстваше. Сякаш нямаше нужда да го прави.

Джак беше страхотен и го знаеше. Жените го ласкаеха, оправяха си косата, като го видеха, докосваха го уж неволно и му даваха телефонните си номера. Джак винаги се беше отнасял скромно към външността си, вероятно защото можеше да си го позволи.

Двамата се бяха скарали, бяха се сдобрили по впечатляващ начин, бяха се скарали отново и когато се бяха разделили за трети или за четвърти път, Джак беше преспал с една актриса. Поради тази причина Джъстин и Боби Петино на свой ред бяха прекарвали една забележителна нощ, посветена на чисто сексуалното привличане между тях — и Джак беше разбрал за това. Естествено, че беше разбрал — Джак знаеше тайните на всички.

Джъстин и Джак отново се бяха сдобрили, но и двамата вече си бяха причинили толкова болка в тази връзка, че отношенията им бяха обречени. Бяха се разделили за последен път преди една година и сега всяка мисъл за евентуално събиране носеше със себе си увереността как ще завърши всичко...

Тя се стресна, когато някой почука на прозореца.

Кристин Кастиля, която изглеждаше бледа в черното си горнище с качулка, притеснено се огледа нагоре и надолу по улицата, после отвори вратата на колата и се качи.

— Доктор Смит, хрумна ми една идея — каза несигурно Кристин. — Може би трябва да отидем в онова кафене, където тогава

видях онези момчета?

Джъстин се усмихна на Кристин. Надеждата разпери величествените си широки криле и полетя.

— Това е отлична идея — каза Джъстин.

90.

Точно тук беше започнало всичко, нали? Всички убийства досега.

„Беки“ беше миниатюрно кафене на булевард „Хайпириън“. Вътре беше сумрачно и миришеше на кафе и на дезинфектанта, с който едно момче почистваше пода. На стената над касата имаше електрически часовник. Той шумно изщракваше всеки път, когато се премести стрелката за минутите.

Джъстин се чудеше какво ли правят убийците на ученички точно сега, в този миг.

— Ето там седяхме — каза Кристин и посочи едно сепаре със седалки от червен винил и маса, издраскана от десетилетия поръчки от дневното меню.

До сепарето имаше панорамен прозорец, от който се виждаше оживеното движение по булевард „Хайпириън“ в обедната почивка. Един мотоциклет с бръмчене мина на жълто и дебелият задник на мъжа, който го караше бавно, се отдалечи по булеварда.

— Аз седях тук — продължи Кристин. — Мама — ей там. Сякаш все още го виждам.

Сервитьорката имаше буйна посивяла коса, престилка върху синята си кадифена рокля и значка, на която пишеше „Беки“. Изглеждаше така, все едно беше прекарала последните петдесет години в едноименната сладкарница.

Джъстин си поръча кафе, черно. Кристин помоли за салата с риба тон, после каза:

— Ако трябва да съм честна, доктор Смит... Не искам да причинявам неприятности на някого, ако не съм сигурна.

— Не се тревожи за това, Кристин. Твоята дума сама по себе си не може да навреди на никого. Дори тогава ще имаме нужда от доказателства. Да осъдиш някого за убийство, не е лесна работа.

— Микробусът спря по средата на улицата — каза Кристин и посочи към пресечката. — Аз погледнах настрани, а когато отново

погледнах натам, онези двама мъже бутаха русото момиче в микробуса.

— Искаш ли да погледнеш няколко снимки?

— Разбира се. Ако това може да помогне.

Джъстин извади трите дебели дневника на випуските от куфарчето си и ги побутна през масата към момичето.

После се зае да отпива от кафето си, като наблюдаваше как Кристин разглежда снимките по страниците. Момичето спираше да огледа подробно не само портретите на отделните ученици, но и груповите снимки, както и тези, на които учениците не подозираха, че са ги снимали. В продължение на няколко дълги секунди тя не откъсна поглед от една черно-бяла фотография на група ученици, която беше надписана „Нашият екип“.

— Какво видя? — попита най-сетне Джъстин.

Кристин заби пръст в снимката, като посочи едно момче, подредено заедно с девет или десет други хлапета. После възкликна:

— Това е той.

Джъстин завъртя дневника и го придърпа към себе си.

Надписът под снимката изреждаше имената на екипа от ученици, който беше съставил дневника, и техните випуски. Тя сравни надписа с лицата им, после прелисти до портретните снимки на випуск 2006 година.

Момчето, което Кристин беше посочила с изгрзания нокът на пръста си, беше с тъмна коса, носът му наистина можеше да бъде определен като остър, а ушите му наистина стърчаха.

Джъстин изведнъж се изпълни с такава възбуда, че сякаш можеше да захранва цялата източна част на Лос Анджелис с електричество само от настроението си.

Дали паметта на Кристин наистина беше толкова добра? Или просто се опитваше да угоди на Джъстин, както беше казала майка ѝ?

— Кристин? — каза Джъстин. — Било е през нощта, нали? Микробусът е спрял само за минута, а момчетата са били в движение. Сигурна ли си, че това е момчето, което си видяла?

Кристин беше интелигентно момиче и веднага разбра какъв е потенциалният проблем.

— Нали сама се притеснявах, че няма да мога да го позная? Но го познах. Както ви казах още първия път, доктор Смит, никога няма да

забравя лицето му.

— Добре, Кристин. Страхотна работа. Това лице вече си има име.
Това е Рудолф Кокър.

91.

В началото Джъстин се беше съпротивлявала срещу предложението на Сай да инсталират високотехнологичен компютър на таблото на нейния ягуар. Това щеше да развали вида на колата ѝ, а освен това щеше да ѝ гарантира, че никога няма да може да се откъсне от работата си.

Сай беше победил в спора с помощта на неоспоримата си логика и сега Джъстин мълчаливо му благодари за това. Малката кутия със седемнайсет инчов екран, чувствителен на допир, беше свързана с международната мрежа и криминологичните бази данни на Private. Освен това правеше диагностика на двигателя, имаше система за предупреждение за препятствия зад автомобила и дори можеше да пуска дискове. Хитроумно приспособление.

Джъстин набра името на Рудолф Крокър в една търсачка.

Докато компактният електронен мозък претърсваше интернет, екранът се изпълни със списък на хора. Имаше мъже, които се казваха Рудолф Крокър, в различни щати и с най-различни професии: доктори, адвокати, пожарникари, един общ работник, един чистач на басейни и един модел на белъо от Чикаго. Нито един Рудолф Крокър нямаше криминално досие, но трима от тях живееха в Лос Анджелис и околностите му.

Първият беше роден в Сън Вали през 1956 година и беше работил като учител в Санта Круз до ранното си пенсиониране през 2007 година. Вторият Крокър от списъка беше финансов анализатор в компания, която се казваше „Уилшър Пасифик Партнърс“.

Джъстин затрака по клавиатурата и на екрана се показва интернет страницата на компанията. Имаше поле с надпис „Кои сме ние“, така че Джъстин го натисна, а след това прегледа списъка на персонала на компанията, в който имаше кратки биографии и малки снимки. Рудолф Крокър беше седмият от горе на долу.

Тя се вторачи в малката снимка. Трябваше да провери със сигурност дали този лъскав делови портрет наистина беше на същия човек от гимназиалния дневник — но за нея това беше безспорно.

Никой не можеше да го отрече. Това беше същият Крокър, който беше завършил частно училище „Напредък“ през 2006 година.

Джъстин се обади в офиса. Потърси поред Джак, Сай и Мо-бот, но телефоните и на тримата бяха включени на гласова поща. Знаеше, че всички работят на границите на възможностите си. Сай и Мо бяха затънали в компютърната страна на случая с ученичките. Джак, Круз и Дел Рио работеха по уредените мачове в националната футболна лига и убийството на Шелби Къшмън.

Връзката с убийството на Уенди Борман беше рожба на мисълта на Джъстин и явно тя лично трябваше да я доведе докрай.

Сай беше изолирал две отделни ДНК проби на мъже от дрехите на Уенди Борман. Пробите не съвпадаха с нито един мъж, който имаше досие — жив или мъртъв, — така че щеше да й се наложи да вземе ДНК проба от Крокър, за да ги сравни.

И щеше да й се наложи да го направи лично.

Или пък не?

В главата й се появи една идея.

По една случайност познаваше някой, който беше напълно запознат със случая и беше също толкова мотивиран да залови убиеца на ученичките, колкото беше и тя самата. За съжаление, въпросният човек, освен това я мразеше в червата.

Джъстин от години следеше кариерата на лейтенант Нора Кронин. Кронин беше изкарала пет години в отдел „Убийства“ и имаше репутация на честно ченге. Щеше да я очаква блестящо бъдеще, ако кариерата ѝ не беше възпрепятствана от навика ѝ да се опълчва на началниците си. Освен това сигурно не ѝ помагаше и проблемът с наднорменото тегло, особено тук, в Лос Анджелис.

Въпреки това Боби Петино смяташе, че Кронин наистина има талант и потенциал за успех. Затова я беше похвалил на полицейския началник Фескоу, който ѝ беше възложил да работи по случая с ученичките и да докладва директно на него. Джъстин знаеше, че Кронин работеше с всички сили по този случай вече две години, откакто беше удушена Кайла Брукс, и сигурно беше още по-раздразнена от нея самата. Освен това Кронин беше заложила повече. Случаят с ученичките беше основната ѝ задача.

След като паркира колата си на „Мартел“, една тясна улица в западната част на Холивуд, Джъстин продължи пеша още десетина крачки, докато не стигна до Нора Кронин, която лежеше по корем и надничаше под една древна трошка „Форд“, паркирана до бордюра.

— Здравей, Нора, аз съм — каза Джъстин.

— О, славен ден — измърмори Кронин.

Тя изпълзя изпод колата, като стискаше нож в ръкавицата си. Подаде го на един униформен полицаи и му каза:

— Едисън, сложи това в найлонов плик, надпиши го и го занеси в лабораторията.

— Да, госпожо, Нора, госпожо. Незабавно.

Кронин свали латексовите си ръкавици и се намръщи на Джъстин:

— И какво те води насам, Джъстин? Чух, че двамата с Боби сте скъсали, а ти дори не ми спомена за това. Налага се да се запитам: продължаваш ли да работиш изобщо по случая с ученичките?

— Private има сключен договор с кметството. Работим безплатно. Не получаваме нищо.

Джъстин зачака следващата атака на Кронин, но такава не последва. Вместо това Кронин се подпря с ръка на хълбока си и попита:

— Работи ли ти климатикът?

Двете седнаха в нейния ягуар и включиха климатика, докато Джъстин разказваше на Кронин за Кристин Кастиля.

— През 2006 година Кастиля е видяла как две момчета пъхат в микробус едно момиче, което приличало на Уенди Борман. Преди един час тя разпозна единия от тях. Мисля, че Уенди Борман може да е била първата убита ученичка от серията.

— Знам за тази Кастиля. Тогава момичето е било на единайсет години, нали така? Майка ѝ построила крепостна стена, за да не допуска полицията до нея. Значи ми казваш, че след пет години можеш да ѝ се довериш да идентифицира някого?

— Не напълно, не. Но извадих дрехите на Борман от склада и ги дадох за проучване в нашата лаборатория. Извадихме проби от ДНК. Двама различни мъже. Но в базата данни нямаше съвпадение за нито един от тях.

— Тогава какво искаш от мен? Малко се обърках.

— Имаме причина да вярваме, че след два дни ще има още едно убийство.

— О, наистина ли? Но не можеш да ми кажеш откъде го знаете, нали? Така че, да повтора: какво искаш от мен?

— Кристин Кастиля е видяла лепенка на частно училище „Напредък“ на микробуса на похитителите — каза Джъстин.

Тя натисна няколко клавиша на компютъра в колата и на екрана се показва снимката на Рудолф Крокър.

— Това е човекът, когото разпозна Кристин Кастиля. Казва се Рудолф Крокър. Завършил е „Напредък“ през 2006 година. Сега е костюмар, работи във финансова къща. Кристин е сигурна, че е видяла точно него.

— Аха. И сега какво, Джъстин?

— Ами, имам един заподозрян ето тук — каза Джъстин и вдигна едната си ръка.

— И имам една проба от ДНК ето тук — каза тя и вдигна другата. — Ако успеем да съберем тази ръка с другата, може да изкараме един проклет психопат от играта.

— Да речем, че се съглася. Трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш — каза Кронин. — Не искам да чувам повече такива глупости като „Имаме причина да вярваме“. Ако укриваш информация от мен, ще се откажа.

— Разбира се.

— И не отговарям пред теб.

— Не. Но не можеш да замесваш никого от полицейското управление, без да го съгласуваш с мен. Става ли?

— Аха — потвърди Нора.

Кронин вече се усмихваше. Това сигурно беше първият път, когато Джъстин я виждаше да се усмихва.

— Ще ме спукат от майтап, че работя с теб. След като съм те обиждала толкова много.

Джъстин кимна.

— Разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Двете жени плеснаха дланите си една в друга в мразовития въздух от климатика.

— От нас ще излезе страхотен екип — каза Джъстин.

— Нека да не избързваме — отговори Нора Кронин. — Аз все още не те харесвам особено.

Джъстин най-сетне се усмихна на свой ред.

— О, ще ме харесаш.

93.

Пътувах към офиса и бях заседнал в блатото на задръстването по „Пико“, когато ми се обади Мо-бот от офиса.

— Преди пет минути нашите приятели от хотел „Мариот“ на международното летище в Лос Анджелис се обадиха на едно бутилиращо предприятие в Рино и поискаха дарение за фонда на вдовиците на щатските шерифи — каза ми развълнувано тя. — Собственик на фабриката е не друг, а Антъни Марзуло. Доволен ли си, Джак?

— Добър улов, Мо. Това е страхотно. Но знаеш какво искам наистина.

— Да чуеш звън на монети, които сменят собствениците си? — Мо се засмя. — След обаждането до Невада Виктор Спано се обади на Кени Оуен на мобилния му телефон. Днес следобед имат среща в хотел „Бевърли Хилс“, във вила четири.

Мо беше започнала да подслушва телефоните на Кени Оуен и Ланс Рихтър от момента, в който бяха пристигнали в Лос Анджелис преди утрешния мач. Вече знаехме, че професионалните специалисти по залагания очакват „Гайтънс“ да смаже „Рейдърс“ с три тъчдауна. Освен това знаехме, че ако двамата съдии успеят да осуетят играта и да задържат разликата в крайния резултат на не повече от седемнайсет точки, десетки милиони долари под формата на нелегални залози щяха да преминат в сметките на фамилията Марзуло.

Но чичо Фред и неговите партньори щяха да имат нужда от нещо повече, а не само празни приказки и подозрения. Щяха да имат нужда от доказателства.

Обадих се на Дел Рио, срещнахме се в гаража и аз смених колата си с една от нашите служебни хонди. Автомобилът беше масивен, черен, с тъмни стъкла и оборудван с безжична електроника по последна дума на техниката.

Стигнах до булевард „Сънсет“, спрях пред покритата арка на входа на хотел „Бевърли Хилс“ и оставих Дел Рио.

Той дръпна козирката на бейзболната си шапка над очите и оправи чантата с камерите си, докато влизаше в хотела. След като влезе, аз се завъртях по „Сънсет“ и паркирах на „Кресънт Драйв“, на сто метра и една стена разстояние от красивата бяла вила сред буйната зеленина на градината около хотела, в която трябваше да се проведе срещата.

Дел Рио ме държеше в течение на ситуацията по микрофона на ревера си, докато разполагаше миниатюрните си камери — една на входната врата на вилата, още една на двора и още три на прозорците, които гледаха навътре към стаите на вилата.

Дванайсет дълги минути по-късно Дел Рио се върна в колата, а миниатюрните камери вече предаваха картина в реално време на лаптопите ни.

Единственото, което помръдваше във вилата, бяха пращинките в стълбовете от слънчеви лъчи.

Въпреки буйния си характер Дел Рио беше в състояние да чака в засада по десет часа, без дори да му се налага да ходи по малка нужда. Аз обаче все още страдах от закъснелия шок от земетресението и фаталния спомен, който беше пробудило в паметта ми. След като гледах слънчевите лъчи и пращинките в продължение на половин час, просто се налагаше да кажа нещо, за да не експлодирам.

— Рик, ти видя ли Дани Йънг, когато го изнесох от хеликоптера?

— А? Аха. Защо?

Гласът ми беше равен, когато му разказах какво ми се беше случило тази сутрин. Говорех като мъртвец, но предадох най-важното. Нямахше нужда от колоритни описания. Дел Рио беше присъствал лично.

— Чакай да видя дали съм те разбрал правилно — каза Дел Рио, когато свърших. — Измъчваш се за това, че си оставил Джеф Албърт в хеликоптера и си се опитал да спасиш Дани Йънг? Ами останалите момчета? Удари ни ракета, Джак. А ти успя да приземиш проклетия хеликоптер.

— Помниш ли Албърт?

— Естествено. Беше добро момче. Те всички бяха добри момчета. Джак, ти също беше просто едно момче.

— Мисля, че Дани Йънг е бил мъртъв, когато съм го изнесъл.

Дел Рио ме изгледа в продължение на няколко секунди, преди да каже:

— Кръвта на Дани все още бликаше от гърдите му, когато дойдох при вас. Той умря на земята. А хеликоптерът се взриви, Джак. Ако се беше върнал, щяхте да умрете всички: Дани Йънг, Джеф Албърт и ти самият. И тогава никой нямаше да може да те върне.

Дел Рио беше прав. Кръвта на Дани се беше плискала по ботушите ми. Значи е бил жив. Значи е бил жив, когато съм го изнесъл оттам.

Самият аз се почувствах почти жив, когато си помислих за това.

Никой от двама ни не каза нищо повече, докато към вилата не се приближиха двама мъже.

Единият беше Виктор Спано. Другият беше нисък мъж с хубав костюм. Мъжът с костюма пъкна магнитната си карта в процепа и отвори вратата на вила номер четири.

Вдигнах двете си ръце като футболен съдия:

— Тъчдаун!

94.

Имах да съобщавам голяма, но не непременно добра новина. Вече беше тъмно, когато пристигнах в огромната къща в италиански стил на чичо ми в Оуклънд. Паркирах на кръговата алея и закрачих нагоре към входа.

Отвори ми Лоис, втората съпруга на Фред, а към нея се присъедини и буйният ми единайсетгодишен братовчед Браян, който атакува бедрата ми като първокласен футболен защитник от отбора на Калифорнийския университет — беше сигурен, че един ден ще стане такъв.

Аз се претърколих и престорено заръмжах от болка, докато Браян подвикваше триумфално и изпълняваше специалния си танц във фойето. Малката ми братовчедка Джаки се наведе и ме потупа по главата, все едно бях голдън ретривър.

— Браян е голям нахалник, Джак. Лошо ли се удари?

Намигнах й, че съм добре, и тя ме дръпна за носа.

— Вечерял ли си, Джак? — попита ме чичо Фред, като ми подаде ръка да се изправя и ме прегърна през раменете.

— Не бих отказал кафе — отговорих аз.

— А какво ще кажеш за кафе и парче торта с бананов крем?

— Продадено.

Настаних се на един стол в трапезарията и децата ме засипаха с въпроси — за земетресението, дали в последно време бях хващал лоши и колко най-бързо бях карал колата си. В момента, в който отговорех на някой въпрос, те презареждаха и стреляха отново.

При обичайни обстоятелства щях да хвана по едно хлапе под всяка мишница, да ги занеса в мултимедийната стая и да гледам с тях някой филм за Спайдърмен или Батман, но тази вечер се тревожех за времето — и по-точно колко малко от него оставаше преди мачовете тази неделя, и то преди един определен мач.

Улових погледа на чичо и се потупах по джоба на гърдите. Той кимна и каза на Лоис:

— Ще открадна Джак за няколко минути.

Последвах Фред в кабинета му — прекрасна стая с ламперия от махагон. Две от стените бяха покрити с футболни трофеи, а над камината висеше сто и петдесет сантиметров плосък екран, който също приличаше на трофей.

— Мисля да пийна нещо — заяви Фред.

— Налей ми от същото.

Фред наля шотландско уиски „J&V“ с лед, а аз пъхнах флашпаметта във видеото му. Оставих му стола на бюрото, за да гледа по-удобно. Фред Кройцер беше интересна личност. Не можех дори да предположа как ще реагира на неприятния филм, който се канех да му прожектирам.

Екранът му беше първокласен, с висока резолюция, така че идеално подходеше на записа от нашите видеокамери, достойни за националната космическа агенция.

Започнахме да гледаме картината, записана от прозорците на вилата в хотел „Бевърли Хилс“.

На един телефон просветна червена лампичка.

Един мъж с костюм, обърнат с гръб към камерата, вдигна слушалката, набра няколко цифри и прослуша записаното съобщение.

Зад него се виждаше Виктор Спано, който извади една бира „Хайнекен“ от хладилника и включи телевизора.

Взех дистанционното от бюрото на Фред и превъртях напред, после отново пуснах записа с нормална скорост в момента, в който мъжът с костюма се обърна към камерата за близък план.

Беше Антъни Марзуло, капо трето поколение на клона на мафията в Чикаго, който носеше неговото фамилно име.

Той се обърна към Спано:

— Отвори вратата.

Спано отвори и във вилата влязоха още двама души: Кени Оуен, съдия и организатор с двайсет и пет години опит на футболното игрище, и Ланс Рихтър — амбициозен млад страничен съдия, който очевидно смяташе, че финансовото му бъдеще е свързано с опорочаването на играта, а не със защитаването на правилата.

Чичо ми Фред рязко си пое дъх, после изстреля дълга поредица ругатни.

На екрана се видя как мъжете си стиснаха ръцете, а после съдиите се настаняха срещу човека, който се беше наел с досега

немислимата задача да корумпира съвременния професионален футбол.

— Няма място за грешки — каза Марзуло.

Когато се усмихваше, горната половина от лицето му оставаше неподвижна.

— Както обикновено, това е двайсет процента аванс. Останалото ще получите утре вечер. Не повече от седемнайсет точки. Нали разбирате? Ако се наложи да прекъснете играта, защото слънцето ви свети в очите, ще го направите. Ще направите каквото трябва, за да задържите разликата.

— Разбираме и знаем какво е заложено на изхода от този мач — каза Рихтър.

Той се протегна да вземе една тлъста купчина пачки от банкноти по сто долара.

— Наистина ли? — настоя Марзуло и отпусна ръката си върху ръката на Рихтър.

— Да, сър. Ще стане точно така, както искате. Няма да има проблеми. Ще направим каквото трябва.

Оуен плесна пачките си в бедрото, преди да ги прибере в джоба си.

Спрях записа и се обърнах към чичо Фред.

Горкият човек изглеждаше така, все едно са го ударили с гюле в корема. Спомнях си това изражение от съдебния процес срещу баща ми — смесица от ужасен срам и тъга.

— Доста дръзко — отбелязах аз. — Не става дума само за един амбициозен мафиот и двама корумпирани съдии. Случаят е много по-мощен. Фамилия Марзуло се настанява в територията на фамилия Ночия.

— Никога не съм вярвал, че Кени Оуен ще вземе и един цент, който не е негов — каза Фред. — Познавам и жена му, и децата му. Синът му играе колежански футбол в Охайо.

— Записът е качествен — казах аз. — Ще издържи в съда.

— Трябва да поговоря по телефона — каза Фред. — Ще ти се обадя сутринта, за да ти кажа какво ще правим. Свърши добра работа, Джак.

— Ами, да, съжалявам, чичо Фред. Ужасно съжалявам.

— Да — каза той. — Утре ще бъде още по-зле.

95.

Вече минаваше полунощ, когато най-сетне пристигнах в къщата на Колийн. Бях изтощен и имах нужда Колийн да сложи хладната си ръка на челото ми. Исках да послушам мелодичния ѝ ирландски глас и да заспя, прегърнал тялото ѝ.

Тя дойде да ми отвори по къса нощница и миниатюрни бикини. Косата ѝ беше хлабаво хваната на тила. Ухаеше великолепно — като роза, поръсена със захар.

— Съжалявам, но странноприемницата е затворена — каза ми тя. — Малко по-надолу има мотел „Дейс Ин“.

— Трябваше да се обадя предварително, Колийн.

— Влизай, Джак.

Тя се надигна на пръсти, за да ме целуне. После пристъпи към мен и притисна хълбоците си в тялото ми за няколко секунди — колкото ми трябваше, за да получа ерекция. Колийн ме погали отпред по панталона, после ме хвана за ръка и ме заведе в спалнята си. През завесите се процеждаше лунна светлина, когато тя обу чифт обувки с високи токчета.

— Искаш ли да погледаме телевизия? — попита ме тя. — Или нещо друго?

— Какво дават? — казах аз и се ухилих.

Колийн също.

Отпуснах ръце на презрамките на нощницата ѝ, после ги смъкнах до раменете. Не повече. Само за разпалване на апетита. Колийн продължаваше да се усмихва, когато разкопча колана ми и ме съблече. После ме сложи да седна, свали ми обувките и чорапите и ме бутна назад върху леглото си.

— Господи, колко обичам това тяло — каза тя. — Наистина. Бог да ми е на помощ.

Не очаквах точно това, когато позвъних на вратата ѝ, но ето на: бях гол на чаршафите ѝ, щамповани на цветя, и гледах как Колийн измъква фибите от косата си. Тази завеса от уханна черна коприна падна на раменете ѝ, като първо скри, а после откри гърдите ѝ.

Тя се наведе над мен и косата ѝ ме погъделичка по лицето, после ме целуна силно и продължително. Беше великолепно. Колийн се плъзна в леглото и започна да се извива по тялото ми, а хладната ѝ кожа се плъзгаше върху моята, като първо се отдръпваше, а после се притискаше в мен.

Обхванах тесните ѝ хълбоци — усетих убождане от високи токчета под гърба си — и проникнах в нея.

Умът ми се изчисти, а мислите за сън изчезнаха без следа. Сърцето ми се изпълни с любов, любов и благодарност, и екстаз, а после, след около десет минути, с освобождение — и за двамата. Отдръпнах се от тялото на Колийн и потънах в леглото.

Потта започна да съхне по тялото ми и в този момент, колкото и да не ми се вярваше, Колийн се разплака.

В съзнанието ми проблясна разкаяние. Не бях способен на повече разкаяние през този ден, нито капка повече, но това чувство се разтвори, заменено първо от срам, а после от съчувствие към Колийн.

Прегърнах я, докато тя тихо хлипаше на гърдите ми.

— Какво има, Колийн?

Тя отрицателно поклати глава.

— Сладурче, кажи ми какво става. Искам да разбера. Ето ме, слушам те.

Колийн се изтръгна от прегръдките ми. Обувките ѝ изхвърчаха настрани и се удариха в ъгъла. Вратата на банята се отвори и чух шум от вода. Няколко минути по-късно Колийн излезе с дълга нощница и си легна.

— Как се изложих — каза тя.

— Каж ми. Моля те.

Колийн легна по гръб и се загледа в тавана, а аз отпуснах ръка на корема ѝ.

— Трудно ми е, Джак. Понякога ми става толкова тъжно. Виждам те само в полунощ, при това не всяка вечер. Работя с теб в офиса. А междуременно?

— Съжалявам.

Не можех да ѝ кажа, че нещата ще се променят. Бяхме притиснати до стената и аз нямах друг избор, освен да кажа истината.

— Само това мога да ти дам, Колийн. Не мога да продължа. Не мога да се ожена за теб. Трябва да спрем с това.

— Значи не ме обичаш, нали, Джак?

Въздъгнах. Колийн ме прегърна, докато я галех по косата.

— Обичам те. Но не по този начин, по който имаш нужда.

Стана ми толкова мъчно, колкото и на нея, и трябваше да се измъкна от прегръдките ѝ.

— Остани, Джак. Вече съм добре. Вече е неделя сутрин. Чисто нов ден.

— Трябва да се прибера и да поспя. Днес ще работя... Всеки момент ще гръмне историята с националната футболна лига. Чичо ми разчита на мен. Обещах му.

— Разбирам.

Събрах си дрехите от пода и се облякох на тъмно. Колийн вторачено гледаше в тавана, когато я целунах за довиждане.

— Ти не си лош човек, Джак. Винаги си бил честен с мен. Никога не ме лъжеш. Желая ти хубав ден.

Все още мислех за Колийн, когато двамата с Дел Рио се срещнахме с Фред на паркинга на стадиона по обяд.

Клаксоните виеха безмилостно. Мотоциклетите кашляха и ревяха, докато влизаха през портала. Коли и пикапи се носеха по асфалта. Фенове на всякаква възраст, облечени с тениски на „Рейдърс“ — някои и с лица, боядисани в сребърно и черно, а неколцина дори с костюми на „Дарт Рейдър“, — се забавляваха на импровизирани купони на капациите на автомобилите си, приготвяха бургери и пържоли и се наливаха.

Все пак имаха домакински мач, така че феновете никога не спираха да се надяват, че по някакво чудо славните дни на отбора им ще се завърнат и „Рейдърс“ ще триумфират — ако ли пък не, това пак си беше добър повод за купон.

Хвърлих поглед към запазените места за собствениците и видях как Фред заключва колата си и се отправя към входа. Беше облечен с любимото си яке марка „Докърс“ и носеше ортопедични обувки. Оредяващата му коса беше внимателно сресана. Помислих си, че изглеждаше по-възрастен, отколкото преди една седмица, сякаш беше претърпял голяма загуба. И сигурно си беше точно така.

Извиках Фред по име, той вдигна очи и зави към нас.

Стисна ръката на Дел Рио, потупа ме по рамото и ни поведе през тълпата към един страничен вход на стадиона.

— Благодаря ви, че дойдохте, Джак и Рик. Оценявам го.

Той показа картата си на един от пазачите, каза му, че сме с него, и вратата се отвори към един тунел, който изглеждаше готов за римейк на класическата футболна реклама на „Кока-Кола“ с Джо Грийн.

За един ярък зелен миг аз видях игрището и трибуните от всички страни, които се изпълваха с хора, после завихме наляво и продължихме под стадиона.

По протежение на подземния тунел се отваряха и затваряха врати. Хората от персонала на стадиона подвикваха на Фред и той приемаше поздравите им, като махваше с ръка и се усмихваше.

Стомахът ми се свиваше при мисълта за това, което щеше да се случи през следващите няколко минути.

— Хайде да приключваме с това — каза Фред. — Ще бъде трудно, Джак, ще бъде наистина много неприятно.

Той пхна ключа си в една ключалка и отстъпи назад, за да пропусне мен и Дел Рио да влезем преди него в кабинета му.

Изненадах се, когато видях Евън Нюман и Дейвид Дикс до бюрото му. На една кушетка в дъното на кабинета седяха двама мъже, които не познавах. Бяха облечени с униформи на черни и бели райета. Лицата им бяха мрачни.

Фред ги представи — Скип Стеферио и Марти Матлага — и продължи:

— Джак, носиш ли записа? Двамата с Рик елате с мен. Всички останали, ще се върнем след няколко минути. Ако не се върнем, влезте с взлом.

Двамата с Рик последвахме Фред до една врата, на която пишеше „Съдии“.

Фред почука два пъти и без да чака отговор, завъртя бравата и бутна вратата.

Ехото на разговорите и трясъкът на гардеробчета, които се отваряха и затваряха в съблекалните, рязко утихнаха, когато тримата влязохме вътре.

Съдиите все още не бяха облечени и всички ни погледнаха. Фред спокойно каза:

— Кени, Ланс, трябва да се видим за малко.

Кени Оуен закопчаваше ризата си на черни и бели райета. Той вдигна крак на една пейка и се зае да връзва маратонката си.

— Навън — продължи Фред. — Веднага.

Лицето на Ланс Рихтър преbledня под слънчевия му загар, но той и Кени Оуен излязоха и Фред затвори вратата зад гърба им. Петимата образувахме малка групичка на десетина метра от съблекалнята на съдиите. Фред започна:

— Няма лесен начин да направим това. Има само труден и още по-труден начин.

— За какво говориш, Фред? — попита Оуен, като се преструваше на глупак и се справяше доста добре.

— Имаме цялото ви отвратително уреждане на мача на запис, жалки задници такива. Джак, покажи им снимките от „Бевърли Хилс“.

Бях разпечатал отделни кадри от видеозаписа на срещата на Оуен и Рихтър с Антъни Марзуло и ги носех в един плик. Извадих снимките, подредих ги и сложих най-важния кадър отгоре.

Рихтър видя снимката, на която двамата с Оуен държаха пачки пари и седяха на една масичка за кафе срещу капото на мафията от Чикаго. Усетих миризма на урина и забелязах, че панталоните на Рихтър са мокри отпред.

— Нямах друг избор — промълви той. — Трябваше да подкрепя Кени или да изгубя работата си.

— Бъзльо — изръмжа Оуен.

— Не си губи времето да ми говориш глупости, Рихтър — продължи Фред. — И без това не ми пука защо си го направил.

— Това беше първият път — каза Оуен. — Имай сърце, Фред. В тази професия не се изкарват пари.

— Кен. Не чу ли, когато ти казах, че имаме всичко на запис? Марзуло казва: „Както обикновено, това е двайсет процента аванс“. А

сега слушайте. Нюман и Дикс са в кабинета ми. Дикс иска да ви закара в пустинята и да ви застреля и двамата. И е в състояние да го направи. Нюман иска да се кандидатира за конгресмен. Той пък иска да ви арестува незабавно, което донякъде ще спаси репутацията на националната футболна лига — но ще съсипе играта. Аз виждам нещата по друг начин, а моите колеги се доверяват на инстинктите ми. Затова, ако изобщо ви е останал някакъв мозък, ето с какви възможности разполагате. Слушайте ме внимателно.

Двамата съдии не откъсваха поглед от него и дори не мигваха, докато Фред продължи.

— План А. Връщате се в съблекалнята и казвате, че сте били на вечеря с някои от играчите, но не можете да кажете кои. Това е нарушение на правилника на лигата и наказанието е отнемане на съдийските ви права. А ето и План Б. Аз занасям нашия запис, на който се вижда как приемате подкуп от Марзуло, на председателя на комисията. Почтеността на професионалния футбол започва да се гледа под лупа. Проверяват се всички мачове, които сте свирили в жалкия си живот. Ще бъдете арестувани и обвинени в престъпно сдружаване, а историята за това ще влезе в националните новини още тази вечер и ще се върти с години. Фамилията Марзуло ще бъде обвинена в рекет, а вашият живот няма да струва и пукната пара — нито в затвора, нито навън. Честно казано, и в момента не бих заложил пукната пара на живота ви. Имате най-много три часа, за да изчезнете. Когато от фамилията Марзуло не ви видят на терена, веднага ще се разчуе. А когато мачът не тръгне натам, накъдето очакват те, вие сте довиждани. Не вярвам дори да открият телата ви.

Очите на Кени Оуен бяха широко отворени и влажни. Той преразказа това, което Фред му беше подал:

— Вечеряхме с няколко играчи, но не можем да кажем кои, защото те не са виновни. Беше глупаво от наша страна. Нарушихме правилата за една безплатна пържола. Моля ви, приемерте оставките ни.

Фред им каза:

— Съберете си нещата от гардеробчетата и изчезвайте оттук, по дяволите. На бегом.

Десет минути по-късно Фред, Нюман и Дикс заведоха новите съдии в съблекалнята. Както предвиждаха специалистите, отборът на

„Тайтънс“ смаза „Рейдърс“ с 52 на 21, с 14 точки повече от предварително уговорената разлика.

Занесох видеозаписа в офиса на Private и го заключих в сейфа, където държахме и много други тайни. Ако Фред някога имаше нужда от него, щях да му го дам.

Но оставих снимките на Спано, Марзуло и съдиите в джоба си. Беше ми хрумнала една хитра идея. Но все още не можех да я споделя с никого.

Беше три часа и петдесет минути, в същата неделя следобед. Джъстин и Нора Кронин бяха паркирали пред дома на Рудолф Крокър — триетажен жилищен блок на „Виа Марина“ — още от осем сутринта. Двете жени все още не бяха точно приятелки, но не се беше стигнало и до размяна на удари. Джъстин беше монтирала една малка параболична чиния на прозореца на колата. Двете с Нора бяха изслушали шумовете от сутрешния тоалет на Крокър, а след това и прегледа на печата по телевизията, придружаван от непрекъснатия, несвързан коментар на Крокър.

В два без нещо Крокър беше излязъл от сградата по шорти и тениска, така че Нора и Джъстин за пръв път бяха видели на живо двайсет и три годишния младеж, който вероятно беше убил повече от десет момичета.

— Не е кой знае какво — изръмжа Нора.

— Не, не е. Той е просто боклук, Нора.

Крокър беше излязъл на джогинг по „Адмирълти Уей“, така че Джъстин и Нора го последваха на безопасно разстояние в една от стандартните служебни коли на Private — сив форд, модел „Краун Виктория“.

Когато се прибра, Крокър взе душ, като пееше „Unbreak My Heart“ на Тони Бракстън — фалшиво, но с много чувство. После гледа предаването „Вашите пари“ по CNN, а след това в апартамента му с изглед към улицата настъпи тишина. Джъстин предположи, че работи на компютъра си. Или пак беше заспал.

— Да не би да смята да си остане вкъщи тази вечер, да му го начукам? — изнерви се Нора. — Мислех си, че този тип има нужда от силни усещания.

— Облегни се. Затвори очи — каза Джъстин. — Ако той няма да излиза, и ние няма да мърдаме.

— Не мога да спя в кола. Ти можеш ли?

— А как обичаш кафето? На ъгъла има магазин. Аз черпя.

Малко след пет Крокър отново излезе от блока си, като този път беше облечен с елегантно синьо сако, розова риза, сиви панталони и половинки, които изглеждаха скъпи. Той отиде до един нов модел син микробус сиена, паркиран в края на „Бора Бора“, и се качи. После плавно излезе на заден ход и зави по „Виа Марина“.

Джъстин беше истински професионалист в проследяването. Тя потегли след микробуса на Крокър, като поддържаше дистанция от две-три коли между тях. Едва не го загуби на един светофар, но форсира двигателя и мина на жълто.

— Кучи син — измърмори Кронин. — Да не би да ни е забелязал?

— Не знам — отговори Джъстин. — Скоро ще разберем.

Влязоха в Уестуд по булевард „Уестуд“ и продължиха по „Хилгард“. Видяха как Крокър отби по една алея, остави ключовете и микробуса на един служител на паркинга и се изкачи по стълбите във фойето на хотел „W“.

Барът на хотела, разположен в ъгъла на сградата, се виждаше през панорамните прозорци от двете страни.

— Отива в „Уиски Блу“ — отбеляза Джъстин. — Популярно място за свалки на богати необвързани мъже и жени. Всъщност е идеално за нашите цели.

Предварително уговорената им задача беше много тясно и прецизно очертана. Не биваше да атакуват Рудолф Крокър. Не биваше да го арестуват. Дори не искаха да му се мяркат пред очите, макар че Джъстин нямаше нищо против да му ги издере с ноктите си.

Трябваше им само малко слюнка, микроскопично количество кожни клетки, един косъм или една люспичка пърхот. Това щеше да им бъде достатъчно.

Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Как изглеждам? — обърна се Нора към Джъстин.

— Очарователно. Ето, вземи това.

Джъстин извади червило от чантата си и го подаде на Нора, докато наблюдаваше вратата, през която току-що беше влязъл Рудолф Крокър. Все още беше вътре.

— Пусни си косата — каза Нора. — Бухни я малко. Разкопчай няколко копчета.

Джъстин го направи и когато беше готова, каза:

— Хайде. Да вървим да се запознаем с дявола.

Нора затръшна вратата на колата, показа значката си на служителя на паркинга и каза:

— Колата ни остава тук, до бордюра. Полицейска задача.

Джъстин даде десет долара на момчето и последва Нора нагоре по стълбите.

— А, ясно — каза момчето. — Добро ченге и лошо ченге.

Нора се обърна към него и се разсмя с глас.

— Не, ние сме дебело ченге и кльоцаво ченге!

100.

Когато двете влязоха в бара, Джъстин подхвърли:
— Смахът винаги помага.

Откакто беше идвала за последен път в „Уиски Блу“, барът беше ремонтиран и обновен. Салонът беше обзаведен с неутрални земни цветове, имаше ъгловати ниски мебели с цвят на шоколад и глина, а осветлението над бара беше меко. От колоните се носеше техномузика, на фона на която изобщо не можеше да се проведе истински разговор.

Барът беше претъпкан с млади мениджъри и начинаещи финансисти, които се наслаждаваха на остатъка от уикенда. Все още имаха шанс да забият нещо. Момичета със страхотно направена коса, тесни дрехи и бюстове, повдигнати чак до ключиците, се смееха очарователно на млади мъже, които очевидно се изкачваха в кариерата си. Всеки втори от тях беше с тъмна коса и много бели зъби, повечето бяха с тъмни очила.

Джъстин изпита тревожното усещане, че нямаше никакво време. Това беше последният ѝ шанс. Крокър трябваше да се окаже човекът, когото търсеха, и той беше тук.

Беше работила прекалено дълго по този случай, все едно убитите момичета бяха собствените ѝ дъщери. Бяха изминали цели месеци на раздразнение и мъка, в които тъжните гласове на родителите им се бяха запечатали в съзнанието ѝ като на старомодна грамофонна плоча от винил.

Двете с Нора си бяха поставили трудна, но съдбоносна задача. Ако успееш да се справят с нея, щяха да спрат един отвратителен шибан убиец — но имаше твърде много начини, по които можеха да се провалят.

101.

Джъстин направи знак с очи на Нора и двете започнаха да се промъкват през тълпата. Когато стигнаха до бара, Джъстин спря до един едър, напомпан, дваисет и няколко годишен младеж с червено лице и риза, която съответстваше на цвета на физиономията му.

— Може ли да се мушна тук и да си поръчам нещо за пиене? — попита го тя.

— Какво ще пиеш? — попита я той, като я оглеждаше от шията надолу.

— Аз съм с приятелката си.

Едрият младеж погледна към Нора и очите му подскочиха обратно към Джъстин. Направи гримаса, но им освободи място. Джъстин зае едно столче, хвана Нора за лакътя и я придърпа към себе си. После се наведе към нея и прошепна:

— Виждаш ли го?

— Аха. Крокър иска ново питие. Барманът току-що му взе чашата, за да я напълни.

Барманът беше в началото на трийсетте, с пясъчно руса коса, която оредяваше на челото. Беше напомпан и изглеждаше отегчен, а на ризата му имаше значка с името „Бъди“.

— Какво ще обичате, дами?

— Пино гриджо — каза Джъстин.

— Минерална вода „Перие“ — каза Нора.

Някой се раздвижи зад гърба на Джъстин и я блъсна.

— Какво, по...

— Не се обръщай. Крокър вече си има компания — каза Нора. — Кльощав тип, с пусната коса. Прилича на компютърен маниак.

— Не чувам какво си говорят — каза Джъстин.

— Няма значение — отговори Кронин. — Стига да ги виждаме, всичко е наред.

Барманът им донесе питиетата. Джъстин му подаде дваисетачка и му каза да задържи рестото. Барманът прибра банкнотата, измъкна една купичка ядки изпод бара и ги сложи пред нея. Джъстин вдигна

поглед и видя отражението на Крокър в огледалото зад бара. Беше със стърчащи уши и характерен нос. Но останалото беше просто невероятно: как беше възможно толкова обикновен човек да се състезава с легендарни психопати за едно от най-високите места в класацията на серийните убийци?

Сервитьорът донесе чисти чаши на бара, а барманът прие и изпълни няколко поръчки. Приятелят на Крокър си беше поръчал наливна бира и двамата разговаряха, без да се оглеждат.

Джъстин сведе поглед, когато Крокър направи знак на сервитьора за сметката. Тя го проследи как я плати с кредитната си карта и подписа разписката, после двамата мъже се изправиха от местата си и излязоха от бара. Бъди пристъпи напред да им прибере чашите и в същия миг Нора плесна значката си на бара пред него.

— Не пипай чашите — нареди му тя. — Ще ги взема. Веществено доказателство.

— Доказателство за какво? — попита барманът.

— Струва ми се, че онова симпатично момиче ей там иска да си поръча нещо — каза Джъстин на Бъди. — Защо не отидеш да й налееш?

Нора и Джъстин хванаха чашите с по една хартиена салфетка: чашата на Крокър и чашата на неговия приятел. Едва когато излязоха от бара и отново седнаха заедно в служебния форд, те си позволиха да се усмихнат. Джъстин извади телефона си и набра няколко цифри.

— Сай. Ще ни чакаш ли в лабораторията след двамайсет минути? Мисля, че свършихме добра работа.

102.

Както би казал Йоги Бера^[1], „беше дежа вю за втори път“. Рик седеше до мен в малкия самолет „Чесна“. Кацнахме на летището в Лас Вегас по здрач и взехме кола под наем. След това подкарахме покрай песъчливите празни парцели на мъртвородените строителни проекти, които бяха фалирали през 2008 година. Накрая стигнахме до една сива стена, която закриваше изгледа към затворения жилищен комплекс от улицата.

Спряхме пред портала на Кармайн Ночия.

Рик натисна бутона, отговори му един глас и някой ни пусна да влезем. Прекосихме моста над изкуствената река със затворен цикъл, която можеше да съществува само в Лас Вегас или може би в Орландо. Продължихме покрай ярко осветените конюшни и стигнахме до парадния двор с островчето от палми пред масивната дъбова врата.

Човек можеше да си помисли, че се намира в Барселона, или в Мароко.

Мутрата на Ночия, който предишния път беше с червена риза, сега беше облечен с тесен черен пуловер и джинси от имитация на кожа.

Той ни отвори вратата, прибра пистолета на Рик и моя пистолет и ги остави върху двойния сейф за оръжия във фойето, маскиран като шкаф в мавритански стил.

После мутрата ни поведе напред, както и преди: през стаята за бiliarд, изпълнена с тракането на цветните керамични топки, до голямата зала, където Кармайн Ночия седеше в кожения си фотьойл.

Този път Ночия не четеше книга. Вместо това гледаше гигантския екран над камината, на който вървеше повторение на унищожителната победа на „Тайтънс“ срещу „Рейдърс“ отпреди няколко часа. Изключи телевизора и ни покани да седнем, без да ни стисне ръцете, както и предишния път.

Главата ми се въртеше. От една страна, вече бяхме получили предупреждение от Кармайн Ночия и неговата „фамилия“ и те имаха сериозни причини да не ни харесват особено. Аз бях изгонил

адвокатите му, бяхме пребили хората му в бардака на Гленда Трийт, а освен това се бях отнесъл неуважително към бащата на Кармайн, капото на мафията.

А сега отново се бях появил с Дел Рио, моя избухлив телохранител и боен другар, за да предложи сделка на Ночия. За това се искаше доста кураж. Бях помолил Рик да си държи устата затворена, очите отворени и задника залепен на дивана. Той беше отговорил с едно „Добре, шефе“, така че ми оставаше само да се надявам, че е угасил фитила си.

Басейнът от другата страна на стъклените врати хвърляше танцуващи отблясъци по лицето на Ночия, така че изражението му беше непроницаемо.

Дали щеше да ми каже онова, което исках да разбера? Със сигурност се надявах на това.

— Какво има, Морган?

— Гледа ли мача?

— Ти на това мач ли му викаш? Приличаше по-скоро на клане.

— Нося нещо, което искам да ти покажа.

Извадих снимките от джоба си и ги подадох на Кармайн Ночия. Той ги взе с хладната си ръка с идеално поддържан маникюр и ги разгледа. Веждите му едва забележимо се повдигнаха, когато разпозна хората на снимките и осъзна какво правят и какво означава това за неговия бизнес.

— Как се сдоби с тези снимки? Ако нямаш нищо против да те попитам.

— Направих ги собственоръчно. Но ето какво е по-важно. Мачът беше уговорен предварително и това се прави от известно време насам. Ако не се бяхме намесили, от букмейкърите щяха да продължат да изтичат пари, докато не изгубиш всичко.

Вместо това фамилията Марзуло получи един ритник в зъбите. Би трябвало да се свият малко. И да се откажат от бизнеса с незаконни залагания на национално равнище. Така си мисля аз. Ти как мислиш?

Кармайн остави снимките на масата между нас. После се облегна назад и се загледа в мен. Аз отвърнах на погледа му.

Опитах се да си представя какво си мисли. Дали ми вярваше, че наистина съм направил нещо толкова важно, от което в действителност може да спечели? Или вече планираше предстоящата война срещу

фамилия Марзуло? Или просто мислеше как точно да съобщи на баща си, че се бяха разминали съвсем за малко с потенциална катастрофа, която щеше да съсипе съществена част от семейния им бизнес?

Мълчанието продължи дълго.

Времето се простираше отвъд шлифованите стъкла на прозорците в залата, през изкуствения рай навън и още по-далеч, в пустинята.

Както вече споменах, Дел Рио може да бъде търпелив човек, когато поиска. Нямахше нужда да се тревожа за него, защото в момента той показваше това, което много пъти беше доказвал като мой помощник-пилот в Афганистан. Седеше неподвижно, наблюдаваше и чакаше.

Най-сетне Кармайн Ночия примигна.

— Кажи ми какво искаш — каза ми той.

---

[1] Бивш бейзболист и мениджър от Мейджър Лийг Бейзбол (професионалната бейзболна организация в Северна Америка) — Б.р.

↑

103.

Кармайн Ночия ме беше попитал какво искам. Почувствах се като в приказка, в която вълшебният дух е готов да изпълни едно желание на героя — само трябваше да внимавам какво си пожелавам, за да не се окаже, че съм разменил кон за кокошка.

— Аз демонстрирах добра воля — отговорих. — Изчистих един проблем, който вие дори не знаехте, че имате. Искам баща ти да разбере какво съм направил. Нека да обясня какво имам предвид. Нито вие ще изчезнете изведнъж, нито ние. Нека да приемем това.

— Искаш договор за ненападение. Примирие между твоята и моята организация. Да не си пречим взаимно.

— Общо взето. Но освен това искам да разбере кой е поръчал убийството на Шелби Къшмън.

Ночия се усмихна. Беше съвсем лека усмивка, но изглеждаше истинска.

— Няма по-добър приятел — каза той. — Няма по-лош враг.

Очаквах да каже всичко друго, но не и това. Думите на Ночия бяха един от девизите на морските пехотинци. „Няма по-добър приятел. Няма по-лош враг“. Също като Дел Рио и мен самия, Кармайн Ночия беше служил в морската пехота.

— Искате ли нещо за пиене, момчета? — попита ни той. — Или може би да останете за вечеря? Можем да поговорим, докато вечеряме.

— Много благодаря, но става късно. Освен това ще трябва да пилотирам.

Ночия кимна, изправи се и ни помоли да го последваме в стаята за бiliarд. Когато влязохме, той се обърна към мъжете около масата:

— Разходете се, момчета.

Стаята опустя. Над бiliarдната маса имаше брояч за резултата, но Ночия го подмина и спря до черната дъска, окачена на стената. На нея беше записана дълга поредица от победи.

Ночия взе една гъба от дъската и изтри няколко телефонни номера, които бяха написани в ъгъла.

Беше обърнат с гръб към мен, когато заговори отново:

— Имаме партньор в редица строителни проекти: хотел в Невада, няколко търговски центъра в Лос Анджелис и Сан Диего. Той дойде при нас с една молба. Нямахме друг избор, освен да се съобразим с нея.

Гледах като омагьосан, когато той започна да изписва името с парче креда за билиардните щеки.

Отначало помислих, че ще нарисува стрелка от името на партньора към човека, който беше дал поръчката за убийството. Но той не го направи.

Вместо това Кармайн Ночия написа името на дъската и каза:

— Това е човекът, който поръча убийството на твоята приятелка Шелби Къшмън.

Когато се увери, че съм прочел написаното, той се изплю на гъбата и изтри името от дъската. После ни изпрати до вратата, пожела ни приятна вечер.

И ми стисна ръката.

104.

Когато се върнах в Лос Анджелис, отново минаваше полунощ. Казах на Дел Рио, че ще се видим на следващата сутрин, а той ме погледна като някой баща, който за пръв път е качил малкия си син на училищния автобус.

— Ще се оправя — казах му аз.

Но дали наистина щях да се оправя?

Рик продължаваше да ме гледа, когато се качих в моето ламборгини и си сложих колана. Поех по магистрала 10, а после хванах изхода за булевард „Сънсет“. Щях да карам по-бързо, ако имах фолксваген. Това беше един от недостатъците да притежаваш бърза спортна кола. Автомобилът ми привличаше вниманието на всички полицаи в щата и на всеки добросъвестен гражданин с мобилен телефон.

Умът ми препускаше пред колата, но аз продължавах да спазвам ограниченията за скоростта, като най-сетне забавих ход и спрях пред входа на хотел „Шато Мармонт“.

Качих се на асансьора от паркинга, без да срещна никого, и натиснах бутона за етаж на Анди. Заставах пред вратата му и извадих мобилния си телефон, за да му се обадя.

Телефонът започна да звъни. Най-сетне той вдигна.

— Джак? Някакъв проблем ли има? Часът е един през нощта.

— Да, има проблем. Аз съм точно пред вратата ти. Отвори ми.

Анди носеше същата пижама, с която беше последния път. Измачкана коприна и широки кафяви ивици, които се редуваха с тънки черни райета. В стаята миришеше на газове и на чесновия хляб, зарязан на масичката за кафе.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза Анди.

— Току-що пристигнах със самолета от Лас Вегас — казах му аз.

— А после карах дотук.

— Седни, Джак.

Останах прав.

— Прекарах интересна вечер с Кармайн Ночия — продължих аз.
— Бях на гости у тях.

Анди ме погледна в очите. В неговите не се четеше страх. Как можеше да си помисли, че няма да разбере? Дали беше подценил реакцията ми? Или беше много по-коварен, отколкото някога бях подозирал за него? Не бях свикнал да мисля по този начин за моя съквартирант от общежитието и най-добър приятел от детството насам.

В гласа ми отекваше възмущение, когато продължих:

— Кармайн ми разказа за твоята молба. За това, че ти си го помолил да организира убийството на Шелби. Как можа да го направиш? Каж ми нещо, на което да мога да повярвам.

Лицето на Анди помръкна и коленете му омекнаха. Видях как се свлече на пода, но грубо го хванах за раменете в желязна хватка и го запратих в едно кресло, което едва не се преобърна.

Беше започнал да хлипа, но аз вече бях виждал тази неловка и жалка преструвка.

— Престани, Анди. Няма смисъл да се преструваш, задник такъв.

— Тя беше курва, Джак. Ти сам ми го каза, но аз вече го знаех. Беше готова на всякакви перверзии с всеки боклук, който има пари. И аз трябваше да го науча от някакъв долен мошеник, който не знаеше или не му пукаше, че Шелби ми е жена.

— Има нещо, което се нарича развод — казах аз.

Но всъщност си мислех за Шелби, виждах лицето ѝ, спомнях си гръмогласния смях в ситуационната комедия, където играеше, и как беше като пристан за мен след войната, а може би дори ми беше спасила живота, след като се върнах.

Измъчвах се, че беше потънала в наркоманския ад, който я беше накарал да падне толкова ниско. А после си спомних и как лично аз бях запознал с човека, който беше платил да я убият. Ако не ги бях запознал, Шелби все още щеше да е жива. Аз я бях обичал, а тя му беше вярвала. И ужасно ми липсваше.

Как беше възможно Анди да направи това с Шелби? Как беше възможно който и да е да поиска да я убие? Тя беше нежна и добра, и толкова забавна — щом успяваше да разсмее дори мен.

Вбесях се, когато гледах как плаче Анди. Последния път, когато си беше изливал сърцето по този начин, бях съчувствал на мъката му. Но сега вече нямаше как да го скрия от себе си: бях перфектно изигран. При това от своя най-добър приятел.

Вече не познавах Анди Къшмън.

— Като за счетоводител, ти си адски добър актьор — отбелязах аз. — Но може би точно в момента малко преиграваш.

Хлипането спря и Анди се стегна.

— Моля те, Джак. Ти не разбираш какво ми беше да живея под един покрив с нея. И да знам какво е правила: наркотиците, мъжете. Трябваше да го направя, но не можех да го направя сам. Аз наистина я обичах, Джак. Честно. Моля те. Не казвай на полицията.

— Не се тревожи. Няма да се обадя в полицията. Все пак си ми клиент, лайно такова.

— И приятел?

Умолителният му поглед ме вбеси още повече.

Вместо да му отговоря, аз го ударих в лицето. Столът му се преобърна и когато падна на земята, аз го дръпнах за косата и започнах да го ритам навсякъде: в краката, в бъбреците, в ребрата. После излях на главата му една бутилка скоч за триста долара. Но не можах да измисля какво повече да кажа или да направя, без наистина да го убия.

Анди Къшмън, моят бивш клиент и моят бивш приятел, продължаваше да плаче, когато излязох от хотелския му апартамент.

Доктор Сай пристигна на бегом в кабинета на Джъстин, заби длани в касата на вратата и увисна на нея, все едно беше знаме на силен вятър. Беше десет и десет сутринта и той беше работил цяла нощ в лабораторията си, за да изследва двете чаши от бара, които Джъстин му донесе.

Джъстин се подпря с две ръце на бюрото си и внимателно се взря в момчешкото лице на Сай. Той беше истински учен, така че можеше да бъде щастлив, дори когато новините бяха лоши: щастлив, защото е разрешил задачата.

— Каж ми нещо хубаво — каза Джъстин. — Накарай ме да се усмихна, вундеркиндче.

— Имам една добра и една лоша новина — отговори Сай.

Джъстин закри лицето си с ръце.

— Каж ми първо лошата.

— Добрата новина е, че изолирах ДНК от непознатия мъж от бара. И тя съвпада с ДНК, която открихме по дрехите на Уенди Борман.

— Това ли е добрата новина? — възрази Джъстин. — Имаме само криминологично съвпадение за тази проба от ДНК.

— Да, мъжът все още е непознат. Но ти си го видяла. Той е жив и здрав и живее в Лос Анджелис.

— Слушай, Сай, добра новина щеше да бъде това, че си установил съвпадение с Рудолф Крокър. Аз стоях точно до него в бара. Загърнах чашата му като малко пиленце. Не може да няма негова ДНК по нея.

Сай пусна касата на вратата, влезе в кабинета и седна срещу Джъстин. После подпря обутите си с джапанки крака на бюрото й. Жълтите щампи на хавайската му риза подчертаваха русите кичури в косата му. Изглеждаше така, сякаш току-що е пристигнал от някой сърф клуб във Венис Бийч.

— Проблемът не е в това, че ДНК-то на Рудолф Крокър не е върху чашата. Проблемът е в това, че по нея има цяла супа от алели^[1].

И макар че не мога да го изключа от пробата, не мога със сигурност да сравня неговата ДНК с онази, която намерихме по дрехите на Уенди Борман. Съжалявам, Джъстин. Пробата не става.

— Чакай малко. Чакай малко. Можеш ли да повториш изследването и някак да се опиташ да изолираш неговата ДНК...

Сай гледаше как Джъстин се опитваше да изстиска някаква надежда от резултатите, които ѝ беше поднесъл. Ако можеше да го направи заради нея, щеше да го направи.

— ... или не можеш?

— Не — каза Сай. — Ако трябва да предположа какво е станало, на бармана са му свършили чистите чаши. Той е изплакнал една от мръсните в мивката и я е дал на Крокър. След това са му донесли чисти чаши и барманът е дал една от тях на непознатия мъж. Звучи ли ти логично?

— Не мога да взема друга проба от Крокър — каза Джъстин. — Нямаме време.

— Ако не можеш да намериш на улицата това, което ти трябва, влез в къщата му и си го вземи — каза Сай.

— Нали не искаш да кажеш, че трябва да вляза с взлом... О, ти имаш предвид да взема съдебна заповед.

— Ако няма друг начин.

„Мамка му“, помисли си Джъстин. После набра номера на Боби. Знаеше го наизуст, естествено.

---

[1] Форма на различните състояния на един ген, определяща различни фенотипни белези — Б.р. ↑

Джъстин въздъхна и завъртя стола си към прозореца, с гръб към Сай. После наведе глава и напрегнато заговори на Петино.

— Боби, Сай казва, че не можем да изключим ДНК на Рудолф Крокър от пробата. Това означава, че може би е бил един от психопатите, които са отвлекли Уенди Борман.

— Да, Боб — продължи Джъстин по телефона. — Пробата е замърсена, но Крокър е включен като една от множество възможности...

— Да, точно така. Крокър е един от множество вероятни извършители, така че ми трябва съдебна заповед за обиск...

— Сериозно ли говориш? Трябва само да вляза в апартамента му за една секунда и да му взема четката за зъби...

— Благодаря ти за отделеното време, Боб. Благодаря ти, за това, че не направи нищо! Каквото и да стане, ти си виновен.

Джъстин тресна слушалката, завъртя се и каза на Сай:

— Казва, че дори да извие ръката на някой съдия, доказателствата няма да бъдат приети от съда. Но в момента аз не се тревожа за процеса. Не, аз искам да спра този изрод, преди да убие още някого тази вечер.

Телефонът на Сай звънна.

Той му хвърли един поглед и каза на Джъстин:

— Ще бъда долу, ако ти потрябвам.

Сай се спусна по стълбите до лабораторията в подземие. Откри Мо-бот в нейния кабинет, който приличаше на друидска пещера. Ароматните пръчици не спираха да горят. На Сай му миришеха на парфюмирани боклуци.

Мо не вдигна очи от компютъра си, но каза:

— Злокобния е откраднал прякор и е изпратил есемес до мишената.

Сай издърпа стол до бюрото на Мо и се вторачи в екрана. Шпионската програма, която бяха написали, беше ужасно добра. Беше в състояние безжично да прониква във всички обаждания, след като

изходящият номер е заразен с нея, но освен това записваше и текстовите съобщения.

— Подчертай Злокобния и Лейди Ди — каза Сай. — Ще ни бъде по-лесно да ги следим.

Той свали мобилния си телефон от колана и се обади на Джак.

— Злокобния си бърби с мишената — събщи му той. — Копеленцето използва прякора „Лулу218“. Текстовото съобщение до мишената гласи: „ще се видим след училище“. Не пише къде.

Сай се обърна към Мо:

— Можеш ли да определиш по-точно местоположението на Злокобния?... Джак, той е в западната част на Холивуд. В момента не мога да ти кажа повече от това. Ще продължим да следим сигнала, докато го локализираме по-прецизно.

— Не можете ли да го проследите? — попита Джак.

— Не — отвърна Сай. — Не можем да прихванем обаждането, а горкото момиче ще умре, преди ченгетата да се сдобият със съдебна заповед.

— Работя по въпроса! — почти изкрещя Джак.

— Добре — каза Сай. — Продължаваме да действаме.

Той прекъсна връзката и отново се обърна към Мо:

— Изпрати есемес на Лейди Ди.

— Опитях. Блокирани сме. Горкото агънце внимава. Момичето знае, че някъде навън броди убиец, така че пуска да влезе вълка, маскиран с прякора на приятелката ѝ, но не пуска нас.

Лейтенант Нора Кронин ускори по булевард „Фигероа“, навъртя волана надясно и паркира неправилно на втора линия пред незабележимата бяла сграда на пет етажа, която приютяваше агенция Private и многобройните ѝ тайни. Джъстин излезе от стъкления вход с енергична крачка, качи се в патрулката и си сложи колана.

— Бясна съм — заяви тя.

— Слушай, Джъстин, макар че Боби е абсолютен задник, в този случай трябва да му признаеш, че има право. Нямаме мотив.

— Крокър и неговото приятелче тази вечер ще убият още някого, още едно момиче. Това е моят мотив, по дяволите.

Полицейската радиостанция в колата изпраця: някой се беше ударил с колата си на кръстовището на „Кахуенга“ и „Санта Моника“ и беше избягал след това.

Нора намали звука и каза:

— Аз предлагам да атакуваме офиса на Рудолф Крокър, без да се обаждаме предварително. Ти ще се държиш така, както си се държиш. Имам предвид като следовател, който е станал със задника нагоре. Аз ще покажа значката си на Крокър и вежливо ще го помоля да дойде в управлението. Това не е арест, имаме нужда от помощта му за един случай, по който работим. Добросъвестен гражданин и прочие. Ще му кажем например че може да е станал свидетел на престъпление.

— Добре — каза Джъстин. — Значи той идва. Затваряме го в стаята за разпити. И ти му казваш, че е идентифициран като свидетел, който е минал покрай улицата, където преди пет години е отвлечена Уенди Борман.

— Много ясно. Това може да свърши работата. Може да се притесни и да каже нещо, с което сам да се закопае. Или пък да остави проба от ДНК на кутийката от „Кока-Кола“, с която ще го почерпим — каза Нора. — Може би ще се притесни, че сме го викнали в управлението. Така ще отмени убийството за тази вечер, а в такъв случай поне ще спечелим малко време, партньорке.

Джъстин кимна.

— Офисът му е на булевард „Уилшър“, до „Феърфакс“. Би трябвало да е там в единайсет без двацет сутринта.

Нора натисна газта и в продължение на петнайсет минути кара нагоре по „Уилшър“, докато не намери адреса. Спря и паркира. После двете с Джъстин влязоха в хладната офис сграда. Във фойето имаше ярка творба на скулптора Франк Стела, голяма колкото хамбар.

Нора показва значката си на секретарката, тънка като вейка зад дългото бюро от зелен мрамор на втория етаж. Помоли да се срещне с Рудолф Крокър.

Секретарката отговори:

— Господин Крокър не е в офиса. Взел си е почивен ден.

— Мамка му! — каза Нора и удари с юмрук по бюрото.

Когато се върнаха в патрулката, Нора подкара към блока на Крокър.

— Ако не си е вкъщи, можем да го изчакаме, както последния път — каза тя на Джъстин.

— А защо не пуснеш проклетия му микробус за издирване на полицейските честоти?

— Чудесно — каза Нора. — Добра идея, Джъстин.

Нора се обади на диспечерите в полицейското управление, каза името на Крокър и обясни, че кара нов модел син микробус тойота „Сиена“.

— Искам да намерите този микробус — каза тя. — Трябва ми във връзка с разследването на убийствата на ученичките.

После се обърна към Джъстин:

— Гледай внимателно. Би трябвало да е паркиран точно пред апартамента му.

Но синият микробус не се виждаше никъде, а портиерът им каза, че Крокър е излязъл от сградата рано сутринта, около седем часа, и не, той нямаше никаква представа кога ще се върне.

Нора и Джъстин се настаниха в патрулката, паркирана срещу блока на Крокър. Нора продължаваше с монолога си, изпъстрен с „шибано това“ и „шибано онова“. Бяха минали повече от четири часа, когато й се обадиха диспечерите.

— Лейтенант, този син микробус „Сиена“ е в Силвър Лейк. За последен път са го забелязали да се отправя на север по „Алварado“. Нашата кола е карала на юг и са го загубили на кръговото.

— Кажете на всички коли да търсят този микробус, сержант — изляя Нора. — Искам да спрат шофьора, независимо за какво, и да го задържат, докато не пристигна. Заподозреният може би е въоръжен и опасен. Това е основният ни заподозрян за серия от убийства.

108.

— Джак — каза Мо-бот с необичайно кротък глас. — Искам само да те предупредя, че не знаем истинските имена на нито един от тези хора.

Беше почти четири и половина в понеделник следобед. Аз карах една от служебните ни коли, а Круз седеше до мен, докато говорех с Мо-бот, която се обаждаше от офиса. Включих Мо на колоните, така че и Емилио да слуша.

— Злокобния изпраща текстови съобщения на непозната мишена, „Лейди Ди“, като използва прякор, който е откраднал от нейния телефон. Прякорът е на нейна приятелка.

— Ясно.

— И така, Злокобния току-що изпрати следното: „Трябва да ти кажа нещо важно. Да се видим в Сломо?“

— Какво е това „Сломо“? — попитах аз.

— Аз го знам — обади се Круз. — Магазин за вестници и списания, на „Върмонт“.

Мо отново се намеси:

— Лейди Ди му отговори. „Не мога, маце. Тази вечер ще готвя. Отивам до магазина.“ Злокобния й писа: „Много е важно. Трябва да се видим в магазина“.

— Кой магазин? — попитах аз.

— Джак, не знам нищо повече от теб. Опа. Мишената му написа: „ОК. ще се видим след 15“. Това е всичко.

— Имаш ли адрес, Мо? За някого от двамата?

— Злокобния е на „Монтроуз“ и приближава „Глендейл“. Не мога да ти кажа по-точно от това. Чакай, сигналът на Злокобния се движи. Кара на север... Джак, той спря на „Глендейл“. Или е на светофар, или... не, скоростта му е такава, че явно ходи пеша.

Круз не спираше да пука кокалчетата на ръцете си.

— На „Глендейл“ има супермаркет „Ралфс“ — каза той. — Какво търсим?

— Джъстин каза, че е бял, кльощав. В началото на двайсетте.

— Тръгваме — казах на Мо-бот.

Чуствах се така, сякаш отново участвам в бойни действия и ми е даден втори шанс всичко да стане както трябва.

Иймън Фицхю, по прякор Злокобния, забеляза Грасиела Гомес пред супермаркет „Ралфс“.

Красивото момиче беше облечено с много къси шорти от деним и едно от онези кукленски потничета, розово на цвят. Той се приближи към нея през паркинга, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си, с наведена глава, така че косата му беше паднала в очите, в които определено се четеше страстно желание към малката кукличка.

„Лейди Ди“ не вдигна поглед към него. И защо да го прави? Тя чакаше приятелката си Лулу Фернандес, която трябваше да ѝ съобщи нещо много важно.

Злокобния забеляза, че Грасиела поглежда часовника на ръката си, приближи се право към нея и я повика с името, с което я наричаха приятелите ѝ. В този момент беше нужен добър актьор и той беше точно такъв. И затова той осъществяваше първия контакт.

— Грейси?

— Да?

Малко срамежливо.

— Аз съм приятел на Лулу. Казвам се Фиц.

— Така ли? Не ми е споменавала, че познава някакъв Фиц.

— Това беше нашата тайна, поне досега. Няма значение. Лулу ме изпрати при теб, защото тя трябва да отиде в болницата. Има проблеми.

— Какво? Не може да бъде. Какво се е случило с нея?

— Добре. Виж, тя е бременна от мен. Каза ми да ти кажа, че има здравословен проблем и може да загуби бебето.

Очите на Фицхю се насълзиха.

— Ти решаваш, но тя наистина има нужда от теб.

— Знаеш ли какво? Ти ме лъжеш, човече. Лулу щеше да ми каже, че се е забила с бяло момче, особено с такъв дъртак като теб.

— Не разбираш ли английски? Казах ти, че тя има нужда от теб.

Лицето на момичето се изкриви от гняв. Тя изкрещя:

— Лъжец! Махни се!

Момичето се отдръпна към една колона от подредени колички за пазаруване и се препъна в тях, но се изправи и се опита да побегне.

Фицхю лесно я настигна. Сграбчи я за ръката, задържа я и не й позволи да избяга.

— Грейси, престани, идиотка такава. Престани. Не те лъжа, не разбираш ли? Ето, виж — ще те пусна.

Момичето почти му беше повярвало. Канеше се да продължи с това, че Лулу я чака в микробуса, но не успя да каже нито дума повече.

В ребрата му се стовари зашеметяващ удар. Той падна на земята и вдигна поглед към изтупания мексиканец, който го беше повалил, а сега извиваше ръцете му зад гърба и вече почти беше извадил дясната му ръка от рамото. Фицхю изкрещя.

— Какво се опитваш да направиш с това момиче, копеленце? Как се казваш? — каза Круз. — На теб говоря!

Круз се наведе, измъкна портфейла на момчето от задния джоб на джинсите му и го подаде на Джак. После отново се обърна към момчето на земята:

— Къде е Рудолф Крокър?

— Не познавам никакъв Рудолф Крокър. Пусни ме или ще извикам полицията.

— Не се хаби, господин Фицхю. Полицията вече идва насам. Аз ги извиках вместо теб.

Джъстин здраво стисна облегалката с дясната си ръка, а телефона — с лявата, и изкрещя на Джак, за да надвика полицейските сирени:

— Аз съм с Нора Кронин! Намерихме микробуса на Крокър на една пресечка от супермаркет „Ралфс“! Микробусът е блокиран от патрулки... Джак, ще ти се обадя по-късно. Всичко може да свърши сега!

Нора натисна спирачките направо на улицата и двете с Джъстин изскочиха от патрулката. Към Нора се приближи единият от пет-шест униформени полицаи, събрани около микробуса.

— Ето какво стана, лейтенант. Той вече беше паркирал, когато го откряхме. Веднага щом се приближихме към него, той вдигна ръце на главата си. Вратите са заключени и отказва да излезе.

— Отказва да излезе от микробуса?

— Точно така. Кой прави така? Сигурно е заключил нещо вътре. Може би наркотици. Или открадната електроника. Или оръжие. Във всеки случай никъде не може да мръдне.

Джъстин погледна през предното стъкло на микробуса и видя млад бял мъж с очила с телени рамки. Той отвърна на погледа ѝ с необяснимо спокойствие.

Мъжът определено беше Крокър, жестокият кучи син и психопат. Джъстин позна лицето му от дневника на випуска, както и от посещението си в бар „Уиски Блу“. През последните две години на всеки няколко месеца той беше примамвал и убивал млади жени, които се бяха хващали на измислиците на неговия партньор и на него самия.

Джъстин знаеше както имената на всичките му тринайсет жертви, така и подробности от техния обещаващ, насила прекъснат и твърде кратък живот.

Тя ненавиждаше Крокър. Но освен това се страхуваше. Защото нито тя, нито полицейското управление на Лос Анджелис разполагаха с нещо по-съществено срещу него, с изключение на идентификация

отпреди пет години, направена от непълнолетна, която може би дори нямаше да се съгласи да свидетелства пред съда.

Джъстин внимателно пристъпи напред, докато не се приближи достатъчно до Крокър, за да види, че ноздрите му бяха преbledнели, веждите му бяха повдигнати, а на лицето му имаше усмивка. Изглеждаше така, сякаш беше развълнуван и просто предизвикваше някой да го застреля.

Какво беше това? Опит за самоубийство, като използва някой полицаи? Нямаше да стане така.

Изобщо нямаше да стане така!

Джъстин се върна в колата на Нора и взе полицейската ѝ палка от таблото. После се върна до мястото, където Нора държеше пистолета си с две ръце, насочен към Крокър, през затворения прозорец на шофьорското място.

— Излез от колата! — извика отново Нора на Крокър. — За последен път ти казвам! Излез! Дръж ръцете си така, че да ги виждам!

— Не съм въоръжен! — извика в отговор Крокър. — Наистина не мога да повярвам, че ще ме застреляш!

Джъстин осъзнаваше, че се е оставила на гнева, но не ѝ пукаше. Тя рязко замахна с палката надолу и настрани от тялото си — шумът беше като от зареждане на пушка-помпа. Тежката метална пръчка с дължина петнайсет сантиметра се превърна в палка, дълга четирийсет сантиметра.

— Отдръпни се, Нора — каза Джъстин.

После замахна с палката, все едно беше бейзболна бухалка, и я стовари в прозореца на микробуса. Крокър се наведе, но беше късно. Стъклото се строши.

Джъстин замахна за втори път и отново удари стъклото. Нора я изгледа с отворена уста, после пхна ръката си през счупения прозорец и отключи вратата отвътре. Прибра пистолета си в кобура, измъкна Крокър навън и го блъсна на асфалта.

Когато кльощавият млад мъж падна на земята, всички наоколо извадиха пистолетите си.

— Легни по корем, ръцете на главата! — излая Нора.

По лицето на Крокър се стичаше кръв.

Джъстин усети внезапен страх. Ако беше сгрешила за Крокър, щеше да има съдебни процеси, при това от най-големите. Крокър

щеше да съди полицията за погрешен арест, полицейско насилие, атака срещу него самия и движимата му собственост. В същото време щеше да съди и лично нея, а тъй като тя не беше богата, щеше да съди Private.

Но точно в този момент това нямаше никакво значение. Нищо друго нямаше значение, освен факта, че хладнокръвният убиец беше проснат на асфалта.

— Рудолф Крокър, арестуван си за възпрепятстване на полицията — каза Нора.

— Нищо не съм възпрепятствал. Аз си седях в колата и си гледах работата.

— Остави това за съдията — каза Нора.

— Леле, как ще се изложите — каза Крокър.

111.

Двамата с Круз пристигнахме при Джъстин броени минути, след като ни се обади. Булевардът с четири платна беше задръстен чак до тротоарите. Полицаяте отклоняваха движението в пиковия час, а двете платна в южна посока бяха затворени от патрулни коли. Оставихме колата и продължихме пеша през полицейския кордон. Преброих осем патрулки, двайсет униформени полицаи и много цивилни ченгета около Нора Кронин, която беше стъпила на врата на един мъж, проснат по очи на земята. Кронин му четеше правата.

Джъстин стоеше на няколко крачки от тях с изражение, което мога да опиша само като запленено. Тя едва погледна към Круз и мен, после отново се загледа в Кронин, докато лейтенантката сграбчи мъжа, вдигна го от земята и го изправи на крака.

— Искам да се обадя на адвокатата си — каза мъжът с очилата.

— Обади се на всичките си адвокати, задник такъв — отговори Нора.

Около него се струпяха четирима полицаи, събориха го на капака на една патрулка и закопчаха ръцете му с белезници зад гърба. Мъжът изглеждаше кротък и съвсем спокоен.

— Това ли е Крокър? — попитах Джъстин.

Тя вдигна очи към мен и отговори:

— Да, това е той. Но дали е убил някого? Не знам. Може би някой най-сетне ще ни даде съдебна заповед, за да вземем проба от шибаната му ДНК.

Над главите ни сякаш от нищото се появили новинарските хеликоптери. По улицата се приближиха едно беемве, един форд и един микробус с подвижна телевизионна станция.

От форда слезе полицейският началник Майкъл Фескоу. Не можех да повярвам, че е пристигнал толкова бързо.

От беемвето излезе окръжният прокурор Боби Петино.

Двамата се приближиха един до друг, проведоха кратък разговор и дойдоха при нас тримата.

— Какво е станало? — обърна се Боби към Джъстин.

Тя проследи погледа му и забеляза кръвта, която се стичаше от лакътя към китката ѝ.

— Не е моя — отговори тя. — На Крокър е.

Лицето ѝ почервения — но защо?

Джъстин се извърна от Боби, докато Фескоу се обърна към мен:

— Мъжът, когото е нападнал Круз... Иймън Фицхю? Какво стана с него?

— Накратко казано, ние разбрахме, че тази вечер двамата с Крокър ще извършат убийство. Но не можехме да го потвърдим. Затова проследихме Фицхю и го хванахме, докато правеше нещо съмнително с едно петнайсетгодишно момиче на паркинга на супермаркет „Ралфс“.

— Той е в болницата, с извадено рамо и кръвонасядания, и крещи нещо за полицейско насилие — каза Фескоу.

— Той щеше да убие онова момиче... — започна Круз.

— Според теб — прекъсна го Фескоу.

— Според мен — каза Круз. — А аз само го съборих на земята малко по-силно. Какво съм виновен, че е категория петел?

Очите на Фескоу бяха изпълнени с гняв, когато отново се обърна към мен:

— Джак, това са глупости. Анонимни източници. Хора в болницата. Безпричинни арести. Искам те в кабинета ми след половин час. Доведи Круз и Смит. Ако не ми дадете задоволително обяснение за тази катастрофа, ще ти отнема разрешителното.

Докато се отдалечаваше, аз се обърнах към Джъстин:

— Значи тази кръв е на Крокър, така ли?

— Аха — кимна тя.

По цялата седалка на микробуса имаше натрошено стъкло. Преди униформеното ченге да ме спре, аз си сложих една латексова ръкавица, взех няколко парчета стъкло с кръв по тях и ги увих с друга ръкавица. После подадох импровизирания плик за веществени доказателства на Джъстин, заедно с ключовете от колата си.

— Закарай това в лабораторията по най-бързия начин. Ще те чакам в кабинета на Фескоу. Сигурно ще е забавно.

Джъстин не успя да се усмихне, но изражението ѝ омекна.

— Благодаря ти, Джак.

112.

В кабинета на полицейския началник Фескоу миришеше на обяда от предишния ден.

Щорите на вътрешните стъклени стени бяха отворени наполовина, така че Фескоу да вижда залата на управлението. Зацапаните прозорци гледаха към улица „Лос Анджелис“, където колите профучаваха като призраци в тъмното.

В стаята се долавяше напрежение, при това не приятно или позитивно. Никой от присъстващите не можеше да заяви с нужната увереност, че в резултат от днешната операция той или тя няма да бъде съден, уволнен или арестуван — или и трите едновременно.

Като едноличен собственик на Private аз щях да бъда първият изправен на разстрел. Аз бях подизпълнител. В първия рунд Private щеше да бъде обвинена за всичко. Бяхме виновни за това, че бяхме използвали електронно оборудване, което щеше да бъде незаконно, ако изобщо бяха написани закони срещу използването на толкова напреднала технология за безжично подслушване.

Информирана и насърчена от нас, лейтенант Нора Кронин беше арестувала един човек, който беше пострадал по време на ареста от един от нашите служители, а доказателствата ни срещу Рудолф Крокър се заключаваха в спомен отпреди пет години на едно непълнолетно момиче, което може би нямаше да се съгласи да свидетелства пред съда.

Да, Фицхю беше оставил своята ДНК по дрехите на жертвата на убийството отпреди пет години, но присъствието на ДНК върху един чорап не представляваше доказателство, че той е убиецът. Ако не успееш да докажем връзката между Крокър и Фицхю и убийствата на която и да е от ученичките, от Борман до Есперанса, адвокатите им щяха да ги измъкнат.

И Петино, и Фескоу бяха заложили много на този случай, но топките на полицейския началник бяха особено застрашени от менгемето. Все пак беше замесена една от неговите полицайки.

Докато Фескоу отваряше термоса си с кафе, Петино кръстосваше в дъното на стаята. Заради връзката си с Джъстин той беше свързал Private с Фескоу и беше гарантирал за всички нас. В случай на провал Боби Петино никога повече нямаше дори да може да стъпи в ресторант в този град — да не говорим за това, да се кандидатира за губернатор на щата.

Всички се настаниха по местата си. Нора Кронин седна между Фескоу и Джъстин. Джъстин беше от дясната ми страна, а Круз — от лявата.

— Искам да преговорим всичко — каза Фескоу. — Но по най-бързия начин. Джъстин, ти започни първа. По същество, без никакви глупости — поне в този кабинет.

Джъстин заговори с най-професионалния си тон, но аз я познавах достатъчно добре, за да видя и чуя всичките ѝ опасения. Тя се стегна и разказа на Фескоу за Кристин Кастиля, свидетелката на отвличането на Уенди Борман, и как нейните твърдения бяха потвърдени в нашата лаборатория.

— От дрехите на Уенди бяха взети две отделни проби ДНК — каза тя. — Едната от тези проби абсолютно съвпада с ДНК-то на Иймън Фицхю. Другата проба все още не съвпада с нищо. Но според свидетелското описание на Кастиля Рудолф Крокър е бил второто момче, което е отвлякло Уенди Борман в онзи микробус.

Фескоу попита как е свързан случаят на Уенди Борман с убийствата на ученичките.

Тук вече положението стана рисковано. В крайна сметка аз се намесих и обясних, че начинът на действие на убийците е сходен, ако не и идентичен.

— Според нас Уенди Борман е била първата им жертва.

— Ако не първата, то поне една от най-ранните — уточни Джъстин.

Обясних, че Крокър и Фицхю не бяха допуснали никакви съществени грешки — до момента, в който Фицхю беше привлякъл и Джейсън Пилзър, вероятно за да вдигне залога в играта.

— Прихванахме електронните следи на Пилзър. Копелето се хвалеше на виртуалните си приятели за някакъв клуб на име „Уличните изроди“, в който са го приели. И за това, че „Уличните изроди“ извършват убийства в реалния живот.

— Нещо не схващам — обади се Фескоу.

— Нали искаше да караме по същество, Мики? Важното е това, че прихванахме съобщения от Крокър до Пилзър, а после и от Крокър до Фицхю, в които се описваше техният план да убият още едно момиче тази вечер. Момичето, споменато в тях, беше същото момиче, с което говореше Фицхю, когато Круз го залови.

— Виждам точки навсякъде, но нито една чертичка между тях — каза Фескоу. В очите му се събираха буреносни облаци. — Всичко, което ми разказахте дотук, е или косвено доказателство, или не може да се представи в съда, или е прекалено сложно, за да убеди простите съдебни заседатели. Искам оръжието, с което е извършено убийството. Искам веществени доказателства. Искам свидетели, които не са били на единайсет години или не са скочили и не са били хвърлени от балконите си. Разбирате ли какво ви казвам? Адвокатът на Крокър е Бери Хънт. Ако не си вържем гащите, обвинението дори няма да стигне до съда.

— Трябва да разделите Крокър и Фицхю — казах аз. — Имаме нужда от малко време, за да сравним ДНК-то на Крокър с пробата от дрехите на Уенди Борман.

Обърнах се към Боби Петино, който продължаваше да дълбае коловоз в килима на Фескоу зад гърба ми.

— Трябват ни съдебни заповеди за обиск на домовете и офисите на Крокър и Фицхю, Боби. Мислиш ли, че можеш да ни помогнеш? Не ги оставяй да се измъкнат.

113.

Нора се промъкна в апартамента на Крокър с изваден пистолет, светна лампите, удари съдебната заповед за обиск на масата в хола и се зае да провери двустайното жилище.

В голямата стая не се виждаше компютър. Прозорците бяха затворени. Климатикът беше включен. Явно къщи нямаше никого.

— Не се извинявай, Джъстин — подвикна Нора през рамо в отговор на извинението, получено в асансьора. — Не съм аз тази, която ще изгори. Не мога да говоря за теб, но на мен ми изглежда, че малката Нора е чак в края на колоната. Аз съм такава, как се казваше. Пешка. Чисто!

Джъстин я последва в апартамента и двете заедно огледаха кухненския бокс, спалнята и банята. Нора провери всички стаи и врати, после прибра пистолета си.

— Няма никого, освен нас, двете патки. Ти поemi спалнята и банята. Ако намериш нещо, викай.

Джъстин застана на вратата на спалнята и я огледа. Стаята определено говореше за активен човек. Беше боядисана в тъмносиньо, дървените мебели бяха в различни неоновы цветове — розово, зелено и жълто, — а паркетът беше оранжев. Имаше легло с голям матрак за младия убиец.

Книгите му покриваха пълния спектър на човешкото познание — от изкуство и наука до политика и екология. На нощното му шкафче имаше фенерче, неразпечатана кутия презервативи, балсам за устни, дистанционното на телевизора и батерии.

В спалнята имаше бюро и Джъстин се приближи до него. Нямаше компютър. Чекмеджето беше заключено.

Тя взе една ножица от чашата за моливи и отвори ключалката бързо като майстор на влизането с взлом. Това вероятно беше незаконно, но какво толкова, по дяволите? Вече беше разбила прозореца на колата му, което със сигурност беше по-лошо.

Чекмеджето на бюрото на Крокър обаче се оказа разочарование. Имаше шест южноафрикански златни монети кругерранд в празна

кутия от кламери. Найлоново пликче с малко трева и хартийки за свиване. Останалото бяха канцеларски материали. Нямаше дори снимки.

Джъстин затвори чекмеджето, отиде до шкафа и отвори всички чекмеджета.

Търсеше следи за ужасни престъпления или поне някакви сувенири от тях: изрезки от вестниците, тетрадка с бележки на ръка, каквото и да е.

Крокър прибираше сувенири от жертвите си, но за разлика от много ловци на трофеи той ги беше скривал, а после беше изпращал нахални, обидно самоуверени съобщения по електронната поща до кмета, които водеха към самите артефакти, но те бяха идеално почистени и не доказваха нищо.

И въпреки това, с цялата си прекомерна гордост, Крокър трябваше да е запазил поне едно нещо. Или просто беше прекалено умен, по дяволите!

Нора също влезе в спалнята и двете с Джъстин обърнаха матрака на леглото, но видяха само чисти пружини и никакви тайни джобове от долната му страна.

— Не познавам толкова чист и подреден мъж — отбеляза Нора.

Джъстин отиде до килера, протегна ръка и светна лампата вътре, като дръпна въженцето.

Крокър притежаваше шест тъмни костюма, шест спортни сака и няколко сини ризи, като всичките висяха на закачалки. Обувките му бяха спретнато подредени под дрехите. Тя провери джобовете и вътрешността на обувките. Но колкото по-дълго търсеше, толкова по-силно усещаше ледения дъх на поражението.

Дали Кристин не беше сбъркала за Крокър? Беше ли възможно това?

Дали Джъстин не беше принудила момичето да си измисли фалшиви спомени? Тя протегна ръка към въженцето, за да изключи лампата, и в този момент видя последното парче от мозайката.

Този глупак Крокър. Не беше очаквал някой да търси точно това. Защо да го очаква? Все пак се беше случило преди цели пет години.

Джъстин извика Нора и тя се появи почти незабавно.

Сърцето на Джъстин подскачаше от радост, а кръвта й пулсираше толкова силно в ушите, че едва чуваше собствения си глас,

когато каза:

— Нора. Кажете ми, че не халюцинирам. Кажете ми, че не си измислям.

Джъстин се облегна на стената на стаята за разпити, докато гледаше как Нора Кронин безстрашно и уверено провежда разпита на Рудолф Крокър.

Младият мъж седеше срещу нея. По лицето му имаше няколко шева, но с изключение на това изглеждаше едва ли не щастлив, сякаш адски се наслаждаваше да бъде център на вниманието.

Когато поглеждаше към Джъстин, той се усмихваше широко, все едно искаше да каже: „Загазила си, госпожичке. Виж кой е на моя страна: Бери Хънт, адвокатът на звездите“.

Бери Хънт изглеждаше по същия начин на живо, както по телевизията: в началото на четирийсетте, с къса тъмна коса и кожа, бяла като порцелан. Сивият ѝ костюм беше от фина вълна, а на шията си носеше огърлица от сиви тихоокеански перли.

Хънт вече беше казала на Нора и на началниците ѝ нагоре по веригата, че да, можеше да им се размине за това, че бяха задържали Крокър за възпрепятстване на органите на реда. Но веднага след като беше обвинен в тази дребна простъпка, щяха да определят гаранция и клиентът ѝ щеше да бъде освободен.

Междувременно тя подготвяше дела срещу всички, замесени в арестуването му, които щяха да сложат край на кариерите им. Когато го каза, тя се усмихваше мило.

— Господин Крокър, отново се извинявам за щетите, които понесохте, но трябва да разберете, че според нас вие държахте пистолет на предната седалка на микробуса.

— Да, добре. Но аз не държах пистолет там, така че ще ви съдим за незаконно нападение срещу мен, нали така, Бери? И ще спечелим милиони.

— Руди, остави лейтенантката да се изкаже. Нека просто да чуем какво иска да ни каже.

— Прякорът ми е Руд — каза Крокър. — Като „груб“.

— Господин Крокър, освен това се надяваме, че разбирате и още нещо — продължи Нора, все едно „Руд“ изобщо не се беше обадил. —

Когато влязохме в микробуса, ние открихме доста заплашителна сцена.

— Нищо от този микробус не може да бъде използвано пред съда — каза адвокатката. — Клиентът ми не е бил въоръжен. Така че вие не сте имали основание да претърсвате превозното му средство. Какво друго имате?

— Нека да поговорим за микробуса, госпожице Хънт, става ли? Стените му бяха облепени с дебел черен найлон, а вътре открихме кутия за инструменти с електроди и клампи. Така че се налага да зададем въпроса, за какво са били подготвени тези инструменти. Всеки разумен човек, особено след като е видял труповете на тринайсет убити момичета и начина, по който са били умъртвени, може да си помисли, че микробусът е бил облепен с найлон, така че да не се изцапа от телесните течности, докато вашият клиент измъчва и убива поредното младо момиче.

— Просто предпочитам да поддържам микробуса в идеално състояние, за да мога да го препродам — каза Крокър, но усмивката му се беше стопила, поне временно.

— Не казвай нищо — предупреди го Хънт. — Детектив Кронин стреля в тъмното, с халосни патрони.

— Да, но вече имам и истински бойни патрони — каза Нора. — А тук става все по-светло и приятно.

Тя отвори папката пред себе си и обърна най-горния лист, така че Хънт и Крокър да могат да видят доклада от лабораторията на Private.

Хънт си сложи очилата.

— Това е анализ на ДНК — каза тя.

— Точно така — потвърди Нора Кронин. — Няма нужда да отговаряте на никакви въпроси, господин Крокър, защото аз не ви задавам въпрос. Просто уведомявам адвоката ви с какво разполагаме, така че да може да ви защитава срещу обвиненията, които ще отправим срещу вас. Този доклад с положителност идентифицира вашата ДНК с пробата от ДНК, открита по тениската на Уенди Борман.

— Извинявам се — каза Хънт. — Коя е Уенди Борман?

— Разкажете й, господин Крокър. Впрочем няма нужда. Аз ще й разкажа. През 2006 година едно седемнайсетгодишно момиче на име Уенди Борман е зашеметено с електрошоков пистолет на улицата. След това господин Крокър я е хванал под мишниците, а неговият приятел

господин Фицхю — за глезените, и двамата са я хвърлили в един микробус.

— Един ден по-късно Уенди Борман е открита мъртва. Дрехите ѝ са съхранени правилно от полицията и пробите от ДНК, открити по чорапите и тениската ѝ, съвпадат напълно с ДНК-то на господин Фицхю и на вашия отвратителен клиент.

— Отвличането на Уенди Борман е извършено пред свидетел — продължи Нора. — Свидетелката може да идентифицира вашия клиент без никакво съмнение и е готова да даде показания пред съда.

Адвокатката възрази:

— Имате ли доказателства, че моят клиент има нещо общо със смъртта на това момиче, лейтенант? Докосването и убийството са две съвсем различни неща.

Нора се обърна към Джъстин и каза:

— Доктор Смит. Ще разкажете ли на госпожица Хънт?

115.

Джъстин седна на масата до Нора, срещу Крокър и неговата прочута адвокатка. Пулсът ѝ сякаш беше над сто удара в минута, но изражението ѝ беше непроницаемо. С нетърпение беше очаквала този момент.

Тя отвори папката и извади великолепната снимка, на която Уенди Борман беше застанала между родителите си, по-висока и от двамата, с ръце на раменете им.

Уенди не беше просто красива. Изглеждаше така, все едно беше твърдо решена да успее в живота. Бижутото, което висеше на шията ѝ, беше оградено на снимката с маркер и Джъстин извади друга снимка, на която се виждаше увеличено.

Беше златна звезда с необичайна форма, която приличаше на морска звезда с вълнообразни лъчи. Изглеждаше уникат, изработен по поръчка, и наистина беше такъв. Бижутерът от Санта Моника все още не се беше пенсионирил и можеше да идентифицира бижутото, изработено от него.

Адвокатката разгледа снимката и вдигна очи с въпросително изражение.

Джъстин бръкна в джоба на самото си и извади малък плик от оризова хартия, в който беше верижката с украшението на Уенди Борман.

— Вашият клиент използваше тази верижка за лампата в килера си, госпожице Хънт — каза тя. — По нея има пръстови отпечатъци от господин Крокър, както и кръв от госпожица Борман. На обратната страна на украшението е гравирани надпис: „На Уенди с любов, М и Т“. Аз снимах украшението, докато висеше в килера на господин Крокър. Лейтенант Кронин ми беше свидетел, когато го открих. Това ни е повече от достатъчно, за да задържим вашия клиент по подозрение в убийство, докато преговаряме с господин Фицхю.

— Искам да говоря насаме с клиента си — каза Хънт.

— Страхотно. Направете го — каза Нора. — Но трябва да знаете още няколко неща. Сдобихме се със съдебно разрешение за обиск на

служебния компютър на господин Крокър и в момента го проверяваме до основи. Вече открихме уличаващи съобщения по електронната поща, разменени между господин Крокър и господин Фицхю, в които се посочва къде и кога са убити всичките тринайсет момичета.

Джъстин не откъсваше поглед от Руд, докато пред очите ѝ той се превръщаше в безпомощно момче, готово да се изпусне в гащите.

— Има и още нещо, което трябва да знаете — продължи Нора. — Господин Фицхю се намира в болницата под полицейско наблюдение. Все още не се е срещнал с адвокат, но ние вече му разказахме това, което току-що обяснихме на господин Крокър. Госпожице Хънт, вие знаете какво ще стане. Можете да си пробвате късмета със съдебните заседатели. Или... Разполагате със съвсем малко време, за да изпреварите господин Фицхю, преди да предаде вашия клиент и да започне да преговаря за по-лека присъда.

— Тази сутрин се срещнах с господин Фицхю в болницата — намеси се Джъстин. — Той разбира, че отвличането на петнайсетгодишно момиче с намерение за убийство няма да изглежда добре в очите на съдебните заседатели. Според професионалното ми мнение господин Фицхю не е подготвен да очаква изпълнението на смъртната си присъда. Той е разумен човек и разсъждава много логично. А логично погледнато, това е повод за ужасно напрежение за него. Честно казано, той е на ръба да се пречупи. Ако вече не го е направил.

Джъстин усещаше леко замайване от радост, но това нямаше значение, така че тя продължи:

— Окръжният прокурор иска да изправи и двама ви пред съда. Но Майкъл Фескоу, началникът на полицията и мой добър приятел, не иска да усложнява нещата. Първото самопризнание печели наградата.

Тя се облегна на масата и сплете пръсти:

— Така че вие решавате. Кой ще получи доживотна присъда? И кой ще получи смъртна присъда? Точно в момента това зависи от теб, Руд.

Джъстин беше изпълнена с радостна възбуда, почти надрусана от щастие, докато излизаше от кабинета си за срещата в кметството. Тя оправи червилото си, слезе с асансьора до партера и се качи на задната седалка на служебната кола.

Джак беше зад волана, а до него седеше Круз.

— Добре ли си, Джъстин? — попита я Круз.

— Да. Защо питаш? Защото кметът иска да ни види веднага, но не ни каза защо? Или защото мозъкът ми е с необратими увреждания от разследването на сериен убиец?

— Разкажи му, Джъстин — обади се Джак с широка усмивка. — Аз не успях, нямаше кога.

Круз се извърна към нея и се ухили:

— Да, Джъстин, разкажи ми всичко.

— Добре тогава. След като Крокър уволни адвокатката си, той ни разказа за убийството на Уенди Борман с типичния си грандомански, леко подигравателен тон. Нека ти цитирам нещо, което каза, Емилио: „Това беше игра, а аз исках да спечеля. Защо иначе да се занимавам с цялото планиране и изпълнение?“.

Круз подсвирна.

— Шегуваш се. Наистина ли каза това?

— Опитвал се е да стигне до върха — каза Джак. — Или до дъното — зависи откъде го погледнеш.

— Точно така. Този Руд искаше да влезе в историята на Лос Анджелис като най-жестокия сериен убиец „на своето време“ — обясни Джъстин. — Но независимо дали му харесва, ще се наложи да сподели тази чест с Фицхю. Колкото до четиринайсетте жертви, за които знаем, Крокър намекна, че може би е имало и други. Може би дори разполагал с някаква информация за така нареченото самоубийство на Джейсън Пилзър. А след това поиска да говори с окръжния прокурор.

Джак продължи разказа оттам. Джъстин облегна главата си назад и затвори очи, докато Джак обясни на Круз, че Боби Петино беше

склучил сделка с Крокър: доживотен затвор вместо смъртна присъда в замяна на пълни самопризнания за останалите убийства, колкото и да са те.

След това Боби съвсем невъзмутимо си беше тръгнал от стаята за разпити. Него изобщо не го интересуваше защо младежът беше психопат и убиец.

Но Джъстин трябваше да разбере защо тези богати хлапета се бяха превърнали в чудовища. Крокър и Фицхю й напомнях на Нейтън Лиополд и Ричард Лоуб — други двама блестящи младежи, които бяха убили един свой съученик в началото на двайсети век, за да видят дали ще им се размине. Колкото и да се бяха смятали за умни обаче, те бяха допуснали елементарна грешка и бяха получили доживотни присъди. По-късно се беше разбрало, че двете момчета са изпитвали непризната хомосексуална привързаност.

Крокър и Фицхю бяха измъчвали жертвите си, които до една бяха от женски пол, но нито едно от момичетата не беше подложено на сексуално насилие. Дали Крокър и Фицхю не бяха повторение на случая с Лиополд и Лоуб?

За природата на психозите им имаше повече въпроси, отколкото отговори, а отговорите можеха да бъдат избирани от най-различни области: генетична предразположеност, травма, мозъчна физиология и дори вечният фаворит: „Откъде да знаем, по дяволите — нали всички хора са различни?“.

Тъй като беше потенциален свидетел в делото срещу него, Джъстин не можеше да остане по-дълго с Крокър, колкото и да й се искаше. Това влечуго беше готово да й разкаже всичко, което я интересуваше — стига да беше свързано с него.

Джак влезе в гаража зад кметството, отвори вратата на Джъстин и протегна ръка към нея.

Джъстин се изправи, свали тъмните си очила и каза:

— Само да те предупредя за нещо, Джак. Ако кметът се опита да ни се кара, че сме се отнесли грубо с онези копелета, и аз ще се карам с него.

Томас Хеферън, кметът на Лос Анджелис, беше жилав мъж с гъста сива коса, а лявата му ръка беше осакатена по време на „Пустинна буря“. Полицейският началник Фескоу, мускулест и висок метър и деветдесет, изглеждаше като телохранител до него, но Хеферън можеше да се справя и съвсем сам.

Хеферън направи знак на всички — на Джъстин, Круз, Фескоу, Петино, Кронин и на мен самия — да седнем заедно с него на стъклената маса за съвещания. Кабинетът му имаше изглед към покривите на града.

— Радвам се, че всички успяхте да пристигнете толкова бързо — каза той. — Полицейският началник Фескоу има да ни съобщи нещо.

Фескоу сплете пръсти на масата.

— Иймън Фицхю склучи сделка с Боби и направи самопризнания за убийството на Уенди Борман. Компютърът му вече е в лабораторията на полицията. Оказва се, че този кучи син е страдал от мания за подреждане. Запазил е всичките си файлове и текстови съобщения още от 2006 година насам. Ще ни отнеме седмици да разберем как работи програмата за подслушване, с която е примамвал жертвите си. Казаха ми, че този изрод е някакъв гений.

— Това е доста интересно, Мики — каза Джъстин. — Крокър смята, че той е геният. Нарича Фицхю просто инструмент.

— И двамата са просто инструменти — каза Кронин. — Значи това е всичко, така ли? Мога да си получа живота обратно след цели две години? Май вече съм забравила какво да правя с него.

След като смехът затихна, Хеферън каза:

— Всички свършихте страхотна работа. Началник, доста смело от твоя страна да привлечеш Private в разследването. Джак, надявам се да се срещнем отново. Джъстин, Нора — всички тези часове и години явно са си заслужавали. Както и твоите, Емилио. Разбрах, че си изкарал ангелите на Фицхю. В крайна сметка, Лос Анджелис е едно по-сигурно място в резултат на вашите усилия. Благодаря ви.

И тази благодарност беше страхотна, по дяволите. Не знам какви химически съединения се отделиха в мозъка ми, но цялото ми тяло се изпълни с щастие. Никакви пари не могат да се сравнят с удовлетворението от това, да изхвърлиш боклука и да затръшнеш капака на кофата, като знаеш, че завинаги ще остане вътре. Отворихме шампанско и започнахме да се смеем помежду си, докато ни снимаха с кмета, когато телефонът ми се обади от вътрешния джоб на самото.

Беше съобщение по гласовата поща от служебния ми номер, прехвърлено с бележка „спешно“. Обаждаше се Майкъл Донахю. Името ми беше познато, но не можех да се сетя откъде, докато изведнъж не ме удари като юмрук в лицето. Донахю беше собственикът на ирландския пъб, в който постоянно ходеше Колийн.

Натиснах бутона и изслушах съобщението на Донахю, записано със сериозен глас и силен ирландски акцент. После го пуснах още веднъж, за да съм сигурен, че наистина е казал точно това.

„Джак, проблемът е сериозен. Колийн е в болница «Глендейл Мемориъл». Стая четиристотин и единайсет. Трябва да дойдеш веднага“.

Летях по магистралата на север към болницата.

Опитвах се да се свържа с Донахю, но обажданията ми отиваха направо на гласова поща. Бях изплашен, разтревожен и изходът от магистралата ме изненада.

Рязко завъртях волана и изгубих контрол върху колата. Тя поднесе, спря, двигателят се задави и угасна на десетина сантиметра от бетонната мантинела.

Чуха се клаксони, докато колите по магистралата профучаваха покрай мен със сто и десет километра в час. Ръцете ми трепереха, когато отново запалих двигателя и най-сетне се спуснах както трябва по изхода. Господи, едва не бях разбил колата си, а може би и сложил край на живота си.

Двайсет и пет минути след като бях чул съобщението на Донахю, аз си пробих път през фойето на болницата „Глендейл Мемориъл“ и забих пръст в бутона за повикване на асансьора. Вратите се отвориха и се затвориха зад гърба ми.

По силата на някакъв сляп животински инстинкт веднага открих стаята на Колийн.

Блъснах вратата и влязох. Донахю се изправи от стола до леглото, приближи се до мен и ми стисна ръката.

— По-леко с нея, Джак. Не е добре.

— Какво е станало?

— Ще ви оставя сами.

Страните на Колийн бяха поруменели. Косата ѝ беше влажна на слепоочията. Беше покрита до брадичката с бели памучни чаршафи.

Изглеждаше много мъничка на леглото, като трескаво дете.

Седнах на стола, освободен от Майк, наведох се към нея и я докоснах по рамото. Беше ме страх за нея. Никога не беше боледувала, откакто се бяхме запознали. Нито един ден.

— Колийн. Аз съм, Джак.

Тя отвори сините си очи и кимна, когато ме видя.

— Добре ли си? — попитах аз. — Какво стана?

Колийн отговори бавно, упоена от лекарствата.

— Прибирам се у дома.

— Какво? В Дъблин?

Изведнъж ми хрумна една ужасна мисъл — като удар с юмрук в стомаха.

— Забременяла ли си? Изгубила си бебето?

Колийн ме погледна неразбиращо, после се усмихна. Започна да се смее, но я обхвана истеричен пристъп, който се превърна в хлипане. Тя вдигна ръце към лицето си и аз видях шокиращите бели превръзки от марля и бинт, с които бяха омотани китките ѝ.

По тях беше избила яркочервена кръв.

Какво беше направила със себе си?

— Казах на Майк да не ти се обажда. Адски ме беше страх да не ме видиш така... но ще се оправя. Моля те, Джак, тръгвай си. Вече нищо ми няма.

— Защо го направи, Колийн?

Припомних си изминалите седмици и месеци. Не бях забелязал, че Колийн е в депресия. Как можах да го пропусна? Какво не беше наред с мен понякога, по дяволите?

— Беше абсолютна глупост — каза тя. — Просто ми беше много мъчно. Но няма нужда да ми го казваш пак. Вече знам, че свърши.

— Колийн — прошепнах аз. — О, Колийн.

Тя затвори очи и срамът ме заля. Вина и срам. Аз изпитвах някакви чувства към Колийн, но нейните бяха по-силни. Беше егоистично от моя страна да остана толкова дълго с нея, след като бях разбрал, че няма да стигнем по-далеч. Бях наранил тази жена и тя беше направила това със себе си. Ужасно.

Не знам колко дълго продължи мълчанието между нас. Може и да беше само минута, но ми беше достатъчно да се замисля за това, което представляваше Колийн за мен, и да се опитам да си представя едно общо бъдеще за нас двамата. Беше ми мъчно, но просто не можех да го направя.

— Поне няма да ти се налага да слушаш странния ми акцент — каза тя.

— Не знаеш ли, че обожавам да слушам гласа ти?

— Ти беше добър с мен, Джак. Винаги. Няма да го забравя.

— Дявол да го вземе, Молой. Аз искам да бъдеш щастлива.

Тя кимна, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— И аз — каза тя. — И аз искам да бъдеш щастлив.

Никой от двамата ни не каза нищо повече.

Целунах я за довиждане и излязох от стаята с ясната мисъл, че никога повече няма да видя Колийн и само аз бях виновен за това.

Бях оставил още една добра жена да си тръгне. Какъв ми беше проблемът, по дяволите?

Бях планирал да организирам купон в ресторант „Пасифик“, за да благодаря на момчетата и момичетата от лабораторията и основните участници в случая с ученичките за изключителната им работа. Но след като видях Колийн, вече не бях в състояние да празнувам и не можех да се преструвам. Затова се обадох на Сай да му кажа, че имам проблем в семейството и да го помоля да ме замества като домакин на купона. А после направих нещо немислимо. Изключих си телефона.

Отидох с колата до „Форест Лоун“ — едно старо огромно гробище, където почиваха десетки знаменитости. Милата ми майка също беше заровена там. Беше поразена от сърдечно заболяване, за което все още не знаехме по време на напрегнатия и неприятен съдебен процес срещу баща ми. Животът ѝ свърши преждевременно, рязко и неочаквано. Може би именно лошите отношения между майка ми и баща ми бяха причината да страня от брака.

Свалих си сакото и седнах на тревата до обикновения надгробен камък, на който имаше изображение на ръце, сплетени за молитва, и надпис: „Сандра Кройцер Морган е с Бога“.

В далечината бръмчеше косачка, а отнякъде просветна слънчев отблясък по балони, които сигурно се рееха над гроба на някое нещастно дете наблизко.

Не казах нищо на костите или на духа на майка ми. Дори не се помолих, чак докато не си тръгнах.

Но си спомних за хубавите ни моменти заедно: редките пикници, няколко импровизирани купони на капака на колата след футболни мачове, старите филми с Питър Селърс, които бяхме гледали заедно късно вечерта по телевизията. Тя сигурно беше гледала „Розовата пантера“ поне сто пъти. Както и аз. Както и Томи.

Усмяхнах се, когато си спомних за това, навих сакото си като възглавница и легнах. Бавното поклащане на дъбовите листа в клоните над главата ми ме хипнотизираше.

А после за известно време изчезнах от лицето на земята. Сигурно съм спал дълго и дълбоко, защото се събудих едва когато един

пазач започна да ме разтърсва за рамото и да повтаря:

— Затваряме, господине. Трябва да си тръгвате, господине.

Докоснах надгробния камък на мама, намерих колата си и като кон, който знае накъде да тегли каруцата, колата ми сякаш сама стигна до един красив пристан в подножието на хълмовете на Бевърли Хилс, който познавах много добре.

Паркирах на „Уедърли“, една спретната пресечка с жилищни домове, и известно време просто седях в колата и гледах малката красива къща на Джъстин. После отново включих телефона си и набрах нейния номер.

Джъстин вдигна на първото позвъняване.

— Джак. Какъв беше този семеен проблем? Изпусна купона.

— Колийн се връща в Дъблин — отговорих аз. — Двата говорихме за това. А после отидох до „Форест Лоун“. Имах нужда от малко време, за да помисля.

— Добре ли си?

— Естествено.

— „Естествено“, каза той — подкачи ме Джъстин. — Е, аз също трябваше да подредя нещо в главата си. Защото, хм, Боби ме заряза, за да се върне при жена си. Но жалко за него: тя вече не го искаше.

Искаше ми се да утеша Джъстин, но в същото време се зарадвах да чуя тази новина. Джъстин беше прекалено добра за Боби Петино или за калта и вонята на политиката в Калифорния.

Почудих се къде беше Джъстин в момента. Представих си я в креслото в кабинета си или на леглото в спалнята пред телевизора с чаша вино в ръка. Емоционалната ми привързаност към нея се усещаше почти физически.

— Какво правиш в момента? — попитах аз.

— Защо?

— Мога да дойда — казах аз. — Поне за малко.

Настъпи продължителна тишина, която запълних с надежда.

— Джак, и двамата знаем, че това е лоша идея — каза накрая Джъстин. — Защо просто не се напиш и ще се видим утре.

Името ѝ беше на устните ми, когато тя затвори. Видях как светлините в къщата ѝ угаснаха една по една.

А после се прибрах сам вкъщи.

ЕПИЛОГ
ТОВА Е КРАЯТ

120.

Безработният актьор Паркър Далтън почука на вратата на апартамент 34 в хотел „Шато Мармонт“.

Хвана съвместното легло за дръжката с едната си ръка, оправи фуражката си с другата и зачака на тъмните шарки на килима господин Къшмън да му отвори за обичайния си всекидневен масаж.

Далтън всъщност обичаше работата си. В „Шато“ винаги бяха отсядали знаменитости, а някои от тях дори оставаха да живеят по няколко месеца в хотела. Срещите с Дрю Баримор, Камерън Диас, Матю Пери и други актьори осигуряваха фантастичен материал за блога на Далтън и му вдъхваха надежда за собствената му кариера.

Господин Къшмън не беше кинозвезда, но си беше знаменитост — все пак жена му беше жестоко убита, а убиецът все още беше на свобода. Далтън беше пускал съобщения в „Твитър“ за срещите си с господин Къшмън и неговите приятели, и безбройните приятели на приятелите му умоляваха за нови съобщения, повече подробности и саркастични коментари.

Господин Къшмън не дойде да отвори вратата и Далтън позвъни на директната линия в стаята му. Чу телефона да звъни в апартамента, но господин Къшмън не вдигна и той се замисли.

Дали да си тръгне, или да се обади на рецепцията?

Нерядко се случваше господин Къшмън да е полупиян, когато Далтън пристигне в стаята му. Но този път може би се беше случило нещо неприятно. Може би беше паднал в банята.

Най-сетне Далтън се обади на рецепцията и след няколко минути при него се качи дневният управител — висок блондин със страховтно телосложение и табелка на жилетката, на която пишеше името му: „Г-н Строс“. Строс накратко разпита Далтън, а после отвори вратата на апартамента на Къшмън.

Далтън застана на прага и подвикна:

— Господин Къшмън?

Когато никой не отговори, той последва Строс в големия апартамент. Оскъдната мебелировка в стила на трийсетте години беше

непокътната. Масите бяха отрупани с бутилки и чаши, от кофите се изсипваше боклук, а над неоправеното легло се вееха белите завеси.

— Никъде не виждам господин Къшмън — отбеляза Далтън.

— Нима? — каза Строс.

Далтън видя как Строс отвори вратата на гардероба и веднага съзря възможността да извърши шпионаж. Какво носеше господин Къшмън, когато не беше гол или по пижама? Но гардеробът се оказа празен, както и чекмеджетата на шкафа.

В банята с красиви антични черно-бели плочки цареше хаос: шкафчето над умивалника беше отворено, вътре имаше само използвана самобръсначка и шишенце аспирина, а навсякъде по пода бяха разхвърляни хавлиени кърпи.

— Човече, явно е напуснал хотела, без да ми каже — отбеляза Паркър Далтън.

— Божичко — каза управителят и започна да клати глава. — Той не е напуснал хотела. Той е избягал.

— Да се обадим ли в полицията?

— Дръж се сериозно. Това е хотел „Шато Мармонт“.

Паркър Далтън вече пускаше съобщения в „Твитър“ още преди да излезе от легендарния и, както казваха някои, населен от призраци хотел. Каква история, човече. До края на деня двайсет хиляди любопитни хора вече щяха да знаят, че Анди Къшмън беше прецакал хотела и се беше изнесъл, без да плати.

121.

Беше късен следобед, когато Дел Рио зави към Лобо Кениън и паркира сивия си ленд роувър встрани от шосе „Лобо Виста Роуд“.

Небето беше сиво като колата и като дрехите му, но той нямаше нужда от такъв камуфлаж, защото мястото беше съвсем пусто.

Дел Рио мислеше за Джак, когато извади от багажника на колата своята пушка „Ремингтън 700“, оборудвана с оптически мерник с десетократно увеличение.

Пое встрани от пътя, по една пътека за дивеч нагоре по склона през храсталаците.

Склонът стана по-стръмен и когато пътеката се отклони надясно, Дел Рио започна сам да проправя пътека през храстите, като се хващаше за тревата и бурените и се изтегляше с ръце на местата, където обувките му се хлъзгаха по склона.

Когато стигна до платото, той огледа фермерската къща на седемдесет и пет метра под себе си — пристройките бяха избелели от слънцето, а земята наоколо приличаше на измачкан, прашен килим, който някой е хвърлил сред хълмовете.

Дел Рио залегна по корем, така че дулото на пушката му да стърчи над ръба на скалата.

Бавно изминаха четирийсет минути, преди задната врата на фермата да се отвори и навън да излезе мъжът, когото чакаше, придружаван от кучето си, красив родезийски риджбек.

Мъжът се поклащаше небрежно, докато вървеше, и беше облечен с карирана риза, джинси и кафява шапка с периферия. Той завърза кучето за колоната на верандата, потупа го по главата и взе юзда и седло от една кука, преди да се отправи към конюшнията. Там оседла една червеникавокафява кобила, яхна я и се отправи към пътека, която водеше към хълмовете — право натам, където го очакваха неприятностите.

Дел Рио се прицели в едно място, където се пресичаха две от линиите на кариания плат, и натисна спусъка.

Кобилата изправи уши и Дел Рио видя как в ризата на мъжа се появи дупка в момента, в който конят вземаше един завой.

Дел Рио се изправи и видя, че ездачът е останал прав на седлото, но после, сякаш на забавен кадър, той се свлече наляво и падна на земята. Кобилата излезе от пътеката, като влачеше ездача си за единия ботуш, докато той не се откачи. После конят спря и започна да пасе сухата трева.

Дел Рио прибра гилзата, сложи я в джоба на ризата си и пое надолу по склона, перпендикулярно на пътеката.

Когато стигна до трупа на наемния убиец, той се наведе да провери пулса му. Нямаше пулс.

После го ритна няколко пъти в ребрата, за да се увери, че е мъртъв, и каза:

— Е, Бо Монтгомъри, какво да се прави, боклук такъв. И Шелби не го е очаквала.

Дел Рио избърса пушката си с края на ризата и хвърли оръжието над скалата, където видя как отскочи и потъна в безбройните километри пустош, покрити с храсталаци.

После излъска и гилзата и я хвърли след пушката, където тя също изчезна.

Един изстрел. Един труп.

Работата беше свършена. Много професионално. Точно в стила, в който Private правеше бизнес.

„Но и много лично“, помисли си Дел Рио.

Защото Джак беше обичал Шелби, а той обичаше Джак.

Всичките ни големи случаи вече бяха приключени. Поне в офиса на Private в Лос Анджелис.

В Лондон, Франкфурт, Чикаго и Ню Йорк бяха заети, а в офиса на Прести в Рим се водеше истинска война — което беше добре за печалбите на компанията, колкото и да не ме интересуваха.

Сутрешното ни съвещание в конферентната зала се беше превърнало в импровизирано триумфално парти, на което имаше само места за правостоящи. Мо извади отнякъде чийзкейк, Сай допълни чашите ни с кафе от една бутилка „Бейлис“, голяма колкото бъчва, а Круз застана толкова близо до Карън, лабораторната асистентка на Сай, че можеше да погледне през деколтето ѝ чак в обувките.

Когато я притиснаха да каже няколко думи, Джъстин се изправи и каза само:

— Хванахме ги.

Всички избухнаха в шумни аплодисменти.

Точно в този момент вратата се отвори и новият ми асистент, Коди Доус, се вмъкна в залата и си проправи път към мен.

— Появи се някаква Жанет Колтън, която няма уговорена среща, Джак. Чака на рецепцията. Какво да правя?

— Ще я заведа в кабинета си — отговорих аз. — Влизай, Коди. Запознай се с хората. Това е най-важната част от работата ти тук.

— А телефоните ви?

— Точно затова имаме гласова поща.

Излязох от конферентната зала и открих Жанет Колтън, която седеше отстрани до рецепцията. Последния път, когато я бях видял, тя беше с безупречна прическа и поведение, докато ми разказваше как с нейния съпруг, звездата на тениса, искат да разменят брачните си партньори със съседите си.

Бях ги изпратил при моя стар приятел Хейуд Прентис, като си мислех колко е жалко, че не можем да поемем този случай.

Но докато се приближавах до нея, забелязах нещо ново: Жанет Колтън имаше някакъв ужасен проблем. На лявата ѝ буза имаше

пресен отпечатък от удар с ръка, а очите ѝ бяха подути и бяха започнали да посиняват.

Ръката ѝ се заби като кука в моята, когато я стисна за поздрав. И не ме пусна.

— Джак, трябва да говоря с теб. Съжалявам, че идвам направо така.

— Господи, какво е станало, по дяволите? Хайде да се качим в кабинета ми.

Лицето ѝ се изкриви и тя се разплака. Изведнъж заприлича на малко момиченце.

— Направих нещо ужасно — каза на пресекулки Жанет Колтън, когато се качихме в асансьора. — Прегазих Ларс с неговия ролс-ройс.

— Какво си направила?

— Прегазих го с колата, а после върнах назад и го прегазих още веднъж.

— Уби ли го?

Тя поклати глава отрицателно.

— Не, той продължаваше да ме ругае, когато потеглих. Извиках линейка, но не изчаках да пристигне. Имам нужда от помощта ти, Джак. Имам нужда от най-доброто.

Излязохме от асансьора и по най-бързия начин се отправихме към моя кабинет. Онова за всичките ни големи случаи, които бяха затворени, вече не важеше.

— Ще ти помогна с всичко, на което съм способен — казах аз.

Отворих вратата на кабинета си и направих път на Жанет да влезе пред мен.

Но и двамата спряхме на прага. Защото на моя стол седеше моят брат близък, качил мокасините си на моето бюро, ухилен до ушите.

Но какво правеше тук?

Какви нови боклуци се канеше да изсипе в живота ми?

— Как върви геройският бизнес? — попита Томи. — Недей да плачеш, красива дама в беда. Джак ще оправи всичко.

123.

— Трябва ми само една минута, брат ми — каза Томи. — После ти се махам от главата.

Помолих Жанет Колтън да седне до бюрото на Коди и обещах да се върна веднага. След трийсет секунди. После затворих вратата зад гърба си.

— Говори — казах аз.

— По-скоро трябва да ти разкажа по картинка — отговори Томи, като ми подаде един лист от някаква синя папка.

— Махни се от бюрото ми — наредих аз.

Томи се изсмя, изправи се и седна на стола за посетители, докато аз седнах зад бюрото си и разтворих официалния документ. Видях името на Томи и името на баща ми.

Погледнах към брат ми и казах:

— Говори направо, става ли, младши? Клиентката ми има сериозни неприятности.

— Нищо й няма. Сигурен съм. Но нямам нищо против да ти предложи съкратената версия, братче. Изкарах рехабилитацията с отличие и споменах за това на адвокатата на татко. И имам големи новини. Ама наистина много големи.

— Татко не е бил истинският ни баща? Какво облекчение.

Томи се засмя.

— О, беше истинският ни баща и още как. И тъй като успешно завърших лечението си, аз съм наследник на много пари. Петнайсет милиона, Джак. Толкова, колкото и ти.

Овладях изражението си, но бях шокиран. Доколкото познавах баща ни, той сигурно беше решил да продължи състезанието между двамата си синове и след смъртта си. Старецът беше коварен дори в гроба. Защо иначе не ми беше казал, че е оставил пари и на Томи?

— Знаеш ли какво ще направя с наследството си, Джак? Ще разширя охранителната агенция Private. Ще отворим офиси по целия свят. Аз нося името на татко и смятам, че той би искал да те бия.

Моята Private ще стане по-голяма и по-добра от твоята детективска агенция Private. Можеш да разчиташ на това.

— Браво на теб, Томи. Пожелавам много успехи на теб и на бизнеса ти.

Изправих се и му показах вратата, без да направя и една крачка.

— Благодаря ти, че намина. Внимавай вратата да не те блъсне по задника, докато излизаш.

Но Томи не беше свършил. Усмивката му стана още по-голяма.

— Имам и още нещо за теб — каза той.

После извади едно листче от джоба на ризата си и ми го подаде.

Беше чек за 600 хиляди долара, написан на мое име.

— Вече сме квит, Джак — каза ми той.

После се изправи и се престори, че ме застрелва с пръст.

— Мъртъв си, Джак.

Произнесе го със злокобно провлачен глас и аз разбрах, че имитираше звука от гласа си през електронното приспособление, което беше използвал всички онези пъти. Изражението на лицето му, докато произнасяше „Мъртъв си“, беше още по-смразяващо от механичния глас по телефона. Беше много по-истинско.

Това беше собственият ми брат. Моят брат близък.

Който ме мразеше толкова силно, че тайно ме беше измъчвал с години.

Дори не помръднах, макар че ме заболя. Вместо това казах:

— Значи наистина си бил ти, младши. Попитах те дали си звънял, но ти ме излъга. И като всеки друг път, когато те приемах за невинен, до доказване на противното, ти се обърна срещу мен. Повече никога няма да ти се доверя. Никога. И, между другото, брат ми — не съм мъртъв. Няма начин. Все още не съм.

Томи не отговори. Усмивката му беше като дървена, когато излезе от кабинета ми. Моят брат по утроба, моят заклет враг, моят всекидневен мъчител се спусна по витото стълбище и изчезна от поглед. Надявах се никога повече да не го видя и да не чуя гласа му.

Но нямаше никакъв смисъл да се надявам на това.

Излязох да поканя Жанет Колтън. Тя ме погледна въпросително и аз обясних:

— Това беше моят зъл брат близък.

На следващата сутрин се събудих от собствения си биологичен часовник.

За разнообразие не бях изтръгнат от кошмар. Телефонът не беше звънял. През отворените прозорци се чуваха само океанските вълни, които се разбиваха в брега зад къщата ми. Беше приятно.

А още по-приятното беше, че Джъстин лежеше до мен.

Обърнах се да погледна прекрасното ѝ лице и видях, че ме гледа и се усмихва. Почувствах се изпълнен с любов към тази жена.

Тя ме прегърна и ме притисна към себе си.

— Музиката на вълните — каза тя. — Винаги съм обичала тази къща.

— И тази къща винаги те е обичала.

Лежахме настрани и се гледахме. Дръпнах бедрото ѝ над хълбока си и двамата се отдадохме на дълбока целувка, а шумът от дишането ни заглуши океанския прибор.

Не мисля, че бях в състояние да отлагам дори миг повече, но точно в този момент на масичката започна да звъни проклетият телефон.

Томи. Протегнах се, като възнамерявах да го пратя по дяволите. Но прочетох на дисплея кой се обаждаше. Не беше Томи. Но въпреки това трябваше да вдигна.

— Джак Морган — казах аз, малко задъхан.

Кармайн Ночия заговори спокойно, но думите му бяха сериозни и съдбоносни.

— Съжалявам, Джак, но трябва да ти съобщя една лоша новина. Анди Къшмън е катастрофирал с колата си нагоре по крайбрежието. Не успял да вземе един завой недалеч от Мейрин и излетял от пътя. Колата е изгоряла до основи. По асфалта няма следи от гуми. Мисля, че може би спирачките му са отказали.

— Сигурен ли си, че е бил Анди?

Беше ми малко трудно да говоря, както и да дишам.

— О, да. Той е бил. Един от моите хора го е видял с очите си. Ние го наглеждахме, нали разбираш. И така. Приятен уикенд.

Затворих телефона, но го задържах още малко в ръката си. Мислех си за новия си таен партньор, Кармайн Ночия. Нямаше подобър приятел. Нямаше по-страшен враг.

И мислех за това, как се бяха променили чувствата ми към Анди, след като бях разбрал, че е поръчал да убият Шелби.

Преди Анди беше най-добрият ми приятел. Бях стоял до него на сватбата му. Бях очаквал да стана кръстник на децата му или поне да продължавам да се виждам с него, когато остареем заедно и обикаляме игрищата за голф с частните си самолети, като си разказваме спомени и се смеем до полуда.

А сега Анди беше мъртъв. Знаех, че по-късно ще почувствам нещо, но точно в момента не изпитвах нищо към него.

Абсолютно нищо.

Станах от леглото и отворих капациите. После замахнах и запратих телефона навън с всичка сила. Колкото можех по-далеч. Когато падна сред вълните, аз затворих прозорците и се върнах при Джъстин.

Дали можеше да прочете какво става по лицето ми? Разбира се.

Дали можеше да прочете мислите ми? Вероятно.

— Кой беше? — попита тя.

— Няма значение.

Тя прокара ръцете си по гърба ми.

— Добре ли си, Джак?

— Нищо ми няма — отговорих и отместих дългата й тъмна коса от лицето й. — Време ми е за нов телефон и нов телефонен номер.

— Изненадай ме някой път, става ли? Можеш ли да го направиш? Да ми кажеш какво мислиш наистина?

— Мисля за това, че бяхме стигнали до средата на нещо много приятно — отговорих аз.

— Да, спомням си.

Придърпах Джъстин към себе си и отново повдигнах крака й на хълбока си. Отново я целунах и потънах в прелестите й. Беше хубаво. Бях точно там, където исках да бъда в момента. Можех да й кажа всичко. Така че го направих.

— Анди е мъртъв — прошепнах аз на ухото на Джъстин.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Максин Паетро

Заглавие: Детективска агенция „Private“

Преводач: Богдан Русев

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Мария Чунчева

Художник: Вихра Стоева

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-8657-72-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4564>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.